ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Απρίλιος-Μαΐος 2003 Α.Τ. 109 3 ευρώ

Η Πίστη είναι πιο δυνατή και από τη Φωτιά!

Η πρώτη Εθνικιστική σελίδα στην Ελλάδα!

www.xrushaugh.org

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Μαΐος - Ιούνιος
αριθμός τεύχους 109

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ Σολωμού 74 Αθήνα, 2ος όρ.
τηλ. - fax 2105225129 www.xrushaugh.org xrushaugh@mail.gr
Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Βουλδής, Θ. Γεωργίου, Μ. Γεωργιλάς, Ε. Ζαρούλια, Δ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Η. Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του Λαϊκού Συνδέσμου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Δεν είναι λίγοι οι φίλοι και οι συναγωνιστές που μας προσάπτουν την κατηγορία ότι είμαστε ρομαντικοί, ότι δεν βλέπουμε την σκληρή πραγματικότητα των καιρών, ότι δεν προσαρμοζόμαστε στα νέα δεδομένα. Υπάρχουν βεβαίως και οι εχθροί μας που είναι πολλοί και ποικίλοι, όπως πολλές και ποικίλες είναι οι συκοφαντίες και οι λασπολογίες, τις οποίες είτε ψιθυριστά, είτε δημόσια αποδίδουν στο Κίνημά μας.

Κάποιοι απ' αυτούς επιμένουν να μας χαρακτηρίζουν φανατικούς και ακραίους. Θα συμφωνήσουμε απόλυτα μαζί τους. Και φανατικοί είμαστε και ακραίοι για τα Ιδανικά μας, για την Πατρίδα μας, για την Φυλή μας, για την Ιδεολογία μας! Όσο γι' αυτούς, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παίζει ένα βρώμικο παιχνίδι, όλοι τους μέχρι σήμερα έχουν διαψευστεί από τον χρόνο και όσοι δεν έχουν διαψευστεί ακόμη, θα διαψευστούν στο μέλλον.

Στο περίφημο μυθιστόρημα του Καραγάτση, "Αίμα χαμένο και κερδισμένο", περιγράφεται σε ένα κεφάλαιο η ψυχολογία του προδότη και γράφει ο Καραγάτσης πως ο Μιχάλης Ρούσσης έφτασε στα όρια της προδοσίας επειδή κανείς δεν τον πίστευε ότι σώθηκε σαν από θαύμα από την μάχη στο Μανιάκι και όλοι τον θεωρούσαν δειλό και φυγά. Από πνεύμα εκδικήσεως, λοιπόν, κατεχόμενος αποφάσισε να γίνει προδότης. Τέτοιους προδότες έχουμε και εμείς, που όταν μετρήθηκαν με τον εαυτό τους στον τραχύ δρόμο του Χρυσαυγίτη βρέθηκαν λίγοι και ανεπαρκείς και τότε επειδή δεν διέθεταν την τόλμη και την γενναιότητα να κάνουν την αυτοκριτική τους, εύκολος στόχος έγινε γι' αυτούς η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Το χαμένο όνειρο της φλογερής εφηβείας τους, στο οποίο δεν κατόρθωσαν να παραμείνουν πιστοί.

Είναι πράγματι παράδοξο σε μια Ελλάδα που σαπίζει κυριολεκτικά χωρίς σκοπό, "περιμένοντας τους βαρβάρους", να υπάρχουν κάποιοι ασυμβίβαστοι, σταθεροί στις ιδέες τους, αδιαπραγμάτευτοι και φανατικοί. Μου έλεγε ένας άνθρωπος ξεχωριστός, που γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα, πως η πραγματικότητα σήμερα για τον λαό μας θυμίζει επιθανάτιο ρόγχο. Το ερώτημα είναι ποιος θα προλάβει πρώτος: Το διεθνές νομισματικό ταμείο ή η 4η Τουρκική στρατιά; Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, όλοι ασχολούνται με τα "ριάλιτυ σόου", με τα ποδοσφαιρικά ντέρμπι και με το πολιτικό ντέρμπι των εκλογών που έρχονται. Μοιάζουμε χωρίς αμφιβολία στους περισσότερους σε αυτήν την χώρα σαν τον τρελό του χωριού, που λέει την μεγάλη αλήθεια και κανένας δεν τον πιστεύει και η εύκολη λύση για να ξεφύγουν από τις δικές τους σοβαρές προσωπικές ευθύνες είναι να λένε είτε ότι είμαστε... βαλτοί(!!!) και γι' αυτό έχουμε το θάρρος της γνώμης μας, είτε ρομαντικοί... Κατήντησε το αυτονόητο καθήκον απέναντι στην πατρίδα, στην τιμή και τις αξίες να είναι ρομαντισμός! Το να ζεις για τις ιδέες σου και όχι από τις ιδέες σου, όπως πολλοί επιτήδειοι που παριστάνουν τους ιδεολόγους, είναι σήμερα ρομαντισμός, κάτι σαν να ασχολείσαι με συλλογή πεταλούδων ή να μαζεύεις άνθη στους αγρούς!

Δεν παραπονούμεθα για τον βρώμικο πόλεμο εναντίον μας από εχθρούς και "φίλους". Είναι απόλυτα φυσιολογικό να προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας σταματήσουν, να πνίξουν την φωνή μας, να εμποδίσουν την άνοδο του Κινήματός μας. Γνωρίζουν ότι στην περίπτωση την δική μας δεν υπάρχει καμμία περίπτωση να διαπραγματευτούν μαζί μας. Γνωρίζουν ότι δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε ποτέ από τις θέσεις μας. Και όσοι απορούν γιατί συνεχίζουμε τον αγώνα μας, θα τους απαντήσουμε με μία εικόνα, με την εικόνα μιας πορείας χιλιάδων Χρυσαυγιτών στο κέντρο της Αθήνας.

Μια πορεία κάποιων ξεχωριστών ανδρών και γυναικών "που δεν περιμένουν τους βαρβάρους", αλλά είναι αποφασισμένοι να τους πολεμήσουν μέχρι τέλους και εντός και εκτός των τειχών της πολιτείας. Και αυτό δεν είναι ρομαντισμός, είναι σκληρός και ωμός ρεαλισμός για την επιβίωση του Έθνους.

Κύπρος: Απάτη οι πανηγυρισμοί, καμμία λύσις δεν επετεύχθη

Σε προκλητικές ενέργειες περνά το τουρκοκυπριακό καθεστώς κατοχής, προβαίνοντας σε συλλήψεις μέσα στα κατεχόμενα. Με ασήμαντες αφορμές, ελληνοκύπριοι συλλαμβάνονται από το ψευδοκαθεστώς Ντενκτάς, το οποίο μετά τις σκηνοθετημένες κινήσεις "αβρότητας", δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο.

Μάταιες αποδείχθηκαν οι ελπίδες που είχε στηρίξει ο ελλαδικός και κυπριακός πολιτικός κόσμος στο "άνοιγμα" των συνόρων από τον Ντενκτάς. Μάταιες οι μεγαλοστομίες των Μ.Μ.Ε., που προέβλεπαν "γρήγορη" λύση, μάταιοι οι πανηγυρισμοί και οι ελπίδες των ελληνοκυπρίων, οι οποίοι πείστηκαν πως ξαφνικά "όλα τελείωσαν" και περίμεναν την επιστροφή στα κατεχόμενα.

Το μόνο που έμεινε από όλη αυτή την κοροϊδία είναι τα σκορπισμένα αφειδώς χρήματα των ελληνοκυπρίων στα καζίνο και τα καφέ των κατεχομένων, σαν απόδειξη της μικρού μήκους ιστορικής μνήμης των νεοελλήνων, Ελλαδιτών ή Κυπρίων.

Ο μόνος κερδισμένος, ο Ντενκτάς, που μετά την δύσκολη θέση στην οποία είχε βρεθεί από τις εσωτερικές αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων, παρουσιάζεται τώρα να κραδαίνει κλάδο ελιάς προς εσωτερική και εξωτερική κατανάλωση. Ο Ντενκτάς, που αφελώς σκεπτόμενοι οι "δικοί μας" αναλυτές θεώρησαν πως είχε έρθει σε ρήξη με την Άγκυρα. Τα γεγονότα όμως και οι δηλώσεις Ερντογάν την περασμένη εβδομάδα, αποδεικνύουν το εντελώς αντίθετο. Ότι δηλαδή, πάγια θέση των Τούρκων, κυπριωτών και μη, είναι αυτή της τουρκικής παρουσίας στο νησί. Χαρακτηριστικά είναι και τα όσα είπε σε συνέντευξή του στην Ελευθεροτυπία σχετικά με το παρελθόν και το παρόν των τουρκικών διεκδικήσεων:

"*- Πότε πιστεύετε ότι οι δύο πλευρές βρέθηκαν πολύ κοντά στη λύση; Και γιατί χάθηκε αυτή η ευκαιρία;*

- "Καλή ερώτηση. Ήμουν 7 χρονών το 1931, όταν οι ελληνοκύπριοι ταραχοποιοί έκαψαν την οικία του άγγλου κυβερνήτη. Αμέσως η αποικιακή κυβέρνηση απέλασε τους θρησκευτικούς ηγέτες αλλά και όλους όσοι ενεπλάκησαν στις ταραχές και επέβαλε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, απαγορεύοντας όλες τις εθνικιστικές δραστηριότητες και στις δύο πλευρές. Κανένας δεν μπορούσε να αρθρώσει τη λέξη Ένωση. Δεν μπορούσαμε να πούμε ότι είμαστε Τουρκοκύπριοι, έπρεπε να λέμε ότι είμαστε μουσουλμάνοι, και οι Ελληνοκύπριοι δεν μπορούσαν να πουν ότι είναι Έλληνες, αλλά χριστιανοί ορθόδοξοι.

Ήμουν 21 χρονών όταν τελείωσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και όλοι ο απελαθέντες ηγέτες της Ένωσης αμνηστεύτηκαν και γύρισαν πίσω στο νησί. Εκείνα τα χρόνια, μεταξύ 1931 και '45, καταγράφηκαν στο μυαλό μου ως τα χρυσά χρονια διακοινοτικής ηρεμίας, γιατί δεν υπήρχε καμία απειλή Ένωσης ή καθυπόταξής μας από τους Ελληνοκύπριους. Όταν όμως επέστρεψαν οι απελαθέντες ηγέτες της Ένωσης στο νησί το 1945 (αυτοδιάθεση ήταν τώρα το αίτημα του καταπιεσμένου λαού), ύψωσαν τη σημαία της Ένωσης ακόμα ψηλότερα, και η γενιά μου, οι εικοσάρηδες Τουρκοκύπριοι, μαζευτήκαμε γύρω από το γιατρό Κιουτσούκ και διακηρύξαμε "Όχι στην Ένωση".

Το '50 έγινε το ψευτο - δημοψήφισμα της Εκκλησίας για την Ένωση, το οποίο έριξε λάδι στη φωτιά. Η Ένωση έγινε ο καθημερινός μας

εφιάλτης. Το 1954 η Ελλάδα έθεσε το Κυπριακό ζήτημα στον ΟΗΕ "για Ένωση, το δικαίωμα του λαού της Κύπρου για αυτοδιάθεση". Το καταρρίψαμε αυτό λέγοντας ότι η Κύπρος ποτέ στη διάρκεια της Ιστορίας δεν αποτέλεσε τμήμα της Ελλάδας και ότι η Βρετανία θα έπρεπε να παραδώσει την Κύπρο στην προηγουμενη κάτοχο χώρα, την Τουρκία. Το 1955 ξεκίνησε η τρομοκρατική δράση της ΕΟΚΑ. Η τουρκοκυπριακή πλευρά ξεκίνησε τη δική της αντιστασιακή δράση με την οργάνωση Βολκάν, που αργότερα εξελίχθηκε σε ΤΜΤ. Το 1958, Τουρκία και Ελλάδα βρέθηκαν στα πρόθυρα του πολέμου, όταν οι Αβέρωφ - Ζορλού και Καραμανλής - Μεντερές κατάφεραν να συνάψουν συμφωνία συνύπαρξης των δύο κοινοτήτων που θα στηρίζεται στον εξισορροπητικό ρόλο Ελλάδας και Τουρκίας ως εγγυητριών δυνάμεων.

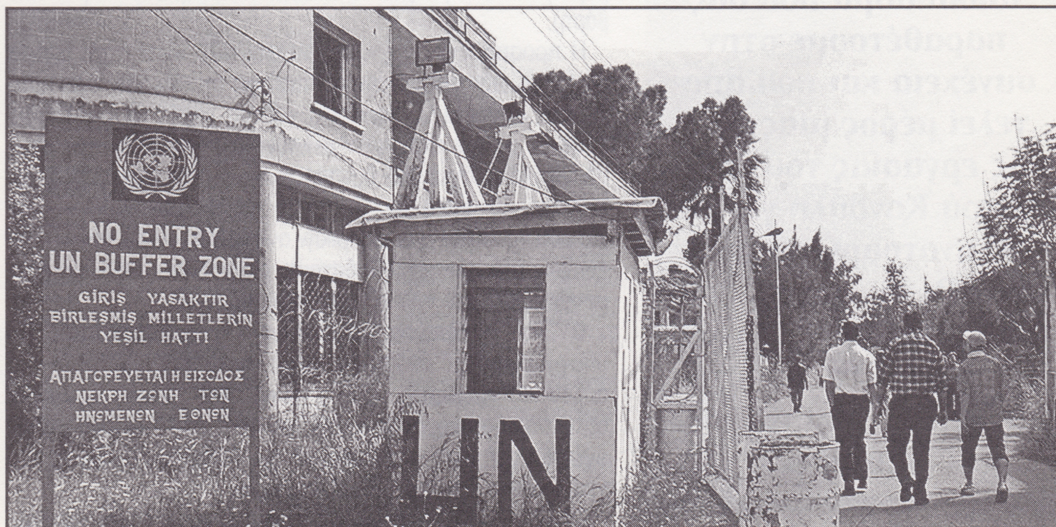
Δεν προλάβαμε καλά καλά να πανηγυρίσουμε, όταν καταλάβαμε ότι η ελληνοκυπριακή πλευρά ήταν αποφασισμένη να καταστρέψει τον συνεταιρισμό. Τα επεισόδια του '63 δεν ήταν τυχαία, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων με το σχέδιο Ακρίτας και τα γεγονότα που ακολούθησαν. Έτσι η απάντηση στην ερώτηση σας είναι απλή: Οι Τουρκοκύπριοι δεν δέχονται να κυριαρχούνται η να κυβερνώνται από τους Ελληνοκύπριους. Δεν θέλουν την Ένωση. Οι καλές σχέσεις βασίζονται στην τήρηση των συμφωνιών και τον αμοιβαίο σεβασμό των δικαιωμάτων. Δεν είμαστε μειονότητα σε μια ελληνική Κύπρο, όπως προσπάθησε να μας κάνει ο Μακάριος από το '63 έως το '74. Δυστυχώς όμως έτσι μας περιγράφει ακόμα η αποκαλούμενη κυβέρνηση της Κύπρου."

Έτσι λοιπόν, η τουρκική πλευρά κάλυψε την είσοδο της Κύπρου στην Ε.Ε., απέφυγε το απεχθές γι αυτήν Σχέδιο Αννάν, έκανε την κίνηση καλής θέλησης και έφερε τα πράγματα στο προηγούμενο στάδιο. Αυτό των ατέρμονων διαπραγματεύσεων που θα οδηγήσουν σε νέες προτάσεις, οι οποίες θα απορριφθούν εκ νέου κα θα περνά ο χρόνος παγιώνοντας την τουρκική κατοχή.

Αυτό που γίνεται εξάλλου από το '74 και μετά, με την διαφορά ότι τώρα, οι ελληνοκύπριοι θα μπορούν να κοιτούν τα σπίτια τους από κοντά, ξοδεύοντας αδρά παράλληλα, ώστε να συντηρούν την παραπαίουσα οικονομία των τουρκοκυπρίων.

Όσο για την Ελληνική πλευρά, φάνηκε για άλλη μια φορά έτοιμη να "τελειώσει" με το κυπριακό με οποιοδήποτε κόστος. Ακόμα και το αμφισβητούμενο πλεονέκτημα της εισόδου στην Ε.Ε. εξανεμίστηκε στην πρώτη τυχόν κίνηση των Τούρκων. Μόνη της η ελληνική πλευρά, επανέφερε το θέμα στην δικαιοδοσία του για δεκαετίες αναποτελεσματικού ΟΗΕ, βγάζοντας και τους ευρωπαίους από τη δύσκολη θέση να επωμισθούν αυτό το διπλωματικό "αγκάθι".

Μέχρις ότου να υπάρξει "ΕΘΝΙΚΗ" αντιμετώπιση του κυπριακού, μέχρις αυτό πάψει να αντιμετωπίζεται σαν κάτι με το οποίο πρέπει να "τελειώσουμε πάση θυσία", λύση δεν πρόκειται να έρθει. Ούτε από τον ανίκανο ΟΗΕ, ούτε από την αδιάφορη Ε.Ε., πολύ δε περισσότερο από τους αμερικάνους οι οποίοι χρειάζονται πάντα την Τουρκία. Αυτές είναι οι αλήθειες που οφείλει να γνωρίζει ο Ελληνισμός για ένα θέμα το οποίο αγγίζει όλους τους έλληνες ανεξάρτητα αν μένουν στην Κύπρο ή όχι.

ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΟΝΔΥΛΗ

Χωρίς αμφιβολία ο καθηγητής Παναγιώτης Κονδύλης υπήρξε ένα από τα πλέον δυνατά μυαλά του νέου Ελληνισμού. Ήταν ένας από τους τελευταίους μίστες της γεωπολιτικής αλήθειας. Καθηγητής στην Γερμανία, όπου και διέπρεψε ήταν φυσικό να είναι ένας από τους τελευταίους εκπροσώπους της γερμανικής σχολής. Ιδιαίτερα σημαντικό είναι το απόσπασμα που σας παραθέτουμε στην συνέχεια και που αποτελεί μέρος μιας ειδικής εργασίας του καθηγητού Κονδύλη για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Οι υπογραμμίσεις, που υπάρχουν στο κείμενο είναι επιλογή του συντάκτου του περιοδικού μας.

Ελληνοτουρκικές Σχέσεις:

"Οι σύμμαχοι αξίζουν για σένα τόσο, όσο αξίζεις εσύ γι' αυτούς. Καμιά συμμαχία και καμιά προστασία δεν κατασφαλίζει όποιον βρίσκεται μαζί της σε σχέση μονομερούς εξάρτησης.

"Τα δίκαια" της Ελλάδας δεν εντυπωσιάζουν κανέναν, όσο πίσω τους βρίσκεται ένας παρίας με διαρκώς απλωμένο το χέρι, κάποιος που ζει από δάνεια, επιδοτήσεις και "προγράμματα στήριξης".

Η ΛΥΣΗ του προβλήματος της εθνικής βιωσιμότητας όχι λογιστική αλλά σε παραγωγική βάση αποτελεί προϋπόθεση για την άσκηση σοβαρής εξωτερικής πολιτικής.

Οι εθνικοί πόροι πρέπει να αντιμετωπιστούν με γεωπολιτικά και στρατηγικά κριτήρια, όχι ως αριθμητικοί "δείκτες": το 1% του εθνικού εισοδήματος που προέρχεται από την άνοδο του τουρισμού δεν είναι το ίδιο με το 1% που δίνει μια σύγχρονη εξοπλιστική βιομηχανία.

Και πρέπει επίσης να εκλογικευθούν και να χρησιμοποιηθούν στο σύνολό τους (δεν μου είναι κατανοητό λ.χ. γιατί η Κύπρος, με ετήσιους ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης γύρω στο 5% κατά την τελευταία δεκαπενταετία και με αύξουσα ευημερία, δεν συμβάλλει οικονομικά -τρόποι βρίσκονται- στα ελληνικά εξοπλιστικά προγράμματα όποιος αισθάνεται μέρος του ελληνισμού το αποδεικνύει σηκώνοντας εθνικά βάρη).

Η προσπάθεια αυτή είναι απαραίτητη, γιατί στην τωρινή συγκυρία, που είναι δυσμενέστατη για την Ελλάδα, έχει προέχουσα σημασία να κερδηθεί χρόνος χωρίς να απολεσθεί έδαφος, με την ελπίδα ότι μελλοντικές ανακατατάξεις στον πλανητικό συσχετισμό δυνάμεων θα εξασθενίσουν το γεωπολιτικό δυναμικό της Τουρκίας και θα επιτρέψουν στην Ελλάδα να πάρει μιαν ιστορικήν ανάσα. **Αν, όμως, απολεσθεί έδαφος στο προσεχές διάστημα, οι απώλειες θα είναι ανεπανόρθωτες και πιθανότατα μοιραίες.**

ΦΥΣΙΚΑ, οι ελπίδες δεν ισοδυναμούν με βεβαιότητες. Ας υπογραμμίσουμε ακόμη μια φορά ότι η βαθύτερη αιτία της αύξουσας τουρκικής πίεσης πάνω στην Ελλάδα δεν είναι ούτε πολιτισμική ούτε στενά πολιτική και παροδική, αλλά έγκειται στη συνεχή διεύρυνση της διαφοράς ανάμεσα στο γεωπολιτικό δυναμικό των δύο χωρών.

ΣΕ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥΣ κρίσιμους τομείς, όπως ο δημογραφικός,

ξέρουμε από τώρα ότι το παιχνίδι είναι χαμένο. Αν θέλουμε να παραμείνουμε νηφάλιοι, έστω και με αντίτιμο την απαισιοδοξία, οφείλουμε να πούμε ότι και σε άλλα πεδία στρατηγικής σημασίας αρχίζουν να παγιώνονται αναντίστροφες εξελίξεις.

Η Ελλάδα μεταβάλλεται σταθερά σε χώρα με περιορισμένα κυριαρχικά δικαιώματα, δηλαδή δικαιώματα των οποίων η κυρίαρχη άσκηση εξαρτάται από τη βούληση και τις αντιδράσεις τρίτων, ενώ παράλληλα η στάση της γίνεται όλο και περισσότερο παθητική ή αντιφατική.

Η διακήρυξη "δεν παραχωρούμε τίποτε" δεν έχει έμπρακτο αντίκρισμα όταν η χώρα εκλιπαρεί σε κρίσιμες ώρες τις μεσολαβητικές προσπάθειες των Ηνωμένων Πολιτειών ξέροντας εκ των προτέρων ότι αυτές θα πληρωθούν με παραχωρήσεις ή όταν αποσύρει χωρίς χειροπιαστά ανταλλάγματα το βέτο της για την τελωνειακή ένωση της Τουρκίας με την Ε.Ε. αποδεικνύοντας έτσι άθελά της πόσο είναι πιθανό να μετατραπεί σε δορυφόρο της Τουρκίας ακριβώς μέσω του "ευρωπαϊκού δρόμου" και της επιρροής των "Ευρωπαίων εταίρων".

ΤΕΤΟΙΕΣ ενέργειες δεν είναι απλώς εσφαλμένοι ή έστω συζητήσιμοι χειρισμοί. Συνιστούν τα εύγλωττα επιφαινόμενα μιας βαθύτερης ιστορικής κόπωσης, μιας προϊούσας, ηδονικής μάλιστα παράλυσης.

Στον βαθμό όπου η Ελλάδα θα καθίσταται ανεπαίσθητα γεωπολιτικός δορυφόρος της Τουρκίας, ο κίνδυνος πολέμου θα απομακρύνεται, οι ψευδαισθήσεις θα αβγατίζουν και η παράλυση θα γίνεται ακόμη ηδονικότερη, εφόσον η υποχωρητικότητα θα αμείβεται με αμερικανικούς και ευρωπαϊκούς επαίνους, που τους χρειάζεται κατεπειγόντως ο εκσυγχρονιζόμενος Βαλκάνιος, και επίσης με δάνεια και δώρα για να χρηματοδοτείται ο παρασιτικός καταναλωτισμός.

ΥΠ' ΑΥΤΕΣ τις συνθήκες ό,τι στην πραγματικότητα θα συνιστά κάμψη της ελληνικής αντίστασης κάτω από την πίεση του υπέρτερου τουρκικού δυναμικού οι έλληνες θα συνηθίσουν σιγά σιγά να το ονομάζουν

"πολιτισμένη συμπεριφορά",
"υπέρβαση του εθνικισμού"
και "εξευρωπαϊσμό"

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, το σημερινό δίλημμα είναι αντικειμενικά τρομακτικό και ψυχολογικά αφόρητο:

Η ειρήνη σημαίνει για την Ελλάδα
δορυφοροποίηση
Και ο πόλεμος σημαίνει συντριβή.

Η υπέρβαση του διλήμματος αυτού, η ανατροπή των σημερινών γεωπολιτικών και στρατηγικών συσχετισμών απαιτεί ούτε λίγο ούτε πολύ την επιτέλεση ενός ηράκλειου άθλου, για τον οποίο η ελληνική κοινωνία, έτσι όπως είναι, δεν διαθέτει τα κότσια.

ΟΙ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΕΣ, υπομετριότητες και ανθυπομετριότητες που συναπαρτίζουν τον ελληνικό πολιτικό και παραπολιτικό κόσμο δεν έχουν το ανάστημα να θέσουν και να λύσουν ιστορικά προβλήματα τέτοιας έκτασης και τέτοιου βαθμού -ίσως να καταρρεύσουν ακόμη και στην περίπτωση όπου θα βρεθούν μπροστά στη μεγάλη απόφαση να διεξαγάγουν έναν πόλεμο γιατί, αν ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής, ποιος πόλεμος θα συνεχίσει μια σπασμωδική πολιτική;

ΟΙ ΕΥΡΥΤΕΡΕΣ μάζες, καθοδηγούμενες από το ίδιο ένστικτο βραχυπρόθεσμης αυτοσυντήρησης, έχουν βρει τη δική τους ψυχολογικά βολική λύση:

Το έθνος το υπηρετούν ανέξοδα περιβαλλόμενες γαλανόλευκα ράκη, όποτε το καλεί η περίσταση, και έχοντας κατόπιν ήσυχη συνείδηση το κλέβουν μόνιμα με παντοειδείς τρόπους: από τη φοροδιαφυγή, την αισχροκέρδεια και τα "αυθαίρετα" ίσαμε τα ευκολοαπόκτητα πτυχία, τη χαμηλή παραγωγικότητα εργασίας (ούτε το 50% του μέσου όρου της Ε.Ε.!) και την κραυγαλέα ανισότητα ανάμεσα σ' ό,τι παράγεται και σ' ό,τι καταναλώνεται, με αποτέλεσμα την καταχρέωση και την πολιτική εξάρτηση του τόπου.

ΑΝ ΛΑΒΟΥΜΕ υπ' όψιν μας μόνον όσα πράττονται και αφήσουμε εντελώς στην άκρη την εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους οι πράττοντες, τότε φαίνεται να βρισκόμαστε σε συλλογική αναζήτηση της ιστορικής ευθανασίας, υπό τον όρο να σκηνοθετηθούν έτσι τα πράγματα, ώστε κανείς να μην έχει την άμεση ευθύνη, και επίσης υπό τον όρο να τεχνουργηθούν απροσμάχητες ανακουφιστικές εκλογικεύσεις ("Ελληνοκεντρικές" ή "εξευρωπαϊστικές", αδιάφορο).

Τις ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ή τις κωμωδίες που μπορούν να περιγράψουν με τις αρμόζουσες αποχρώσεις αυτήν την ιδιαίτερη κοινωνική και ψυχολογική κατάσταση θα τις γράψουν ίσως άλλοι. Εμένα μου έρχεται στο νου η τετριμμένη αλλά πάντοτε ευθύβολη θυμοσοφία: όπως στρώνει καθένας, έτσι και κοιμάται."

από τον **Ν. Κ.**

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ: Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Μέσα στα πλαίσια της προεκλογικής του εκστρατείας, ο σημερινός πρόεδρος των ΗΠΑ, Μπους, είχε πει ότι θα επιδιώξει σαν πρόεδρος των ΗΠΑ εάν εκλεγεί να αποκαταστήσει τις σχέσεις της Ουάσιγκτον με Βαγδάτη και Τεχεράνη.

Ο Αριέλ Σαρόν στο υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ : "Μην ανησυχείτε για τις αμερικανικές πιέσεις, εμείς το Εβραϊκό Έθνος ελέγχουμε την Αμερική και οι Αμερικάνοι το γνωρίζουν".

Η δήλωσή του αυτή δεν αποτελούσε έκπληξη, αφού είναι γνωστό ότι ο πρόεδρος Μπους αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα των εταιρειών πετρελαίων στην χώρα του, που ασφαλώς και θα επιθυμούσαν μέσω της αποκαταστάσεως των σχέσεων με Ιράκ και Ιράν κάποια παχυλά συμβόλαια. Είναι γνωστό επίσης ότι ο σιωνιστικός παράγοντας στις Ηνωμένες Πολιτείες υποστήριξε με φανατισμό τον αντίπαλο του Μπους, Αλ Γκορ. Όλα αυτά άλλαξαν δραματικά μετά το φοβερό και πρωτοφανές γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001. Η Αμερική για πρώτη φορά δεχότανε μια σφοδρή επίθεση μέσα στην ίδια της την χώρα και ένοχος για αυτή την επίθεση κρίθηκε ότι είναι ο ισλαμικός κόσμος. Η υπερδύναμη των ΗΠΑ δέχθηκε μια ευθεία πρόκληση, στην οποία έπρεπε να απαντήσει και η πρόκληση αυτή ισοδυναμούσε με το να επιβεβαιώσει την παγκόσμιο κυριαρχία της. **Φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία και οι άνθρωποι του πανίσχυρου σιωνιστικού λόμπι να πιέσουν τις καταστάσεις, δημιουργώντας μέσω των ΜΜΕ, που σχεδόν αποκλειστικά ελέγχουν, μία φανταστική εικόνα ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται κάτω από την απειλή ενός παγκόσμιου τρομοκρατικού δικτύου!**

Η πρώτη επίθεση έγινε στο Αφγανιστάν. Μία χώρα κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε, αλλά ούτε ο Μπιν Λάντεν συνελήφθη, ούτε η "δημοκρατία" απεκατεστάθη στην χώρα αυτή.

Τα όσα συμβαίνουν επίσης στο Ιράκ δεν δείχνουν ότι η σύγκρουση αυτή τελείωσε με την πτώση της Βαγδάτης.

Όσοι, λοιπόν, πιστεύουν ότι ο πόλεμος στην Μέση Ανατολή τελείωσε κάνουν μεγάλο λάθος. Ο πόλεμος στην Μέση Ανατολή, πόλεμος για την παγκόσμια κυριαρχία, μόλις άρχισε...

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει της προσοχής ότι πριν ξεκινήσει την εκστρατεία του στο Αφγανιστάν ο Μπους ανήγγειλε την ίδρυση ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους, που φυσικά δεν έγινε ποτέ μετά το τέλος αυτού του πολέμου. Το ίδιο έκανε και πριν ξεκινήσει την εκστρατεία στο Ιράκ. Και πάλι και όλοι γνωρίζουμε τις τελευταίες εξελίξεις, απεδείχθησαν τα λόγια του απατηλές υποσχέσεις και τίποτε άλλο.

Εντύπωση προκαλεί ο ρόλος που παίζει η περίφημη οργάνωση Αλ Κάιντα. Κτύπησε τις Ηνωμένες Πολιτείες σε μία κρίσιμη περίσταση και οδήγησε την Ουάσιγκτον στην εκστρατεία στην Μέση Ανατολή με τις γνωστές εισβολές σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Όμως ο Μπιν Λάντεν ουδέποτε συνελήφθη, ούτε και η Αλ Κάιντα εξαρθρώθηκε και ενώ καθ' όλη την διάρκεια των επιχειρήσεων κατά της Βαγδάτης η Αλ Κάιντα δεν προέβη σε καμμία ενέργεια, περιέργως πως, έδρασε μετά την λήξη των εχθροπραξιών και αφού είχαν αρχίσει οι συνομιλίες για ανεξάρτητο

Παλαιστινιακό κράτος, που είχαν φέρει σε δύσκολη θέση το Ισραήλ. Αναφέρομαι στην πολύνεκρη επίθεση στην Καζαμπλάνκα του Μαρόκου, που αποτέλεσε μία ακόμη αφορμή για να επαναλάβουν τα γνωστά τους παραμύθια τα σιωνιστικά γεράκια στην Ουάσιγκτον.

Εις ό,τι αφορά δε το περίφημο αμερικανικό σχέδιο του "οδικού χάρτη" φαίνεται ότι δεν προχωρεί λόγω της αδιαλλαξίας των σιωνιστών. Άλλωστε ο ίδιος ο υπουργός των εξωτερικών των ΗΠΑ Κόλιν Πάουελ δήλωσε ότι το Ισραήλ ουδέποτε παραδέχθηκε το σχέδιο αυτό και επιπλέον ο Αριέλ Σαρόν με δημόσιες δηλώσεις του είπε ότι δεν θα σταματήσει την ίδρυση νέων εβραϊκών οικισμών στα παλαιστινιακά εδάφη και την επέκταση των ήδη υπαρχόντων. Ενδεικτική του κλίματος είναι η δήλωση που έκανε ο εβραίος εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου Άρι Φλάισερ ο οποίος είπε για τον Γιασέρ Αραφάτ:

"Ο Αραφάτ ουδέποτε έπαιξε ένα θετικό ρόλο στην επίτευξη της ειρήνης".

Από πού αντλούν τόση δύναμη και τόσο κυνισμό ο Αριέλ Σαρόν και οι σιωνιστές ώστε να εναντιώνονται στην θέληση(;) της μεγάλης δυνάμεως των ημερών μας των ΗΠΑ; Η απάντηση σ' αυτό είναι πολλή απλή: γιατί στην πραγματικότητα ελέγχουν αυτήν την μεγάλη δύναμη!

Τα ίδια τα γεγονότα είναι που δείχνουν πως η Ουάσιγκτον δεν μπορεί να σταματήσει το Ισραήλ. Μια είδηση από το διαδίκτυο έρχεται να διευκρινίσει κάποια πράγματα σε όσους ακόμη αμφιβάλουν για το ποιος κυβερνά τον κόσμο:

Ισλαμική Ένωση για την Παλαιστίνη
3 Οκτωβρίου 2001 (10:32:43 AM)

"Την περασμένη βδομάδα στη εβδομαδιαία ισραηλινή κυβερνητική σύσκεψη μία έντονη αντιπαράθεση μεταξύ του Ισραηλινού Πρωθυπουργού Αριέλ Σαρόν και του υπουργού Εξωτερικών Σιμόν Πέρεζ, κατά την οποία αναφέρθηκε ότι ο Σαρόν είπε στο Πέρεζ φωνάζοντας τα εξής: "μην ανησυχείς για τις αμερικανικές πιέσεις, εμείς ελέγχουμε την Αμερική".

Σύμφωνα με τον ισραηλινό ραδιοφωνικό σταθμό Κολ Γίσραελ, στις 3 Οκτωβρίου, ο Πέρεζ προειδοποίησε τον Σαρόν ότι με το αρνείται να λάβει σοβαρά υπ' όψιν τις συνεχείς αμερικανικές εκκλήσεις για παύση πυρός με τους Παλαιστίνιους, θα έθετε σε κίνδυνο τα Ισραηλινά συμφέροντα και θα στρέψει τους Αμερικανούς εναντίον τους.

Μεταδόθηκε από το σταθμό, ότι εκείνη τη στιγμή ένας οργισμένος Σαρόν στράφηκε προς την κατεύθυνση του Πέρεζ λέγοντας ότι: "κάθε στιγμή που κάνουμε κάτι μου λες ότι η Αμερική αυτό και εκείνο. Θέλω να σου πω κάτι πολύ ξεκάθαρα, μην ανησυχείς με τις αμερικανικές πιέσεις, εμείς το Εβραϊκό Έθνος ελέγχουμε την Αμερική και οι Αμερικάνοι το γνωρίζουν".

Ο σταθμός ανέφερε στη συνέχεια ότι ο Πέρεζ και άλλοι υπουργοί της Κυβέρνησης επέστησαν την προσοχή του Σαρόν να μην αναφέρει ξανά τα όσα ανέφερε δημόσια, διότι: "θα μπορούσε να μας προκαλέσει μία καταστροφή στο τομέα των δημόσιων σχέσεων".

Οι ρίζες του αντισιωνιστικού κινήματος στον Αραβικό κόσμο

Την εποχή του μεσοπολέμου, η ανάπτυξη των φασιστικών και εθνικοσοσιαλιστικών κινημάτων, υπήρξε ραγδαία. Φυσικό ήταν, οι ιδέες και οι πρακτικές αυτών των κινημάτων, να επηρεάσουν και τον Αραβικό κόσμο.

Περισσότερο μάλιστα, η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, βρήκε πολλούς θαυμαστές και μιμητές. Ήδη στην Παλαιστίνη, από τις αρχές της δεκαετίας του '30, είχαν ξεκινήσει ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ αράβων και των εβραίων εποίκων, οι οποίοι είχαν την υποστήριξη των αγγλικών αποικιοκρατικών αρχών. Επόμενο ήταν ο Χίτλερ να φαντάζει σε πολλούς παλαιστινίους σαν ο ελευθερωτής από τον διπλό ζυγό, Βρεττανών και Εβραίων.

Στον Λίβανο το 1937, ένας καθηγητής, ο Αντούν Σαάντ, ιδρύει το Λαϊκό Συριακό Κόμμα. Σύνθημα του η "Μεγάλη Συρία", σήμα του, ο αγκυλωτός σταυρός μέσα σε ένα ροδοπέταλο. Οι οπαδοί του, χαιρετούν φασιστικά και συνεργάζονται με τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες, ενώ κατά τη διάρκεια του Β' Π.Π πολλοί κατατάσσονται στη Βέρμαχτ.

Το κόμμα, επέζησε του πολέμου και συμμετείχε ενεργά στη πολιτική ζωή των νεοσύστατων κρατών του Λιβάνου, της Συρίας και της Ιορδανίας. Ο ίδιος ο Σαάντ, εκτελέστηκε το 1949, μετά την αποτυχία ενός πραξικοπήματος που είχε οργανώσει.

Στον Λίβανο πάντα, οι αδελφοί Τζεμαγιέλ ιδρύουν την Καταάμπ, τη Φάλαγγα, ενώ επισκέπτονται προσωπικά τον Χίτλερ στο Βερολίνο στη διάρκεια των Ολυμπιακών του '36. Η Φάλαγγα είναι μια εξτρεμιστική πτέρυγα της χριστιανικής κοινότητας και κατά την διάρκεια του εμφυλίου στο Λίβανο, θα είναι η κύρια ένοπλη ομάδα των χριστιανών. Σ' αυτούς θα καταφύγουν στις αρχές της δεκαετίας του '80, Γάλλοι και Ιταλοί νεοφασίστες, οι οποίοι θα πολεμήσουν μαζί τους ενάντια στους μουσουλμάνους.

Στην Αίγυπτο, ιδρύεται το 1932, το Αραβικό Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα από τον δικηγόρο Χουσεΐν. Τα μέλη του, φορώντας πράσινα πουκάμισα, θα πρωτοστατήσουν σε βίαια επεισόδια κατά των Αγγλικών αρχών, ενώ μια ομάδα νεαρών αξιωματικών του Αιγυπτιακού στρατού, μεταξύ των οποίων και ο μετέπειτα πρόεδρος της Αιγύπτου Νάσσερ, θα προσπαθήσουν ανεπιτυχώς να συνεννοηθούν με τις δυνάμεις του Ρόμμελ, ώστε να χτυπήσουν από τα νώτα τους Βρεττανούς.

Όταν το 1958, ο Νάσσερ θα καταλάβει την εξουσία, πολλοί θα θεωρήσουν το καθεστώς του σαν φασιστικό. Ο ίδιος δεν θα διστάσει να προσλάβει γερμανούς επιστήμονες και πρώην αξιωματικούς του Γ' Ράιχ, μεταξύ των οποίων και ο περίφημος Σκορτσένυ για να του οργανώσουν τις μυστικές υπηρεσίες.

Η μεγαλύτερη μορφή του Αραβικού κόσμου που θα συνδεθεί με τον εθνικοσοσιαλισμό είναι ο Μέγας Μουφτής της Ιερουσαλήμ. Ήδη από το '30 θα είναι υποκινητής της Παλαιστινιακής εξέγερσης, λόγος για τον οποίο, θα απελαθεί από τους Βρεττανούς. Το 1941 θα καταφύγει στη Γερμανία και από εκεί θα καλέσει σε Ιερό πόλεμο τους μουσουλμάνους κατά του "Σιωνισμού και του άθεου Μπολσεβικισμού". Ο Ελ Χουσεϊνί, θα παραμείνει πιστός στις αρχές του και μετά από επεισοδιακό ταξίδι, θα καταφύγει στην Αίγυπτο έπειτα από την ήττα της Γερμανίας. Μέχρι τον θάνατο του, θα είναι από τους κύριους μοχλούς της αντισιωνιστικής δράσεως, ενώ θα παίξει και πρωτεύοντα ρόλο στην ίδρυση της PLO (οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης).

της **Εβίτας Καλομοίρη**

29η Μαΐου 1453

ΚΟΙΝΗ ΓΑΡ ΓΝΩΜΗ ΠΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΩΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΜΕΝ ΚΑΙ ΟΥ ΦΕΙΣΟΜΕΘΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΗΜΩΝ

550 χρόνια πριν, το ξημέρωμα εκείνης της καταραμένης Τρίτης, της 29ης Μαΐου 1453, κορυφώθηκε στην Κωνσταντινούπολη η δραματική σύγκρουση μεταξύ όχι μόνο δύο λαών ή δύο θρησκειών ή ακόμη δύο φυλών αλλά η σύγκρουση ανάμεσα σε ό,τι ήταν η ελπίδα και το φως για τον Ελληνισμό και τον πολιτισμό από τη μία και στη βαρβαρότητα από την άλλη.

Ήταν μία κορυφαία στιγμή στην ιστορία της Ελλάδας και της ανθρωπότητας. Ήδη από 200 περίπου χρόνια πριν, δυσοίωνα σημάδια υπήρχαν. Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία παρήκμαζε και κατέρρεε σταθερά. "***....Κι ήταν όπου κόσμοι αντίμαχοι με την ίδια ερωτόπαθη μανία, να αγκαλιάσουνε λαχτάριζαν την πανώρια Βοσπορίτισσα τη μία...*** " ***(Κ. Παλαμάς).***

Ο λαός με το αίσθημα της φυλετικής και εθνικής ενότητας μοιραία αποδυναμωμένο, εξαθλιωμένος από τον οικονομικό μαρασμό και τις θρησκευτικές διαμάχες δεν αντιλαμβανόταν τον επικείμενο κίνδυνο. Τόσο μεγάλη ήταν η παρακμή που η διάθεση για αντίσταση και πόλεμο μειωνόταν ραγδαία. Ήταν καιροί που "***...η Πόλη, πόρνη σε μετάνοιες ξενυχτούσε"(Παλαμάς)***

Αυτοκράτορας τότε ήταν ήδη από το 1449 ο Δεσπότης του Μυστρά, ο τέταρτος γιος του Μανουήλ Παλαιολόγου, ο Κωνσταντίνος ΙΑ. Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος που μοίρα κακή τον ήθελε να είναι ο τελευταίος Αυτοκράτορας.

Η πολιορκία της Πόλης από τον Μωάμεθ τον Β΄ και τον κολοσσιαίο στρατό του ο οποίος απαρτιζόταν από περίπου 250.000 μογγόλους υπανθρώπους άρχισε την 7/4/1453. Ήδη εκείνη την χρονική περίοδο το μεγαλύτερο τμήμα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας είχε υποδουλωθεί. Μόνο η Πόλη είχε μείνει ελεύθερη και μια μικρή περιοχή γύρω από αυτήν.

Ο στρατός των Βυζαντινών απαριθμούσε λίγες χιλιάδες Ελλήνων και κάποιες εκατοντάδες φιλελλήνων, κυρίως Γενοβέζων και Βενετών. Ήταν οι τελευταίοι πιστοί, που πολεμούσαν ηρωικά στο πλευρό του τελευταίου Αυτοκράτορα. Την ίδια στιγμή 30.000 περίπου άνδρες είχαν γίνει μοναχοί για να αποφύγουν να πολεμήσουν.

Ο ίδιος ο Αυτοκράτορας έγινε την ύστατη στιγμή σύμβολο εθνικής ενότητας και απόδειξη της φυλετικής συνέχειας. Γύρω του συσπειρωμένοι οι Τελευταίοι Γενναίοι σε μια μάχη με το τέλος γνωστό, σε έναν πόλεμο ενάντια στο μοιραίο.

Τον πρώτο καιρό της πολιορκίας ο στρατός του Παλαιολόγου πολεμώντας ηρωικά κρατούσε εκτός των τειχών της Βασιλεύουσας τον αριθμητικά υπερτερούντα και έχοντα υπεροπλία στρατό του Μωάμεθ.

Οι Οθωμανοί αντίκριζαν τον θάνατο στα πρόσωπα των Τελευταίων Πολεμιστών και στη θέα των, ανηρτημένων στα απόρθητα μέχρι τότε τείχη, σημαιών με τον δικέφαλο αετό. Στις 21, 22/4 η Πόλη πολιορκήθηκε και από θαλάσσης. Ο κλοιός άρχισε να γίνεται πιο στενός.

Πριν την τελευταία επίθεση των τούρκων, αυτήν της 29ης Μαΐου, ο Μωάμεθ προτείνει στον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο να του παραδώσει ειρηνικά την Πόλη και εκείνος εις αντάλλαγμα θα τον άφηνε να φύγει ελεύθερος κι ακόμη περισσότερο θα του παρέδιδε την κηδεμονία της Πελοποννήσου. Σαν άλλος Λεωνίδας ο Αυτοκράτορας αρνείται και προκαλεί τον Μωάμεθ, προτιμώντας έναν ηρωικό θάνατο από μια ατιμωτική ζωή "***...κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών***".

Το ξημέρωμα της 29ης Μαΐου 1453 η τελευταία, μοιραία επίθεση των Τούρκων ξεκινά. Ο ίδιος ο Αυτοκράτορας παίρνει θέση μπροστά στην Πύλη του Ρωμανού που ήταν το πιο ασθενές σημείο. Αρχίζει η έφοδος των τούρκων από ξηράς και θαλάσσης. Οι πρώτες επιθέσεις τους αποτυγχάνουν παταγωδώς. Επίμονα κανονιοβολούν τα τείχη που περήφανα ακόμη κι απόρθητα στέκονται μπροστά τους. Ορμούν προς αυτά με μανία, να σκοτώσουν τους λιγοστούς μα υπεράνθρωπα μαχόμενους υπερασπιστές τους. Κι όμως τα τείχη δεν πέφτουν, αντίθετα τείχη από τα πτώματα των εχθρών δημιουργούνται. Υπάρχει ακόμη ελπίδα η Βασιλεύουσα "***η ελπίς και χαρά πάντων των Ελλήνων***" όπως την χαρακτήριζε ο Παλαιολόγος να αντισταθεί και να παραμείνει ελεύθερη. Οι σημαίες με τον δικέφαλο αετό κυματίζουν περήφανα. Ναι, υπάρχει ακόμη ελπίδα. Η επίθεση των γενίτσαρων με αρχηγό τον ίδιο τον Μωάμεθ αποτυγχάνει. Από την πλευρά των Ελλήνων ο Κωνσταντίνος πολεμά σαν λιοντάρι, πρώτος μεταξύ ίσων. Οι γενναίοι στρατιώτες του λιγοστεύουν. Οι εναπομείναντες πολεμούν ακόμη πιο γενναία. Είναι ένας στρατός ημιθέων. Υπάρχει ακόμη ελπίδα.

Και ξαφνικά οι μογγόλοι εμφανίζονται από πίσω τους. Μπήκαν από την Κερκόπορτα που κατ' άλλους είχε μείνει ανοιχτή "τυχαία", κατ' άλλους κάποιοι εβραίοι της Πόλης την άνοιξαν κρυφά ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για την άλωση. Οι εχθροί κυκλώνουν τους γενναίους υπερασπιστές της Βασιλεύουσας. Σκληρές μάχες σώμα με σώμα γίνονται. Άνισες μάχες, σε έναν Έλληνα αντιστοιχούν 40-50 τούρκοι που τον έχουν περικυκλώσει. Δεν υπάρχει καμία ελπίδα και τώρα πια ο πόλεμος δεν γίνεται για την ελευθερία αλλά μόνο για την Τιμή.

Ο Αυτοκράτορας ορμάει με δύναμη μέσα στους βαρβάρους, σαν κεραυνός πέφτει ανάμεσά τους, δεν φοβάται, λες και μια δύναμη θεϊκή οδηγεί το σπαθί του, με μια του κίνηση σκοτώνει μυριάδες.

Αυτός, ο τελευταίος Αυτοκράτορας, ο καλύτερος των Ελλήνων.

"Και ρίχτηκε με τ' άτι του
μες στων εχθρών τα πλήθια
Το πύρινο το βλέμμα του σκορπούσε
την τρομάρα
Και το σπαθί του την θανή.
Στα χάλκινα του στήθια
Εξέσπασε η όργητα
σε βροντερή κατάρα"
(Καρυωτάκης)

Είπαν πως ο Θεός εγκατέλειψε την Πόλη για τα αμαρτήματά της, μα όχι. Όπως και στ' αρχαία χρόνια οι Θεοί εμπλέκονταν στις υποθέσεις των ανθρώπων, έτσι και τώρα ένας Έλληνας Θεός κατέβηκε και πρώτος από όλους με απαράμιλλη γενναιότητα πολέμησε. Όχι σαν άνθρωπος μα σαν Θεός. Ήταν ο τελευταίος Αυτοκράτορας. Μα κακή στιγμή: το άλογο του σκοτώνεται κι ο ίδιος πέφτει κάτω.

"Κι έπεσε χάμου ο Τρανός!
Κυλίστηκε στο χώμα
ένας Τιτάν π' ακόμη χτες
εστόλιζ' ένα θρόνο
κι εσφάλισε -οιμένανε!-
για πάντα αυτό το στόμα
που κάθε πίκρα ρούφαγε
κι έχυν' ελπίδες μόνο"

Οι μογγόλοι ορμούν προς αυτόν κι έμεινε μέχρι σήμερα η περίφημη φράση του: "Δεν βρίσκεται ένας Χριστιανός;" "Δεν βρίσκεται ένας Χριστιανός να μου πάρει το κεφάλι;" για να μην πέσει στα χέρια των αλλόφυλων. Μα άλλη ήταν η μοίρα του. Προτού καλά καλά τελειώσει τη φράση του, Άγγελος Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανό, σήκωσε στα φτερά του το πληγωμένο σώμα του Βασιλιά, πήρε και το θρυλικό σπαθί του και τον μετέφερε σε μια σπηλιά κοντά στην Χρυσόπορτα. Κι επειδή οι Θεοί δεν πεθαίνουν ποτέ, ***"δεν πέθανε, μαρμάρωσε, κοιμάται, θα ξυπνήσει". (Παλαμάς)***

Εν τω μεταξύ οι μογγόλοι μπαίνουν στην Πόλη και μια κραυγή σκίζει τον αέρα, ένας θρήνος σείει την πόλη απ' άκρη σ' άκρη. "Εάλω η Πόλις". Κι ακούγεται σαν ψέμα. Εάλω η Πόλις. Μα είναι αλήθεια, μια αλήθεια πιο φριχτή κι απ' τον χειρότερο εφιάλτη. Πανικόβλητα πλήθη αλαφιασμένα γεμίζουν τους δρόμους, άτακτα τρέχουν θρηνώντας και κραυγάζοντας προς τις εκκλησιές πιστεύοντας πως εκεί θα σωθούν. Οι

Οι μογγόλοι του Μωάμεθ πολιορκούν την Κωνσταντινούπολη

Τούρκοι με άγρια μανία σφάζουν, λεηλατούν, βιάζουν. Οι δρόμοι γεμίζουν πτώματα ακόμη και βρεφών. Χωρίζουν τα παιδιά από τις μάνες, παντού απελπισμένες κραυγές, όσους δεν τους σκοτώνουν τους δένουν. Ολοφυρόμενες μάνες απλώνουν τα χέρια να πάρουν πίσω τα παιδιά τους κι αυτά κλαίγοντας αντικρίζουν το απαίσιο θέαμα: ομάδες μογγόλων να σφάζουν και να βιάζουν τις μάνες τους. Άλλοι πάλι δεμένοι καθώς σέρνονται αιχμάλωτοι, στρέφουν το κεφάλι να δούν για τελευταία φορά τους αγαπημένους τους από τους οποίους χωρίζουν για πάντα. Και πολλές φορές η τελευταία σκηνή, αυτή που ήθελαν να πάρουν μαζί τους για πάντα σαν παρηγοριά, δεν είναι παρά η αποτρόπαια σκηνή του αποκεφαλισμού των αγαπημένων. Η κτηνωδία δεν έχει όριο. Θρήνοι παντού και οδυρμοί. Οι καμπάνες χτυπούν συνεχώς. Εάλω η Πόλις. Τέτοιον χαλασμό ο νους του ανθρώπου δεν μπορεί να τον χωρέσει. Οι βάρβαροι μπαίνουν στις γεμάτες κόσμο εκκλησιές, στο τελευταίο καταφύγιο των απελπισμένων, αυτών που πίστευαν ότι έστω και την εσχάτη στιγμή το θαύμα θα γινόταν κι ο Θεός θα έσωζε την Βασιλεύουσα. Τα στίφη των μογγόλων αλαλάζοντας από την μοναδική χαρά που είναι ικανοί να νιώσουν, την χαρά της σφαγής, μετατρέπουν τις εκκλησίες σε κολαστήρια και νεκροταφεία. Όχι, το θαύμα δεν έγινε. Οι τούρκοι βεβηλώνουν, καταστρέφουν τα πάντα. Οι λειτουργίες έμειναν στη μέση. Είναι το απόλυτο τέλος. Εάλω η Πόλις.

Μα λένε πως κάποιοι γλίτωσαν γιατί κατάφεραν μέσα από μυστικές στοές να διαφύγουν και προτού χαθούν άφησαν το μήνυμά τους στους Αιώνες: ***"Θα επιστρέψουμε. Η Πόλη δεν πάρθηκε για πάντα! Πάλι με χρόνους με καιρούς πάλι δική μας θα ναι!"***

Για 400 χρόνια αυτό το μήνυμα και ο θρύλος του Μαρμαρωμένου Βασιλιά που περιμένει την ώρα να σηκωθεί και να συνεχίσει τον πόλεμο και να ελευθερώσει το σκλαβωμένο γένος κράτησε τους Έλληνες πιστούς στο όραμα της Απελευθέρωσης και οδήγησε στην ηρωική επανάσταση του 1821. Όμως το σημερινό ατροφικό ελληνικό κρατίδιο, αυτό που ασφυκτιά και έχει ανάγκη ζωτικού χώρου, δεν ήταν σίγουρα ο λόγος και ο στόχος της Επανάστασης. Οι πρόγονοί μας δεν πολέμησαν με πρωτοφανή γενναιότητα, ούτε θυσιάστηκαν για το σημερινό κράτος-ντροπή. Τόσο αίμα δεν χύθηκε για να παραμένει η Κωνσταντινούπολη τουρκική. Όσο η "Πόλη των Ονείρων μας" παραμένει σκλαβωμένη ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει. Κι αν άλλοι γεννιούνται με κληρονομημένες αμαρτίες κι άλλοι ίσως με κληρονομημένα δικαιώματα εμείς γεννιόμαστε με ένα Χρέος.

Να μη ξεχάσουμε και να συνεχίσουμε τον πόλεμο έως την τελική νίκη.

29 Μαΐου 1453: Εάλω η Πόλις

29 Μαΐου 2003: "Ακόμη τούτη η άνοιξη, τούτο το καλοκαίρι, ραγιάδες, ραγιάδες..."

Ραγιάδες μικροαστοί, ραγιάδες μεγαλοαστοί, ραγιάδες ειρηνιστές, ραγιάδες ατομιστές, επενδυτές, εθελοντές. Οι προσωπικές φιλοδοξίες έχουν αντικαταστήσει τα μεγάλα συλλογικά εθνικά οράματα. Μεγάλη Ιδέα κατήντησε η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων... Η πατρίδα ολοένα συρρικνώνεται. Οι σκηνές που διαδραματίστηκαν στην Πόλη την αποφράδα εκείνη ημέρα, οι ίδιες ακριβώς επαναλήφθηκαν στην Κύπρο το 1974. Ο εχθρός παραμένει ο ίδιος. Όμως τα πλήθη των αποχαυνωμένων ραγιάδων προτιμούν να αυταπατώνται πιστεύοντας ότι είναι δυνατόν να υπάρξει προσωπική ευτυχία ενώ η πατρίδα κατέχεται. Χωρίς ιδανικά, χωρίς γνώση της ιστορίας, ζωντανοί νεκροί, δέχονται αδιαμαρτύρητα την επιβολή της "ελληνοτουρκικής φιλίας". Ραγιάδες. Μα όσο υπάρχει έστω κι ένας Έλληνας που δεν είναι ραγιάς όλα μπορεί να αλλάξουν.

Γιατί υπάρχει μια σπηλιά κοντά στη Χρυσόπορτα που μέσα βρίσκεται ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς. Τούρκος κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να την βρει. Μα λένε πως κάποιοι Έλληνες μπήκαν και Τον είδαν. Λένε πως δεν χρειάζεται παρά να κλείσει κανείς τα μάτια, να ξεφύγει από την μικρότητα και την ηττοπάθεια και θα Τον δει. Κείτεται εκεί, μαρμαρωμένος, με την πανοπλία, την ασπίδα και τα πορφυρά Του πέδιλα. Κείτεται εκεί και περιμένει.

Και υπάρχει κι ένας Άγγελος διαφορετικός από τους άλλους. Στα χέρια του κρατάει ένα ματωμένο σπαθί, το φυλάει.

Και είναι και μια στιγμή στο Χρόνο, μια στιγμή που δεν έχει έρθει ακόμη... Και που -τι παράδοξο- είναι ήδη καταγεγραμμένη στο φυλετικό ασυνείδητο σαν μια ανάμνηση από το μέλλον. Είναι η Ιερή Στιγμή που ο Άγγελος κατεβαίνει στη σπηλιά και ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς ξυπνάει. Σηκώνεται και παίρνει το σπαθί του, ακόμη ματωμένο από το αίμα των εχθρών εκείνης της τελευταίας μάχης. Σηκώνεται και συνεχίζει τον πόλεμο. Με μια του κίνηση σκοτώνει μυριάδες. **Οι καμπάνες χτυπούν χαρμόσυνα και η λειτουργία στην Αγιά Σοφιά συνεχίζεται από εκεί ακριβώς που είχε σταματήσει. Και ελευθερώνει ο Βασιλιάς την Πόλη και διώχνει τους τούρκους μακριά, στη Κόκκινη Μηλιά κι ακόμη παραπέρα.**

Είναι μια στιγμή που θά 'ρθει και θα εκπληρωθεί η προφητεία, αυτή η αλήθεια που ακολουθεί τον χρόνο ή που ίσως ο χρόνος την ακολουθεί: πως όταν ξυπνήσει ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς και σηκωθεί, τότε, ναι τότε, διπλό τριπλό θα πάρουμε αυτό που μας επάρθη.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

-Τον είδες με τα μάτια σου,
γιαγιά, τον Βασιλέα,
ή μήπως και σε φάνηκε,
σαν όνειρο να πούμε, σαν παραμύθι τάχα:
-Τον είδα με τα μάτια μου, ωσάν και σένα νέα,
πα να γενώ 'κατό χρονών,
κι ακόμα το θυμούμαι,
σαν να 'ταν χθες μονάχα.

Στην πόλη, στην Χρυσόπορτα,
στον πύργον από κάτου,
είν' ένα σπήλαιο πλατύ,
στρωμένο σαν παλάτι,
σαν άγιο παρεκκλήσι.
Κανένας Τούρκος δε μπορεί
να κρατηθεί κοντά του,
κανείς της σιδερόπορτας να βρεί το μονοπάτι,
να πα να το μηνύσει.

Μόνο κανένας Χριστιανός,
κανένας που το ξέρει
περνά 'π' αυτό κρυφά - κρυφά
και το σταυρό του κάνει
με φόβο και μ' ελπίδα
Έτσι κ' εγώ, βαστούμενη
στο πατρικό μου χέρι,
επήγα και προσκύνησα.
Και εδ' αυτού μ' εφάνη -
Όχι μ' εφάνει! Είδα:

Μεσ' στο σκοτάδι το βαθύ
εν' άστρο, σαν λυχνάρι
σαν μία φλόγα μυστική
απ' το Θεό αναμμένη,
γαλάζια λάμψη χύνει.
Και φέγγει την λευκόχρωμη
του Βασιλέως χάρη,
που με κλεισμένα βλέφαρα
εξαπλωμένος μένει
στην αργυρή του κλίνη.

-Απέθανε, γιαγιά;
- Ποτέ παιδάκι μου!
Κοιμάται, κοιμάται μόνο!
Τη χρυσή κορώνα στο κεφάλι,
το σκήπτρο του στο χέρι.
Και, σαν παλιοί του σύντροφοι,
πιστοί του παραστάται,
στα στήθη τ' ο Σταυραετός,
στα πόδια του προβάλλει
δικέφαλο Ξεφτέρι.

Επάν, απ' το κεφάλι του,
η ασπίδα παραστέκει
κ' εκεί που το χρυσόπλεκτο,
το ψηφωτό ζωνάρι
τη μέση του κατέχει,
σαν αστραπή 'π' απέμεινε
χωρίς αστροπελέκι
ζερβιά, ως κάτου κρέμεται
τ' αστραφτερό θηκάρι -
μέσα σπαθί δεν έχει!

-Γιατί γιαγιά; Που είναι το!
- Βαμμένο μεσ' το αίμα,
ακόμ' ως τώρα βρίσκεται
σ' ενός αγγέλου χέρι,
στον ουρανόν επάνου...
Ήτανε τότε που η Τουρκιά
την Πόλην επολέμα.
Μέσα μια χούφτα ελεύθεροι,
απ' έξω μύριο ασκέρι
οι σκλάβοι του Σουλτάνου.

Κι ο Μωχαμέτ ο ίδιος του πα
σι' άγριο του τ' άιν-
Δός μου της Πόλης τα κλειδιά!
Του Κωνσταντίνου κράζει,
και το σπαθί σου δος μου!
-Έλα και παρ' τα! λέγ' αυτός
του Τούρκου του μουχτάρη.
Εγώ δε δίνω τίποτα!
Τίποτ', ενόσω βράζει,
μια στάλα γαίμα εντός μου!

Κ' επρόβαλαν τα λάβαρα
κι αρχίνισεν η μάχη!
Σαράντα μέρες πολεμούν,
σαράντα μερονύχτια
χτυπιούνται και χτυπούνε,
οι Τούρκοι σαν τα κύμα
τα κ' οι Χριστιανοί σαν βράχοι.
Κι ούτε των Φράγκων προδοσίες,
ούτε των φλάρων δίχτυα.
Τον Βασιλέα σειούνε.

Απ' τες σαράντα κ' ύστερα
Θεός τον παραγγέλλει:
-Για του λαού τα κρίματα,
είναι γραφτό να γίνει,
προσκύνα το Σουλτάνο!
Μ' αυτός, το χέρι στο σπαθί,
πεισμώνεται δε θέλει!
-Πριν μπρος σε Τούρκο τύραννο
το γόνατό μου κλίνει,
πες κάλλιο ν' αποθάνω!

Εξ' απ' το κάστρο χύνεται
με σπάθα γυμνωμένη,
και σφάζει Τούρκων κατοστές
κι Αγαρηνών χιλιάδες.
Εκείνος κι ο στρατός του.
Μα ήτ' ολίγος ο στρατός
κ' οι πρώτοι λαβωμένοι!
Έπεσαν τ' αρχοντόπουλα
εφύγαν οι Ρηγάδες,
κι απέμεινεν ατός του.

Όσο τον ζώνουν τα σκυλιά
τόσο χτυπάει και σφάζει,
σαν πληγωμένος λέοντας,
σαν τίγρη της ερήμου,
που τα παιδιά της σκώζουν.
Μα κει που πέφτει τ' άλογο!
Και πέφτ' ατός και κράζει:
-Δε βρίσκετ' ένας Χριστιανός
να παρ' την κεφαλή μου,
πριν παν και με σκλαβώσουν;

Μια τρίχα, και τον σκότωνεν
αράπικη λεπίδα!
Μα δεν το ήθελ' ο Θεός.
Δεν ήθελε ν' αφήσει

των Χριστιανών το Γένος
αιώνια δίχως βασιλιά κ' ελευθεριάς ελπίδα.
Γι αυτό προστάζ' έν' άγγελο
να πα να τον βοηθήσει,
σαν ήταν κυκλωμένος.

Κι αυτός τον Μαύρο λακπατά,
τον Βεσιλέ γλυτώνει
το κοφτερό του το σπαθί
του παίρν' από το χέρι,
τους Τούρκους διασκορπίζει.
Πα στα λευκά του τα φτερά
τον Βασιλέα σκώνει,
μεσ' το πλατύ το σπήλαιο,
που σ' είπα, τόνε φέρει,
κ' εκεί τόνε κοιμίζει.

-Και τώρα πια δεν ημπορεί,
γιαγιάκα, να ξυπνήσει;
-Ω, βέβαια! Καιρούς καιρούς,
σηκώνει το κεφάλι,
στον ύπνο το βαθύ του,
και βλέπ' αν ήρθεν η στιγμή,
πόχ' ο Θεός ορίσει,
και βλέπ' αν ήρθ' ο άγγελος
για να του φέρει πάλι
το κοφτερό σπαθί του.

-Και θάρθει ναι, γιαγιάκα μου;
Θάρθει, παιδί μου, θάρθει.
Και όταν έρθει, τι χαρά
στη γη στην οικουμένη,
σ' όποιους θα ζούνε τότε!
Διπλό τριπλό θα πάρουμεν
αυτό που μας επάρθει,
κ' η Πόλη κ' η Αγιά Σοφιά
δική μας θενά γένη.
Πότε, γιαγιά μου; Πότε;

Όταν τρανέψεις γιόκα μου,
κι αρματωθείς, και κάμεις
τον όρκο στην Ελευθεριά,
συ κι όλ' η νεολαία,
σα σώσετε τη χώρα,
Τότε θέ να ρθ' ο άγγελος
κι αγγελικαί δυνάμεις,
να μβούνε, να ξυπνήσουνε,
να πουν στον Βασιλέα
πως ήλθε πια η ώρα!

Κι ο Βασιλεύς θα σηκωθεί
τη σπάθα του να δράξει
και, στρατηγός σας,
θενά μπει στο πρώτο του βασίλειο
τον Τούρκο να κυνηγήσει.
Και χτύπα, χτύπα,
θα τον πα μακριά να τον πετάξει
πίσω στην Κόκκινη Μηλιά,
και πίσ' από τον ήλιο,
που πια να μη γυρίσει!

του **Δ. Θ.**

Πίστευε Υπάκουε Πολέμα

Η στρατηγική - Οι επιλογές - Η πορεία

Μετά την στρατιωτική νίκη των συνασπισμένων δυνάμεων του Αμερικάνικου Καπιταλισμού και του Σοβιετικού Μπολσεβικισμού ενάντια στις Δυνάμεις του Άξονα· πάνω στα υλικά, ηθικά και πνευματικά ερείπια της Ευρώπης που βρέθηκε σχισμένη στα δύο από το φαρμακερό πνεύμα της Γιάλτας οικοδομήθηκε το διεθνές μεταπολεμικό κατεστημένο των 2 "υπερδυνάμεων". Ένα παγκόσμιο πολυπρόσωπο σύστημα δυνάστευσης κάθε ελεύθερης έκφρασης των λαών και των εθνών, ντυμένο τον απατηλό μανδύα της δήθεν δημοκρατίας.

Μέσα στον σημερινό κόσμο που ζει και στενάζει κάτω από την απάνθρωπη εξουσία του οι γνήσιες εθνικές και λαϊκές δυνάμεις που συνεχίζουν τον αγώνα της Ευρωπαϊκής αφύπνισης και της οικουμενικής ελευθερίας, διωγμένες, περιθωριοποιημένες, συγκαλυμμένες μα ακατάβλητες με λίγους πιστούς· έχουν αυτές οι ύστατες δυνάμεις του πολιτισμού αναλάβει ένα τιτάνιο έργο.' Η θα νικήσουν την ώρα που εξυφαίνεται όλο και ταχύτερα, και με τη ν νίκη τους θα ζήσει ο Άνθρωπος και θα συνεχιστεί ο Πολιτισμός, ή θα αφανιστούν μαζί με την στερνή Ανθρώπινη Ελπίδα για Ζωή, Δημιουργία, Ευτυχία. Δεν υπάρχει περιθώριο συμβιβασμού, δεν υφίσταται πιθανότητα ειρήνευσης, είναι αδύνατη η οπισθοδρόμηση. **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΗΤΤΕΣ Ή ΝΙΚΕΣ. ΜΟΝΟ ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΓΩΝΑΣ.**

Μια ιστορική αναδρομή

Στην πατρίδα μας, στην διάρκεια της μεσοπολεμικής περιόδου που υπήρξε η κατ' εξοχήν παραγωγική και διαμορφωτική για το Ευρωπαϊκό Εθνικό-Λαϊκό κίνημα δεν αναπτύχθηκε κανένα ισχυρό, μαζικό, ή έντονης κοινωνικής προβολής ανάλογο, και τούτο γιατί παρ' όλο που δεν έλειψαν οι πνευματικές προσωπικότητες, παρ' όλο που απόηχος των εξωελληνικών εξελίξεων ήταν έντονος, παρ' όλο που υπήρχαν πρόθυμοι άνθρωποι γι' αγώνα (όπως φαίνεται από τις δεκάδες μικροομάδες και τις πάμπολλες πνευματικές δημιουργίες) δεν προέκυψε η σημαντικότερη ιστορική συγκυρία: ο ένας, αποδεκτός, οργανωτής και καθοδηγητής Αρχηγός. Ο άνθρωπος που θα μπορούσε να φωτίσει, να ενώσει, να σφυρηλατήσει, να διευθύνει ενόν αγώνα στο τότε ντόπιο κατεστημένο και να εμφανίσει την Ελλάδα δίπλα στις άλλες ανανεωτικές Ευρωπαϊκές δυνάμεις. Υπερνικώντας τα προβλήματα της Γενικής ήττας, την οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση, το φούντωμα του συνεπίκουρου κάθε κακού του Μπολσεβικισμού, στελνωντασστα σκουπίδια τους αποτυχημένους αλληλομισούμενους παλαιοπολιτικούς και τις διχαστικές φατρίες τους. Έτσι δεν ξεβρώμισε η εφηβική μεγαλοαστική τάξη που κυβερνούσε, από τον κοσμοπολιτισμό, την ξενομανία και την πρακτόρευση για να γυρίσει στις ρίζες.

Δεν λήφθηκε η κοινωνική πρόνοια και δεν εφαρμόστηκε η κοινωνική δικαιοσύνη για να λυθούν τα βιοτικά προβλήματα των χαμηλότερων τάξεων και να σφυρηλατηθεί άρρηκτη λαϊκή ενότητα. Η πατρίδα παρέμεινε απλά υποζύγιο που άλλαξε απλά ηνίοχο ανάμεσα στους νικητές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ανήμπορη να αποφύγει την εναλλασσόμενη εκπόρνευσή της από τους εταίρους της Αντάντ όδευσε τυφλά και σύρθηκε σ' ένα πόλεμο που μόλις φούντωνε οδηγημένη από την διστακτικότητα των ταγών της καθώς και από την βούλιμη και ηλίθια εμμονή μιας ομάδας Ιταλών φανφαρόνων, ακούσιων ή εκούσιων αγγλοπρακτόρων που ζητούσαν τον πόλεμο-οπερέττα (φαινόμενο Τσιάνο).

Το κράτος του 1936-1940 που μ' όλες τις αδυναμίες του στο ιδεολογικό κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο ήταν η πιο σύντονη προσπάθεια του ελληνισμού να βρει επιτέλους ένα πρόσωπο, πολέμησε στο πλευρό των Δυτικών πλουτοκρατικών Δημοκρατιών. Με μόνους κερδισμένους τους Εγγλέζους για κείνη την χρονική περίοδο και αργότερα προσφέροντας μακροπρόθεσμη βοήθεια στο πλουτοκρατικό-μπολσεβικικό μέτωπο. Πολέμησε για ακόμα μια φορά η προδομένη και εξαπατημένη πατρίδα και τούτος ο λαός ενάντια στο μοναδικό φυσικό του σύμμαχο, την Ενωμένη Ευρώπη των Λαών, χύνοντας ποτάμια αίματος, γεμίζοντας ερείπια, μπαίνοντας στην δίνη του σκληρότερου πολέμου που γνώρισε η ανθρωπότητα. Χωρίς να κερδίσει ούτε ένα μέτρο γης (γνωστό είναι πως τα Δωδεκάνησα είχαν δημοπρατηθεί από τους "Συμμάχους" ακόμα και στους Τούρκους αρκεί να συμπολεμήσουν) χωρίς να ωφεληθεί από την μεταπολεμική ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα της τρυφηλής νίκης. Γιατί ούτε ελευθερία κέρδισε που αναγκάστηκε να μείνει στο Δυτικό στρατόπεδο (ή του θα δενόταν στο Ανατολικό), ούτε ισότητα (όλα τα ζώα είναι ίσα μα μερικά πιο ίσα από τ' άλλα), ούτε αδελφότητα. Μονάχα υπέστη ένα φοβερό, καταστροφικό και λαοκτόνο εμφύλιο πόλεμο, αποτελώντας μια πειραματική δοκιμή των χωρισμένων πια συνεταίρων του Β' πόλεμου. Ένα εμφύλιο πόλεμο που εμφανίστηκε σαν συνέχεια της εθνικής αντίστασης από τους Μπολσεβίκους πράκτορες της Σοβιετίας. Αυτούς που φρόντιζαν τα χρόνια της Αξονικής κατοχής να οργανώνουν τον λαό ένοπλα δήθεν για Εθνικολαϊκή πάλη αλλά τον ετοίμαζαν για κατάληψη εξουσίας.

Φορτώνοντας τον με το χρυσωμένο παραμύθι της σοσιαλιστικής κοινωνίας, δίνοντας του υποσχέσεις για την κατάργηση κάθε αδικίας, οι τραπεζοκόμοι της Μόσχας μόλυναν τις ψυχές του λαού που είχε την εθνική λευτεριά και την κοινωνική δικαίωση για στόχο και ελπίδα του. Με στόχο τη σοβιετική επιτυχία μιας ακόμη λεύτερης "λαϊκής δημοκρατίας" υποζυγίου της Ε.Σ.Σ.Δ. Αυτοί οι "αντιστασιακοί" με τις ευκαιριακές συνυπογραφές με τους "μισητούς" τους καταχτητές, με τις συμφωνίες εθνικής μειοδοσίας, με την κομματικοποίη-

ση του αγώνα που έντεχνα έκρυβαν. Από την άλλη μεριά οι σαλονάτοι αντιστασιακοί του Καίρου, της Αλεξάνδρειας και του Λονδίνου που διέφυγαν μαζί με το χρυσό του κράτους και τις ανέσεις τους αφήνοντας τον Λαό να υπομείνει την πράξη κατοχής μετά την μοιραία στρατιωτική ήττα μας. Αυτοί που μοίραζαν μεταξύ πόντς και τσαγιού μεταπολεμικά υπουργεία και θώκους και κολάκευαν τους τότε Μπολσεβίκους συμμάχους τους, βρίσκονται πίσω για να διαφιλονικήσουν την εξουσία πάλι σε βάρος του λαού.

Ο Τσώρτσιλ και οι διάδοχοι του οι σωτήρες Γιάνκηδες στάθηκαν πιο "πειστικοί και επίμονοι" για να κρατήσουν το κομμάτι του κέικ που λέγεται Ελλάδα. Ο Στάλιν ξεπούλησε τους ντόπιους Μπολσεβίκους όταν απέτυχαν να διασπάσουν για τα συμφέροντα της Ε.Σ.Σ.Δ. την Γιάλτα που ' χε προσυπογράψει. Δεν συνέτρεχε λόγος για βαθύτερη ρήξη των υπερδυνάμεων. Το ΚΚΕ και η αριστερά είχαν χάσει την ευκαιρία που τους δόθηκε στο πείραμα. Εξορία, φυλακίσεις, εκτελέσεις, αυτοκριτικές, φράξιες στην Ανατολή που αλληλοεξοντώνονταν και φιλολογικές αναλύσεις των αιτιών, των αφορμών, των παραμέτρων της ήττας. Σχέδια επί σχεδίων, και επανεμφάνιση στη μετέπειτα "κοινοβουλευτική" ζωή κάτω από προσωπεία. Με την σειρά τους οι Νικητές: Δίωξη των χαμένων, κάθε πιθανού και απίθανου συνεργάτη, έκτροπα, ρεβανσισμός και ευωχία με τους Δυτικούς δανεισμούς. Γέννηση της νέας μεσοαστικής μεταπολεμικής τάξης, του εξαμβλωτικού παιδιού "των βοηθειών", χαφιεδισμός, εξαμερικανισμός στην επιφάνεια και μιζέρια στο βάθος της κοινωνικής ζωής.

Οι υστερικοί αντικομμουνιστές των χρόνων εκείνων (μετέπειτα και τώρα με την ίδια ευκολία βασιλόφρονες, χουντικοί αντιβασιλόφρονες, αντιχουντικοί, νεοαριστεροί, σοσιαλιστές μα πάνω από όλα αντιφασίστες) χωρίς ιδεολογία, με γνώμονα το προσωπικό συμφέρον, με δουλική στάση στις συμμαχίες και τους οργανισμούς της νέας εποχής, χωρίς συνείδηση, ιδανικά, σχεδιασμό. Η γενιά που τα παιδιά της λατρεύουν την αμφισβήτηση, την απελευθέρωση, την σεξουαλική επανάσταση, την εύκολη λύση, την ατομική άνοδο. Η γενιά του αστικού υδροκεφαλισμού, της μετανάστευσης, του νεοπλουτικού καθωσπρεπισμού, η γενιά των χορτάτων, των επιτυχημένων, των ρηχών. Με αντίποδα τους τους χαμένους αντιπάλους που εκπατρίστηκαν, υπόφεραν και ταλαιπωρήθηκαν στους σοσιαλιστικούς παραδείσους. Οι μυθοποιημένοι, οι στεφανωμένοι από το φως του "καλύτερου που δεν φτιάχτηκε" κι από την στίφη πίκρα της ξενητιάς, οι "αγωνιστές". Όλοι στο ίδιο πλάνο: ιδεολόγοι, πράκτορες, όμηροι, μαχητές, δολοφόνοι ποινικού δικαίου κι ανθρωπάκια.

Η απάντηση στον εχθρό

Όταν με τρόπο δόλιο, ύπουλο και ανέντιμο καλυμμένο κάτω από το πρόσχημα μιας δήθεν αγανάκτησης του λαού, βιολογικής επίθεσης, υβριστικής κρίσης, συκοφαντικής προσβολής, αντίθεσης κάποιων διανοούμενων, κλιμακώνεται η πολεμική των εχθρών μας ενάντια στην κίνηση ή σε μεμονωμένους συντρόφους στοχεύοντας στην συλλογική ή ατομική κάμψη ή εξαφάνιση, στην καταστολή του τίμιου αγώνα μας, πρέπει και είναι καθήκον μας να προστατέψουμε τις ιερές για μας δομές της κίνησης καθώς και την ύπαρξη κάθε συντρόφου γιατί όλοι είμαστε φορείς του αγώνα και ο αγώνας δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς μαχητές πιστούς, ακούραστους και σκληρούς. Έτσι οφείλουμε να απαντήσουμε στον εχθρό προξενώντας του ανάλογες ή και σημαντικότερες βλάβες. Μα τα αντίποινα μας δεν πρέπει να είναι πράξεις εκδίκησης κάτω από την ώθηση οργής, αγανάκτησης και σύγχυσης.

Ο εχθρός έτσι θα βρει ευκαιρία να μας στηλιτέψει, να μας συκοφαντήσει να μας διαβάλλει ακόμα

περισσότερο. Μόνο σε περίπτωση άμεσου βιολογικού κινδύνου ή άμεσης προκλητής υλικής καταστροφής επιβάλλεται ο ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗΣ να απαντήσει ακαριαία, σκληρά, ανελέητα, με βία στον εχθρό, κατάσταση που είναι εξάλλου. ηθικά για το λαό και νομικά για την πολιτεία επιβεβλημένη και δικαιολογημένη. Η μάζα δεν πρέπει να μας λυπάται ούτε να μας οικτίρει. Γι" αυτό χρειάζεται να απαντάμε δυναμικά στις πιο πάνω περιπτώσεις. Αν πάλι η εντύπωση από την αποφυγή μιας ρήξης είναι κατ' εκτίμηση τραγική σε σχέση με τις όποιες κυρώσεις θά 'χε η αντίδραση μας πρέπει να αντιδράμε στην πρόκληση του εχθρού.

Ο εχθρός έχει ένα ποικιλώνυμο σκυλολόι για να μας χτυπάει διαρκώς για διάφορες πλαστές αφορμές, ένα μηχανισμό για να μας συντρίβει σαν απαντούμε. Έτσι στοχεύει στη διπλή μας εξάντληση γι' αυτό τακτική μας είναι να αποφεύγουμε κάθε νομικά παράνομη πράξη, να περιφρονούμε την πρόκληση όταν η ένταση της δεν καταστρέφει το κύρος μας, να τσακίζουμε σκληρά κάθε απροκάλυπτη ή κρυμμένη επιβουλή της ύπαρξης μας και των ιδιοκτημάτωντης κίνησης (γιατί το σύστημα δεν μπορεί να ψηφίσει ξέχωρο νόμο για τη δική μας αυτοάμυνα ή την δική μας περιουσία). Έτσι θα αποφύγουμε στο επιθυμητό μέτρο αυτές τις πράξεις αντεκδίκησης, θα προβαίνουμε σε πράξεις αντιποίνων με τίμημα έμψυχου και άψυχου υλικού μας ελάχιστο.

Ο εχθρός κοιτάζει πάνω μας για να φωνάξει στις μάζες μισές αλήθειες και ψέματα για κάθε "κτηνώδικη", "τρομοκρατική", "εγκληματική", "αλήτικη" ενέργεια μας που στην πραγματικότητα είναι νόμιμη αγωνιστική δράση. Έτσι περιοριζόμαστε στο να εκτελούμε τα αγωνιστικά μας καθήκοντα ότι κι αν λέει γιατί ξέρουμε από πριν ότι θα μας κρίνει και θα μας συκοφαντήσει. Μας πολεμά με την αποξένωση που ζητά να μας επιβάλλει με τα όργανα του απ' το λαό. Κάνουμε θόρυβο, νόμιμα, μελετημένα, ψύχραιμα και ατελείωτα.

Προβάλλουμε κάθε θέση και πράξη μας και προσβάλλουμε αντίστοιχα κάθε θέση και πράξη του εχθρού στα μάτια και την κρίση του λαού. Έτσι ο λαός μαθαίνει, ο εχθρός εκτίθεται, ενοχλείται και μας απαντά δηλαδή μας προβάλλει. Έτσι σπάμε την αποξένωση και δεν ελέγχει ο εχθρός την παρουσίαση μας στο Λαό.

Επιμονή, υπομονή και σκληρός Αγώνας, όχι εξάντληση

Επειδή ο αγώνας μας είναι η πάλη των κυνηγημένων, των παραγκωνισμένων, η πάλη της αλήθειας ενάντια στο ψέμα και στο δυνατό αλλά όχι παντοδύναμο σύστημα που το στηρίζει δεν περιμένουμε γρήγορες νίκες. Ο δρόμος μας είναι ο μακρύς δρόμος της σκληρής αντοχής, της ατελείωτης υπομονής και της φανατικής επιμονής και πίστης. Περνάει μέσα από διώξεις, παραγνώριση και θυσίες, αλλά οδηγεί στο φωτεινό τέρμα της Νίκης. **Όσοι βιάζονται να χαρούν θα απογοητευθούν και θα σκορπίσουν.**

Το ηθικό και η πειθαρχία μας πρέπει να είναι ψηλά και σταθερά, άσχετα αν ο αντίπαλος έχει χειρότερο ή καλύτερο ηθικό ή πειθαρχία, γιατί ο σκοπός μας είναι να διατηρηθεί η δική μας πορεία απρόσκοπτη, άσχετα πόσο αλλάζουν στην ποιότητα και την ποσότητα τα εμπόδια. Γι' αυτό η πεποίθηση μας στη τελική νίκη πρέπει να 'ναι χαλύβδινη και η συνειδητή συλλογική υπακοή μας στις προσταγές της πίστης μας που 'ναι η πειθαρχία πρέπει να είναι ασάλευτη. Ανάμεσα μας δεν χωρούν ηττοπαθείς και απείθαρχοι.

Ο αγώνας μας πάνω από όλα είναι αγώνας για την κατάκτηση της ψυχής του λαού. Μάχη για να κερδηθεί η σκέψη και η καρδιά του. Αν συνεχίσει το εχθρικό σύστημα να πείθει το λαό να μας μισεί δεν θα μπορέσουμε να κερδίσουμε· αν μας ακούσει ο λαός και γνωρίσει τις θέσεις μας είναι αδύνατο να νικηθούμε. Έχουμε δοκιμασμένη ηγεσία, κρατάμε ψηλά το ηθικό και την πειθαρχία μας, είμαστε δεμένοι με την συντροφικότητα **(είμαστε η τελευταία ομάδα στην εποχή μας)**, ευκίνητοι στην διεξαγωγή του αγώνα, κι έχουμε μόνιμα την πρωτοβουλία γιατί θα βρισκόμαστε πάντα στην επίθεση κατά του εχθρού.

Για να ξεπεράσουμε τα μειονεκτήματα που μας επιφέρει η έλλειψη μέσων και αψύχου υλικού οφείλουμε να μαχόμαστε σε περιοχές και χώρους και ομάδες που ο εχθρός δεν φτάνει από αδιαφορία, λάθος εκτίμηση ή αδυναμία.' Έτσι γινόμαστε εμείς οι πιο δυνατοί. Η χώρα μας είναι αρκετά μικρή για να παίζεται το παιχνίδι της πολιτικής κύρια στην πρωτεύουσα και τα μεγάλα αστικά κέντρα, μα είναι κι αρκετά μεγάλη για να είναι σημαντική η συνεισφορά της επαρχίας στην πολιτική δράση.

Ο εχθρός πιστεύει ότι κατόρθωσε να μας μελετήσει καλά και τροφοδοτώντας συνεχώς ψέματα σχετικά με την ταυτότητα μας και τις θέσεις μας τον λαό, επί χρόνια έφτασε στο σημείο να πιστέψει το παραμύθι του ο ίδιος. Γι" αυτό οφείλουμε να του καταφέρουμε καίρια χτυπήματα στα σημεία όπου η άγνοια του δεν περιμένει να δράσουμε ή περιμένει να πάρουμε θέση τέλεια διαφορετική από εκείνη

που έχουμε. Έτσι αυτές οι αποκαλύψεις της αληθινής θέσης μας πάνω σε τέτοια ζητήματα θα τσακίσουν τον εχθρό όντας αναπάντεχες και κατάλληλα προετοιμασμένες για ν' ακουστούν από τον λαό.

Η κρίση του Έθνους και του λαού μέσα από τη δυστυχία που έρχεται γρήγορα (είτε εσωτερική πολιτικοκοινωνική-είτε εξωτερική συμφορά σε προκαθορισμένες επεμβάσεις και χαμένους απόλεμους πολέμους). Εμείς βλέπουμε εκεί και τότε πρέπει να' μαστέ έτοιμοι για να ξεκαθαρίσουμε τα σκουπίδια κι από τα ερείπια να δώσουμε δύναμη στην Νέα Ελλάδα τσακίζοντας κάθε άχρηστο και προδότη. Γι' αυτό η πολιτική μας δεν είναι και δεν πρέπει να γίνεται κοντόφθαλμη παρά ελαστική, σταθερής τροχιάς και δυναμικής αντίδρασης. Πρέπει να προετοιμαζόμαστε για το χειρότερο. Τότε όταν όλοι σταματήσουν παραλυμένοι κάθε προσπάθεια, θα σημάνει η ώρα του μεγαλείου μας. Πρέπει να δώσουμε στην επαναστατική μας πορεία την ωρολογιακή κίνηση, που επιβάλλει ο πολιτικός ρεαλισμός για να βαδίσουμε τον δρόμο της νίκης.

Όχι στους πολιτικά ξοφλημένους

Όχι στους πολιτικά ξοφλημένους και τους ηλίθιους ακολούθους τους. Ας αποδυναμώσουμε με την αδιαφορία μας και την στέρηση κάθε συμμετοχής τους αποστάτες της πατρίδας. Μη με κανένα τρόπο βοηθάτε να συντηρούνται τα κουφάρια των πολιτικώς νεκρών. Όπου μπορούμε διαμορφώνουμε, όπου υπάρχει ανάγκη αναμορφώνουμε, όπου υπάρχει αχρηστία περιφρονούμε, όπου κρύβεται φαυλότητα τσακίζουμε.

Οι δήθεν θεωρητικές αντιλήψεις των ψευτοκηρύκων του λεγόμενου εθνικού χώρου συγκροτούν ένα βρωμερό κράμα από τόκους δανεισμένων ιδεών, πασπαλισμένους απλώς με μια εθνικιστική φρασεολογία. Στην πραγματικότητα αυτές οι αχυρένιες σαν σκιάχτρα άχρηστα θέσεις τους δεν έχουν σχέση με τον εθνικισμό και την σκληρή εποχή μας. Έτσι εξυπηρετούν ακούσια ή εκούσια (αλλά το ίδιο προδοτικά) τα σχέδια του κατεστημένου.

Δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί οι ιδεολογικοί, πολιτικοί και οργανωτικοί όροι που θα επιτρέψουν να ανθίσει η Ιδέα μας σ' όλη της την μεγαλοπρεπή δύναμη στην πατρίδα μας. Γι' αυτό πρέπει διαρκής να είναι η μελέτη μας, επίμονη η συμμετοχή μας στις δραστηριότητες του αγώνα και άφθαστη η πειθαρχία και η συντροφικότητα μας. Όποιος δεν το κατανοεί είναι ένας που παίζει στο προσωπικό του θέατρο του παράλογου.

Ο Ιδεολογικός Αγώνας

Πρέπει κάθε μορφής πνευματικό προϊόν των εχθρών μας να δέχεται την με κάθε μέσον που διαθέτουμε, σφοδρή, χολερική διαρκή επίθεση. Καθήκον του είναι μέσα στ' άλλα και να καταρρακώνει, να εξευτελίζει τα πνευματικά στηρίγματα και τις πνευματικές χαρές του εχθρού. Με κριτική

σαφή, ξεκάθαρη, στέρεα δεμένη με την χαλύβδινη ιδεολογία μας. Στην μόνη διανόηση που μπορούμε να στηριχτούμε στις μέρες του αγώνα είναι η διανόηση της εθνικής κοινωνικής επανάστασης και οι πηγές της. Μονάχα έτσι θα οδηγήσουμε την Εθνική επαναστατική ιδέα στο κοινωνικό και πνευματικό βάθος που τις αρμόζει. Πρέπει να μένουμε ενωμένοι κάτω από την σημαία μας, πιστοί στο σκοπό μας, αχόρταγοι μελετητές των σκέψεων των καθοδηγητών μας. Μονάχα σαρώνοντας αποφασιστικά και ριζικά κάθε εκφυλισμένο και επιζήμιο στοιχείο της εχθρικής ή εχθροκινητής σκέψης θα είμαστε δυνατοί να πολεμήσουμε σε πυκνές και αδιάσπαστες γραμμές τον πολυπρόσωπο εχθρό. Αυτή είναι η κλάση της πνευματικής μας επανάστασης, της ψυχικής επανάστασης που φωτίζει ο Λαϊκός Εθνικισμός. Ξεριζώστε από τον νου και την καρδιά σας τα ψεύτικα, κάλπικα και σάπια κηρύγματα και νοήματα. Μονάχα έτσι θα θάψουμε μια μέρα τα κοινωνικά τους παράγωγα και προϊόντα που σαπίζουν την πατρίδα και τον λαό.

Ανένδοτο και ατελείωτο αγώνα οφείλει ο κάθε Συναγωνιστής να διεξάγει ΟΧΙ μονάχα στους σάπιους αστούς καθωσπρεπιστές, επιτυχιομανείς και βολεψάκηδες, ΟΧΙ μονάχα ενάντια στους παραμυθάδες και φονιάδες της πατρίδας Μπολσεβίκους, μα επίσης και με την ίδια σφοδρότητα πρέπει να πολεμά σε κάθε τομέα κι όλους τους τιποτένιους αστούς που πιπιλάνε τις λέξεις Πατρίδα, Έθνος, Λαός και παραπλανούν τον Λαό, μιας και τα συμφέροντα τους δεν έχουν καμιά σχέση με τα συμφέροντα του Λαού και του Έθνους μα κινούνται από αρπακτική ιδιοτέλεια, πνευματική στειρότητα και θησαυριστική διάθεση. Είτε κοσμοπολίτες φιλελεύθεροι είτε διεθνιστές προοδευτικοί.

Ο πολιτικός Αγώνας

Η πολιτική είναι μια πολύπλευρη και πολυδύναμη έκφανση της συλλογικής ζωής ένα μείγμα από συναρπαστικά και ενοχλητικά στοιχεία, δεμένη με την διανοητική και αισθητική ευχαρίστηση των οπαδών του τάδε ή δείνα ιδεολογικού ρεύματος. Για εμάς, όμως, εξαιτίας του ότι στην εποχή μας είμαστε οι διωγμένοι, η καταπιεσμένη φωνή της αλήθειας, η τελευταία υγεία του λαού μας, είναι μοιραίος και ο περιορισμός της κοινωνίας στην πολιτική· μέσα από τα πιο πικρά στοιχεία της. Μπορούμε να κρατάμε παρ' όλα αυτά την επαφή μας με τις ευχάριστες όψεις μας σε προσωπικό επίπεδο, μη χάνοντας χωρίς σκοπό δυνάμεις με φετιχιστικές, εντυπωσιακές και φανταχτερές δημοσιοποιήσεις στους γύρω μας που είναι άχρηστοι. Ο αγώνας μας έχει σκληρές αντικειμενικές καταστάσεις μα κρύβει χρώμα, θριαμβικούς ήχους και μεγαλοπρέπεια. Καθήκον μας είναι να συγκρατούμε τον ενθουσιασμό μας και να είμαστε σκληροί αυτοκριτές κάθε εντυπωσιασμού. Με σκληρότητα

ψυχρότητα και επιμονή θα φτάσουμε στην μεγαλύτερη Χαρά του Μαχητή. Την Μία και Μόνη, την Χαρά της Απολαυστικής Νίκης. Να η ευτυχία μας.

Η ποιητική μας ευαισθησία δεν πρέπει να προσβάλλει την σκληρή λογική μας καθαρότητα και μαχητική ακρίβεια.

Οι μορφές του αγώνα μας δεν δέχονται χωρίς τροποποιήσεις τους πολιτικούς ερεθισμούς του εχθρικού περιβάλλοντος μα παράλληλα δεν ξεχνούν κανένα απ' αυτούς. Η στρατηγική μας είναι ξεκάθαρη, η τακτική μας εύκαμπτη και προσαρμοσμένη στην πολιτική και ιστορική παγκοσμιότητα.

Μόνο η ενημερωμένη, πληροφορημένη, ετοιμοπόλεμη, υποκριτική, αδίστακτη πρωτοπορία που συνίσταται όμως από αλληλοσέβαστες ολοκληρωμένες αξιοπρέπειες όλων των συντρόφων είναι το σπαθί που θα κόψει το γόρδιο δεσμό του λαού και της πατρίδας.

Σ' εμάς η πειθαρχία και η συντροφικότητα δεν είναι μια έξω επιβαλλόμενη τεχνική μα μια αυτοφυής δράση πνευματικής πληρότητας, ζωογόνας συναγωνιστικής αγάπης και της πίστης μας στη Μεγάλη Υπόθεση του Αγώνα μας. Έτσι κατέχουμε την ανθρωπιστική αίσθηση της προσπάθειας διαφώτισης του κάθε εχθρού που πλανήθηκε, όντας συμπατριώτης πρέπει να του δοθεί η ευκαιρία να αποκτήσει τις ξεκάθαρες αληθινές μας αντιλήψεις. Όταν και τότε αρνηθεί να δεχτεί τα ολοφάνερα νοήματα της εθνικής αλήθειας, δεν πρέπει να υπάρχει γι' αυτόν οίκτος, σεβασμός, ούτε περιφρόνηση.

Τείνουμε το χέρι σ όλους τους συμπατριώτες μας. Γι' αυτό η έχθρα μας είναι αγεφύρωτη (έστω κι αν δεν μπορεί ή δεν πρέπει να εκδηλωθεί όποτε θέλουμε) μ' όσους στην αδελφοποίηση μας αντιτάσσουν σαπίλα, δηλητήριο, συκοφαντία, μίσος. **Σήμερα όποιος δεν είναι εναντίον μας είναι μαζί μας τυπικά. Αύριο όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας ουσιαστικά, και θα πληρώσει την κακοπιστία του, με το ίδιο και χειρότερο τίμημα.**

. Ο εχθρός έχει τρομερή θεωρητική και πρακτική περιπλοκότητα. Αυτό του δίνει στο υλικό μέρος σήμερα την δύναμη μα τον αδυνατίζει παράλληλα εσωτερικά γιατί οι ψευτοαξίες του διαλύουν την συνεκτική υφή των κοινωνιών, τις κερματίζουν σε ομάδες, σύνολα και συμφέροντα που απομακρύνονται και ασφυκτιούν.' Ετσι έχει φθείρει την αυτάρκεια της ζωής ατόμων και λαών. Πράγμα που το ξέρει και υποκρίνεται πως δεν υπάρχει ή προσπαθεί να το καταστείλει και να το απαλείψει βίαια. Ο εχθρός είναι υποκριτής, γενναιόδωρος βραχυπρόθεσμα, εκμεταλλευτής μακρυπρόθεσμα. Αυτό πρέπει να δείξουμε με κάθε τρόπο στον αγώνα μας. Έτσι ο εχθρός θα συγχύζεται ολοένα και πιότερο στο τρίλλημα που αντιμετωπίζει:

1. Ν' αποφύγει να ανακοινώσει την θέση του απέναντι στην δική μας και το στόχο που συνεπάγεται αυτή απέναντι στο δικό μας. Τότε πιέστε τον να εξηγήσει να αιτιολογηθεί. Γιατί είναι ηλίθιος, διστακτικός, απληροφόρητος, ανίκανος. Αν πάλι ανακοινώσει θέσεις ίδιες ή παράλληλες με μας, ρωτήστε και φωναχτέ με κάθε μέσον γιατί μας πολεμά μια και εμείς ξέρουμε πιο καλά απ' αυτόν

τι θέλουμε, το λέμε καθαρά· την μεταμόρφωση της διεφθαρμένης και αποτυχημένης κοινωνίας που αυτός διευθύνει. Άρα γιατί μας πολεμά;

2. Αν αποφασίσει να δηλώσει μια θέση και ένα στόχο τόσο απλό και καθάριο όσο ο δικός μας, ας τους καταγγείλουμε ακόμα μια φορά για απάτη, θα τους καταγγείλουν και διάφοροι ηλίθιοι οπαδοί τους που δεν περίμεναν κάποιες τέτοιες θέσεις των αφεντικών. Τότε να βοηθήσουμε και να εντείνουμε την πολυφωνία τους ως την ρήξη.

3. Έστω κι αν εφαρμόσει κάποιες λύσεις βραχυπρόθεσμες και ανάλογες με τις δικές μας πρέπει να εξευτελίζονται εκ των προτέρων ως μοναχικές, περιστασιακές, άμεση υλιστική ευμάρεια, φραγμός κάθε ιδεολογικής εξέλιξης και πνευματικής δημιουργίας, στειρότητα, κορεσμός, αχρηστία. Αν ο εχθρός ενεργεί έτσι χάνει τον Μύθο, το φωτεινό τέρμα, τον εντυπωσιακό δρόμο στο τέλειο.

ΛΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΟΧΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ.
ΗΓΕΣΙΑ ΟΧΙ ΕΞΟΥΣΙΑ.
Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, ΟΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΑΕΙ ΕΙΝΑΙ ΑΤΟΜΙΣΤΙΚΟ ΠΑΛΙΟΤΟΜΑΡΟ Η ΑΓΕΛΑΙΟΣ ΔΟΥΛΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.

Να θυμάστε

Να θυμάστε, ότι δεν μας σκοτώνει μας δυναμώνει.

Η κίνηση μας γράφει ιστορία, για τη Πατρίδα είμαστε η σκληρότερη μα και αναπόφευκτη ΜΟΝΗ σωτηρία.

Η πορεία μας προς το φυλετικό ελληνικό ιδεώδες φως περνάει αναγκαία μέσα από την Βυζαντινή (τόσο Ελληνική όσο ξενομιγή) παρασκιά και από το Ελληνιστικό Λυκόφως. Να μελετάμε, να συνδυάζουμε, να επιλέγουμε ποτέ μη ξεχνώντας το τέρμα, ποτέ μη λησμονώντας τις ιστορικές αναγκαίες επιβαρύνσεις.

Ο δρόμος για τον Παρθενώνα περνάει μέσα από την Αγία Σοφία και το Σατραπείο. Να μια ιστορικοπολιτική και βιολογική αλήθεια. Ας διδαχτούμε για να πολεμήσουμε καλύτερα χωρίς δεισιδαιμονία και προκατάληψη μα και δίχως σύγχυση ή πολιτιστική επιμειξία.

Να σκεφτόμαστε καθαρολογικά μα
να ενεργούμε ωφελιμιστικά.
Να σκεφτόμαστε παγκόσμια μα
να ενεργούμε τοπικά.
Να ο Εθνικισμός μας.
Να ο Σοσιαλισμός μας.
Να ο Χριστιανισμός μας.
Να ο Παγανισμός μας.

Ο εχθρός

Ο εχθρός είναι εξαιρετικά ευαίσθητος σε οποιαδήποτε συγκροτημένη Λαϊκή Εθνικιστική δράση. Το πρόσφατο παρελθόν μας δείχνει την φοβισμένη και υστερική του αντίδραση στην έντονη αν και περιορισμένης κλίμακας δράση που ανέπτυξε το κίνημα. Παρά αυτή την διαπίστωση σχετικά με τον άμεσο συναγερμό που σημαίνει ο εχθρός μόλις εμφανιστούμε, δεν πρέπει να λησμονούμε πως όχι μόνο από λύσσα και φόβο μα και από σκοπιμότητα αντιδρά φουσκώνοντας τα γεγονότα. Μέσα από την κοπροφιλολογία του "φασιστικού" κινδύνου που ανάπτυξε και αναπτύσσει σε κάθε παρουσία της δράσης μας, προσπαθεί να παραπλανήσει τον λαό οδηγώντας τον σε πλάνες και θρέφοντας το μίσος κατά του Εθνικοσοσιαλισμού. Η συνεργασία των

διεφθαρμένων δημόσιων λειτουργών με τις πολύμορφες εχθρικές ομάδες (σύλλογοι πολιτιστικοί, κόμματα, ενώσεις δήθεν δημοκρατών, μειονότητες, ξένα πρακτορεία, κ.α.) μεταφέρει τάχιστα κάθε πληροφορία σχετικά με την ύπαρξη μας στα κέντρα αποφάσεων του εχθρού. Γι' αυτό πρέπει να αξιοποιήσουμε τα δυο δεδομένα που ο εχθρός μας κατέχει και παράλληλα μας παρέχει: 1) την υπερβολική του αντίδραση στα ερεθίσματα μας και 2) την σύνδεση των παραφυάδων του στην αλληλοπληροφόρηση για μας. Έτσι κάθε αγωνιστική προσπάθεια μας πρέπει να γίνεται σε πολύτροπες όσης δηλαδή τα ιδεολογικοπολιτικά μας χτυπήματα πρέπει να δημιουργούν τις δυνατόν περισσότερες εστίες αναταραχής, (π.χ. εκστρατεία κατά της πολιτιστικής επιμειξίας και για την καθαρότητα της Ελληνικής κουλτούρας, με βολές ενάντια στα κόμματα, τα πνευματικά ιδρύματα, ενάντια σε πολυάριθμους καλλιτέχνες κ.α.).

Ο εχθρός παίρνοντας πολλαπλά ερεθίσματα, στην αντιμετώπιση τους θα τα παρουσιάσει τόσο διογκωμένα που δεν θα φαίνεται το αποτέλεσμα-άθροισμά τους αλλά το αποτέλεσμα-γινόμενο όλων μαζί. Έτσι η υστερική κατά του Εθνικισμού φοβία και το μίσος μεγαλώνει στα μάτια του λαού την δράση μας. Η κατοπινή κίνηση μας είναι να συγκεντρώνουμε όλο το δυναμικό μας στον πιο χαλαρό κρίκο της όλης επιχείρησης αδιαφορώντας για τους υπόλοιπους. Βάλλοντας τον με δημοσιεύματα, κρίσεις, ψιθύρους.

Επίσης να προβάλλουμε τις αντίθετες απόψεις δημιουργώντας σύγχυση στις τάξεις κάθε φατρίας και κορύφωση του μίσους και της αντιπάθειας μεταξύ του εχθρού (π.χ. φωνές πως η κομμουνιστική τέχνη είναι υγιής σε θέματα έκφρασης (ΟΧΙ βέβαια περιεχομένου) ενώ η αστοδημοκρατική σάπια κ.α. παρόμοια).

Η άμυνα θάνατος του Αγώνα - Ο αιφνιδιασμός

Ξεκινάμε την μάχη μας με τον εχθρό σε πλεονεκτική θέση. Έτσι οφείλουμε να εξωθήσουμε την φαντασία και τον αυτοσχεδιασμό μας στο ανώτατο όριο ώστε σε .συνδυασμό με το αγωνιστικό ήθος, την πειθαρχία και την συμπαγή δράση να πετύχουμε την πάλη κατά του εχθρού με διαδοχικούς αιφνιδιασμούς. Όσες λιγότερες κινήσεις μπορεί να προβλέπει ο εχθρός τόσο ευκολότερα θα δυναμώσουμε το κίνημα μας μέσα στις μάζες νεολαίας. Τόσο δυσκολότερα θα μπορέσει να μας περιορίσει το σύστημα. Γι' αυτό ο αιφνιδιασμός - κτύπημα ιδεολογικοπολιτικό - ανάπτυξη ή υποχώρηση ανάλογα με τις συνθήκες· μα ποτέ άμυνα και οπισθοχώρηση. Πρέπει να είμαστε παντού και πουθενά ανώνυμοι και επώνυμοι, παίζοντας με επιτυχία τον πόλεμο των εντυπώσεων. Διώκουν μέλη μας, συντρίβουμε φορείς τους, βρίζουν απόψεις μας, ξευτελί-

ζουμε πρόσωπα των χώρων τους, δημοσιεύουν στον τύπο τους βρωμιές, τις υπερθεματίζουμε με προκηρύξεις.

Η μόνη άμυνα για μας είναι ο χρόνος ετοιμασίας για την επόμενη επίθεση σε απρόσμενους χώρους και χρόνους.

Οι μικρές επιτυχίες, οι ταλαντευόμενοι- η δυνατή ώθηση -η ασφάλεια

Τους θετικούς ανθρώπους που περιτριγυρίζουν βλέποντας με ευμενή διάθεση την κίνηση μας, μα αμφιβάλλουν για την ικανότητα πραγμάτωσης των στόχων μας, οφείλουμε να τους κερδίσουμε.' Έτσι στην πρώτη περίοδο δράσης μας να θέτουμε αντικειμενικούς σκοπούς προσιτούς και πραγματώσιμους στα εξαγγελμένα πλαίσια, ώστε πετυχαίνοντας τους να τους διατυμπανίζουμε διαλύοντας τις όποιες αμφιβολίες και κερδίζοντας νέα μέλη και αυριανά στελέχη, παράλληλα αυξάνοντας την αυτοπεποίθηση των παλαιών μελών. Η εμπλοκή μελών της κινήσεως σε επιτυχείς δράσεις είναι η αληθινά δυνατή ώθηση στην πρόοδο του αγώνα και της πυκνότητας των γραμμών. Είναι η αίσθηση δύναμης που εφησυχάζει τους νεόφυτους και τους πείθει πως η νίκη είναι μακριά και δυσπρόσιτη μα εξασφαλισμένη με την σύντονη έξυπνη και εύστοχη δράση κάτω απ' τις οδηγίες της ηγεσίας.

- ΗΡΩΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ/ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΑΥΤΟΚΑΘΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ/ΟΧΙ ΤΕΛΜΑΤΩΣΗ ΣΤΑ ΑΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ/ΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ.

- Κερδισμένη πικρή εμπειρία/βελτιώσεις και επιμονή/μεγαλύτερη σύνθεση/σταθερή πορεία/μακρύς δρόμος/ένα και σίγουρο τέρμα.

- Η επιτυχία δεν θα έρθει από τον ουρανό σαν εβραϊκό μάννα, ούτε από τις μηχανές σαν σοβιετική θαυμαστή και υλιστική παραγωγή, ούτε από το κοινοβούλιο σαν φιλελεύθερο απόβλητο, μα μονάχα από την πίστη του Λαού στις αξίες της Λαϊκής Ψυχής, του Αίματος και της Γης του Έθνους και της Προγόνικότητας.

- Πέθαναν οι μεγάλοι δάσκαλοι, όχι θρηνωδίες, μνημόσυνα και νεκρολογίες. Μελέτη των διδαγμάτων τους, διακήρυξη του αληθινού τους αγώνα για την δικαίωση τους.

- ΟΧΙ στον σωβινισμό της προγονοπληξίας, ΟΧΙ στον ραγιαδισμό της παροντοφοβίας, ΟΧΙ στους συμβιβασμούς του φόβου για ένα πατριωτικό, και λαϊκό εθνικισμό δυναμικό, δημιουργικό, καθολικό. Για ένα φωτεινό Μέλλον της Νέας Ελλάδας.

Όλος μας ο αγώνας ενάντια στον εχθρό βασίζεται στην ανυποχώρητη πίστη μας και την σκληρότητα μας απέναντι του. Έτσι έκφραση της μαχητικής και φυλετικής αρετής μας στο πεδίο του αγώνα πρέπει να είναι η επαναστατική ηθική. Πυρήνας της η ρήση του Λογιόλα: Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Μ' αυτό το ρητό στην προμετωπίδα της επαναστατικής ηθικής μας πρέπει να προχωρήσουμε στην πολιτική πρακτική. Πολεμάμε ενάντια σ' ένα κόσμο βρωμερό και σάπιο για να δημιουργήσουμε την νέα καθάρια και αγνή κοινωνία. Γι' αυτό ηθικό είναι ότι εξυπηρετεί την επιβίωση και το δυνάμωμα της κίνησης. Η ηθική μας πρέπει να υπακούει και να τάσσεται στον αγώνα του λαού για κοινωνική δικαιοσύνη και εθνική ανεξαρτησία. Πρέπει να προφυλάσσουμε το συμφέρον και την ύπαρξη της κίνησης με κάθε μέσον. Με υποκρισία, απάτη, ψέμα και ότι άλλο. Γιατί έχοντας να κάνουμε με βρωμερούς και δόλιους εχθρούς τότε κάθε μέσον είναι ηθικό. Το ίδιο και στην ατομική μας πορεία έχουμε καθήκον να επιβιώνουμε και να ισχυροποιούμαστε ανάλογα, ώστε να δυναμώνει και να απλώνεται η Θεία Ιδέα που είμαστε φύλακες και φορείς της.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ

Ιδιαίτερα σημαντικά και δυστυχώς άγνωστα σήμερα είναι τα στοιχεία που μας απέστειλε αγαπητός αναγνώστης για τρεις δημιουργούς μερικών από τα πλέον γνωστά εμβατήρια του Στρατού μας. Πρόκειται για τον Καίσαρη Ιωσήφ, τον Καίσαρη Σπυρίδωνα και τον Γεράσιμο Φρεν. Τα γνωστά εμβατήρια "Η Μακεδονία μας", "Αεροπόρος", "Η Σημαία μας", "Του Αητού ο γιός", ο "Ύμνος της Κρήτης", αλλά και ο ύμνος της 4ης Αυγούστου είναι δικά τους έργα.

Σας παραθέτουμε τα στοιχεία τα σχετικά με τους δημιουργούς και το έργο τους:

Καίσαρης Ιωσήφ (Κέρκυρα 1845 - Αθήνα 1923)

Επτανήσιος αρχιμουσικός και μουσικοσυνθέτης, που πήρε την προσωνυμία "ο Έλλην Γιόχαν Στράους". Ο δικηγόρος πατέρας του Νικόλαος (που είχε σπουδάσει στην Πίζα) φρόνησε να του δώσει επιμελημένη μόρφωση γενικής κατεύθυνσης. Διδάχτηκε τα πρώτα μαθήματα μουσικής από τον Μάντζαρο, στη "Φιλαρμονική Εταιρεία Κερκύρας". Απεφοίτησε (1867) με χρυσό Αριστείο. Συνέχισε σπουδές στο Ωδείο San Pietro a Majella και κατά τις διπλωματικές του εξετάσεις τον συνεχάρη ο ίδιος ο Βέρντι (και μάλιστα του χάρισε φωτογραφία με ιδιόχειρη αφιέρωση). Επέστρεφε στην Ελλάδα και ακολούθησε καριέρα αρχιμουσικού Φιλαρμονικών και στρατιωτικού μουσικού. Το 1872 ανέλαβε τη "Φιλαρμονική Εταιρεία" Λευκάδος και εργαζόμενος με υποδειγματική αυταπάρνηση γαλούχησε καινούργια μουσικά στελέχη και ξανάδωσε στην Μπάντα την επί Καπνίση αίγλη της. Κατόπιν προσχώρησε στη Στρατιωτική Μουσική και το 1909 ήταν ήδη λοχαγός-επιθεωρητής των Στρατιωτικών Ορχηστρών πνευστών. Στο μεταξύ διηύθυνε την Μπάντα της Φιλαρμονικής Εταιρείας Αθηνών και το 1892 ως επικεφαλής της πήρε το Α' βραβείο στον "Αβερώφειο Μουσικό διαγωνισμό φωνητικής και οργανικής μουσικής", εκτελώντας την Εισαγωγή Ό Χαλίφης της Βαγδάτης" του Μπουαλντιέ. Την εποχή εκείνη εξελίχθηκε σε σημαντικό καλλιτεχνικό παράγοντα της αθηναϊκής ζωής, συνθέτοντας μουσική για την μπάντα, νια επιθεωρήσεις, ή για κωμειδύλλια, όπως: "Πράσινο φουστάνι" (1892), Ή περί όνου σκιάς δίκη" (1892), "Οι υπηρέται" (1892), "Δύο προεστοί του χωριού" (1893), Επί του καταστρώματος" (1893), "Σφουγγαράδες" (1894), "Δον Κιχώτης" (1895), "Πρώτον πυρ" (1895, επιθεώρηση του Μίκιου Λάμπρου) και διευθύνοντας την ορχήστρα σε παραστάσεις αρχαίας τραγωδίας, όπως: "Ηλέκτρα" (σε μουσική Ι. Σακελλαρίδη 1899), Ορέστεια" (σε μουσική Στάνφορντ, 1903), κλπ. Με τον θ. Πολυκράτη έγραφε άλλωστε τη μουσική της πρώτης ελληνικής επιθεώρησης ("Λίγο απ' όλα" του Μίκιου Λάμπρου, 1894). Συνέθεσε πλείστες συμφωνίες (εισαγωγές σε ιταλικό στυλ), θούρια (όπως το "Λευθερωμένα Γιάννενα")

ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

Δεν θα την πάρουνε ποτέ
τη γη των Μακεδόνων
τη χώρα την Ελληνική,
το χάρμα των αιώνων.
Στη γη, πού Η Ελλάδα μας
την, έχει για καμάρι,
δεν θα πατήση Βούλγαρος,
εχθρός δεν θα την πάρη.
Δεν θα πατήση Βούλγαρος
εχθρός δεν θα την πάρη.
Την χώρα των προγόνων μας κανείς
δεν θα την πάρη γιατ' είναι χώρα
Ελληνική της μάνας γης καμάρι.
Δεν θα πατήσουνε ποτέ
το χώμα πού αιώνες
πότισαν για την λευτεριά
με αίμα οι Μακεδόνες.
Επωδός
Για τη Μακεδονία μας, Ελλάδα μας
γενναία, σκληρά θα πολεμήσουμε
τον καθ' επιδρομέα.
Στρατός, Φτερά και Ναυτικό
κρατούν γερά την λόγχη
για ν' απαντήσουν στον εχθρό
το τρίτο μέγα "-ΟΧΙ" !

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Αεροπόρος θα γίνω τη γη να μην αγγί-
ζω νάμα ι χμηλά στον ουρανό, τα σύν-
νεφα να σχίζω, ψυχή και σώμα δυνατό,
σαν πιάνω το τιμόνι, να γίνουμαι πότε
αετός και πότε χελιδόνι.
Κι' αν ή μοίρα μ' το καλή μια μέρα να
πεθάνω θέλω του Χάρου το φιλί μέσ'
το αεροπλάνο.

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Σκέπασε μάνα, σκέπασε γαλανομάτα
κόρη, καθώς εσκέπασες εμάς
και τ' άλλα τα παιδιά σου.
Ροβολά χώρες και χωριά
και θάλασσες και όρη και
Βάλε τα μέσ' την πλατειά και γαλανή
σκιά σου. Λυπήσου τόσα ορφανά, αστέ-
ρια τ' ουρανού σου, και με τον ίσκιο
σκέπασε κι εκείνα του Σταυρού σου.
Τόσοι χειμώνες σκοτεινοί επέρασαν και
χρόνια, τόσες ολόμαυρες νυχτιές, αφώ-
τιστες ημέρες, τόσων καιρών ελυώσανε
καταραμένα χιόνια, κι οι σκλαβωμένες
σε ζητούν ακόμη θυγατέρες! Μητριά σ'

και φυσικά πολλά βαλς, ύμνους, εμβατήρια, κ.λπ. Συνέθεσε επίσης δημοφιλή ύμνο στον βασιλιά Κων/νο και μουσική σε σκηνικά έργα, όπως στις Τορπίλλες" του Βλ. Γαβριηλίδη (με τον Σπ. Σαμάρα, 1879). **Το συμφωνικό του ποίημα "Η μάχη των Δερβενιών", που στάλθηκε το 1888 στο Παρίσι από την Επιτροπή της Έκθεσης του Ζαππείου, πήρε το 1ο βραβείο σε σχετικό διαγωνισμό (από Ελλανοδίκη Επιτροπή με πρόεδρο τον Λεό Ντελίμπ).**

Το 1896 πήρε μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες ως επικεφαλής της "Ηνωμένης Φρουράς Αθηνών" και συνέθεσε το "Νενικήκαμεν" για τον Σπ. Λούη, τον νικητή του πρώτου Ολυμπιακού Μαραθωνίου. Το 1897 συνέθεσε το εμβατήριο "Στον Γιώργο μας" (για τον νεογέννητο γιο του Κωνσταντίνου και της Σοφίας). Επίσης στη Μεσολυμπιάδα του 1906 έγραφε για τον Μ. Σέρριγκ (τον Καναδό νικητή του Μαραθωνίου) εμβατήριο που χρησιμοποιούσε αποσπάσματα από τους Ύμνους διαφόρων κρατών και τελείωνε με την τελευταία φράση του Ελληνικού Εθνικού Ύμνου. Έγραφε και τραγούδια: "Περνούσ' ο χρόνος κι άφωνος", κλπ. Είχε πολλούς μαθητές, μεταξύ των οποίων και τον Αιμίλιο Σπηλιωτόπουλο (Σπήλιο).

Καίσαρης Σπυρίδων
(Κέρκυρα 1857 -Αθήνα 1946)

Επτανήσιος μουσικοσυνθέτης, αδελφός του Ιωσήφ Καίσαρη. Σπούδασε μουσική με τον Μάντζαρο και με τον Γεώργιο Τοπάλη. Ακολούθησε κι αυτός καριέρα στρατιωτικού μουσικού και σε όλη του τη ζωή διηύθυνε στρατιωτικές Ορχήστρες και Φιλαρμονικές. Το 1875 κατετάγη εθελοντής στο σώμα της Στρατιωτικής Μουσικής. Το 1888 ονομάστηκε αρχιμουσικός του Πυροβολικού. Το 1896 πήρε μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες ως επικεφαλής της Φιλαρμονικής Αθηνών. Το 1908 έγινε επιθεωρητής των Στρατιωτικών Μουσικών, το δε 1910 στάλθηκε από την κυβέρνηση στη Γαλλία, για να μελετήσει την αναδιοργάνωση των Ελληνικών Στρατιωτικών Μουσικών κατά το γαλλικό πρότυπο. Το 1916 έγινε ταγματάρχης-επιθεωρητής των Σταλιωτικών Ορχηστρών. Αποστρατεύθηκε το 1918, ανακλήθηκε το 1921, για να φύγει οριστικά, λόγω ορίου ηλικίας, το 1922. Οργάνωσε επίσης τις Φιλαρμονικές: Αθηνών, Πειραιώς, Σύρου και Ζακύνθου, διατελώντας αρχιμουσικός του Δήμου Πειραιώς, του "Πειραϊκού Συνδέσμου" και του Δήμου Αθηναίων. Ήταν επίσης, αρχιμουσικός της Φρουράς Αθηνών και δάσκαλος-αρχιμουσικός στις Μπάντες των Ορφανοτροφείων Αρρένων "Ελένης Νικήτα Ζαννή" και "Χατζηκώνστα". Παράλληλα, το 1892 διορίστηκε καθηγητής χάλκινων πνευστών στο Ωδείο Αθηνών και το 1906 ανέλαβε προσθέτως τη διδασκαλία της ενοργάνωσης και την εφορεία των πνευστών οργάνων στο ίδιο Ωδείο, ενώ το 1930 στα διδακτικά του αντικείμενα προστέθηκε και η διεύθυνση Μπάντας (δίδαξε ως το 1934). Από τα βασικά ιδρυτικά μέλη της

ΕΕΜ, έγραψε ποικίλες συνθέσεις νια ορχήστρα, νια μπάντα (όπως το γνωστό εμβατήριο "Ο Πειραιεύς"), κομμάτια για πνευστά όργανα, κωμειδύλλια (όπως: Ό Γεροξούρης" 1893, Το πανηγύρι του χωριού" 1893, κλπ.), οπερέτες (όπως, η "Νύφη του συντάγματος", με το δημοφιλέστατο τραγούδι "Έλα κοντά", κλπ.), επιθεωρήσεις (όπως η περίφημη "Ξιφίρ Φαλέρ" 1916, που γράφτηκε με τους Σι. Βαλτέισιώτη και Α. Βουτσινά), 4φωνίες και θούρια **(μεταξύ των οποίων και το "θρυλικό" εμβατήριο των βασιλοφρόνων "Τον αετού ο γυιός"). Δικό του είναι και το μελοδραμάτων (οπερέτα) "Ολονυχτία της Κρήτης" (σε ποίηση Γ. Παράσχου), από όπου και το πασίγνωστο θούριο: "Από φλόγες η Κρήτη ζωσμένη τα βαριά της τα σίδερα σπα", που ψαλλόταν στις μάχες της Κρητικής Επανάστασης του 1896-1897 (Α' εκτέλεση στο Θέατρο "Παράδεισος" στις 4.8.1890, προ 2.000 ακροατών), κ.λπ. Στους μαθητές του: ο Β. Κρητικός, ο Σπ. Μεταλληνός, κ.α.**

Φρεν Γεράσιμος
(Κέρκυρα 1903)

Αρχιμουσικός Φιλαρμονικών των Ενόπλων Δυνάμεων και συνθέτης. Ως το 1923 υπηρετούσε στη Μουσική του Στρατού Ξηράς ως μόνιμος υπαξιωματικός (Λοχίας·). Όμως μετά το ναυάγιο του "Αλέξανδρος" και την προκήρυξη Διαγωνισμού για κατάταξη υπαξιωματικών, μετετάγη στην Μπάντα του Ναυτικού (βλ. Φιλαρμονική τον Πολεμικού Ναυτικού) και, εξελισσόμενος σε υποπλοίαρχο, διετέλεσε στο διάστημα 1932-36 αρχιμουσικός της και δ/ντής μουσικών σπουδών (στο Κεντρικό Προγυμναστήριο Πόρου) θέση που επανέκτησε στο διάστημα 1939-41 και μεταπολεμικά (στις εγκαταστάσεις τον Σκαραμαγκά) από το 1946 ως το 1949 που αποστρατεύτηκε. Κατόπιν κατετάγη στη Φιλαρμονική της Ελληνικής Χωροφυλακής ως αρχιμουσικός της με τον Βαθμό μοιράρχου και στη συνέχεια του ταγματάρχη (ενώ αναφέρεται και θητεία τον στη Μπάντα τον Λιμενικού Σώματος). Προηγουμένως, κατά τη δεκαετία του 1930, έπαιζε κλαρινέτο μπάσο και στη ΣΟ του Ωδείου Αθηνών. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος και ταμίας της Ενώσεως Ελλήνων Αρχιμουσικών (1962).

Συνέθεσε πολλά και διάφορα έργα ρεπερτορίου μπάντας, από τα οποία γνωστότερα είναι: "Η Μακεδονία μας" (εμβατήριο), αλλά και ο Ύμνος της 4ης Αυγούστου.

αυτές, μόνον σ' εμάς εφάνηκες μητέρα, έλα κι
εδώ, έλα κι εδώ, ελευτεριάς αγέρα.
Ώ, ναί, γαλάζιε ουρανέ, του Άη Γιώργη κάμπε,
πώχεις χιονάτο σύννεφο τ' αλόγου σου το
χρώμα, σαν ήλιος σ' όλη σου τη Γη και τα
πελάγη λάμπει, έχεις να κάμης
γαλανές τόσες μεριές ακόμα.
Έλ' ασημένιε ουρανέ, της Λαύρας περιστέρι,
φέρε κλωνάρι της ελιάς,
κι εδώ σ' αυτά τα μέρη.

(Το παραπάνω είναι από ποίημα του Άχιλλέως Παράσχου "Ή Ελληνική Σημαία" και μελοποιήθηκε από τον Κερκυραίο μουσουργό Σπύρο Καίσαρη).

ΥΜΝΟΣ Τ ΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Από φλόγες ή Κρήτη ζωσμένη
τα βαριά της τα σίδερα σπα και σαν πρώτα
χτυπιέται, χτυπά και γοργή κατεβαίνει.
Με μεγάλο θεόρατο δόρυ όλη νιάτα
πετά καν ζωή και σε τόση φωτιά
και βοή τρέμουν δάση και όρη.
Επωδός
Χτύπα, χτύπα της θάλασσας Σούλι, χτύπα,
κόρη γλυκεία, του γιαλού εδώ άνδρες παλεύουν. Άλλου ζουν γυναίκες και δούλοι.
Τιμημένο σπαθί ξεγυμνώνει δυο σουλτάνων
σπαθιές δε γρικά το βαρύ της το χέρι χτυπά
τις καρδιές πού λαβώνει.
Απ' εδώ Σελινιώτες, Λακκιώτες απ' εκεί στη
φωτιά οι Σφακιανοί να βουίζη παντού μια
φωνή στις σπαθιές μας τις πρώτες.
Επωδός: Χτύπα, χτύπα κ.λπ.

ΤΟΥ ΑΗΤΟΥ Ο ΓΙΟΣ

Του Αητού ο Γιός
πάει κι' αυτός εμπρός
και στη δόξα κι' αυτός μας οδηγεί, μας οδηγεί
Με γυμνό σπαθί οπού ο Αητός μας πή,
ο Αητός, ο Αητός όπου πατεί,
και τρέμει ή γη.
Του ναύτη τα κανόνια προσμένουν προσταγή,
ο Αητός κι' εκείνα, αυτός θα τ' οδηγή.
Ό Αητός μας πάλι θα ζώση το σπαθί κι' άλλοίμονο σ' εκείνον πού μπρος του θα βρεθή γιατί
ο στρατός μαζί του Λιοντάρι θα γένη όταν ο
εχθρός φανεί. Με τέτοιον Κωνσταντίνο, με
τέτοιο Βασιλιά θα πάρωμε την Πόλι και την
Αγιά Σοφιά, θα διώξουμε τον Τούρκο στην
Κόκκινη Μηλιά, Ώ γενναίε Βασιλιά.

Ό Βασιλιάς μας πάλι θα ζώση το σπαθί,
θα σφάξη Αγγλογάλλους και Ιταλούς μαζί,
γιατί ο στρατός μαζί του λιοντάρι θα γένη,
όταν ο εχθρός φανεί.

του **Α.Α.**

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Η "ευδόκιμος άλκη" των Ελλήνων κατά των εβραίων

Έχετε διαβάσει το ποίημα του Καβάφη "Νέοι της Σιδώνος 400 μ.Χ." Οι περισσότεροι ίσως να το 'χετε διδαχθεί και στο σχολείο. Εντάσσεται και αυτό στη λεπτότατη ειρωνεία του ποιητή με την οποία κρίνεται το ήθος των ελληνιστικών ετών καθώς είναι πολύ της μόδας τελευταία να λέγεται πως οι Έλληνες της εποχής εκείνης έρεπαν στον εκφυλισμό μιας άκρας καλοζωίας. Θυμίζω τα υποθετικά δρώμενα. Σε μια πόλη της Φοινίκης με αξιολογότατο Ελληνικό πληθυσμό λαμβάνει χώρα η συνάντηση κάποιων φιλομαθών νέων και απαγγέλλονται ποιητικά αποσπάσματα. "Οι νεοέλληνες δεν κατάγονται κατά κύριο λόγο από Ινδοευρωπαίους. Είναι ανοησία να συζητάμε αν οι Έλληνες είναι ή δεν είναι πλέον Ινδοευρωπαίοι, καθ' όσον οι κάτοικοι που ζουν στα γεωγραφικά όρια της Ελλάδος δεν υπήρξαν ποτέ, κατά κύριο λόγο Ινδοευρωπαίοι εκ καταγωγής. Παρ' όλα αυτά η αριστοκρατία της Κλασσικής Ελλάδος θα μπορούσε πράγματι να προέρχεται από Ινδοευρωπαίους.."

Κάποτε όμως ακούγεται και το επίγραμμα του τάφου του ισόθεου Αισχύλου όπως ακριβώς εκείνος ζήτησε να χαραχθεί:

"Αλκήν δ' ευδόκιμον Μαραθώνιον άλσος αν είποι και πολυχαιτήεις Μήδος επισταμένος", η πιο χαρακτηριστική φράση, δηλ. "για την ευδόμικη ανδρεία του μπορεί να μιλήσει το άλσος του Μαραθώνα και ο πέρσης με την πυκνή χαίτη που τη γνώρισε καλά".

Ένας Σιδώνιος νέος καυτηριάζει τη στάση του Αισχύλου καθώς θα προτιμούσε την αναφορά του πνευματικού του έργου και όχι την προβολή του πολεμικού του μένους. Είτε ο Καβάφης κρίνει αρνητικά τον ίδιο τον Αισχύλο είτε τον Σιδώνιο νέο, το βέβαιον είναι πως διαστρέφει την αλήθεια. Γιατί όχι μόνον το ήθος της αναφερόμενης εποχής δεν ήταν τέτοιο αλλά και για τι αντιθέτως όπως ιστορικά αποδεικνύεται οι Έλληνες της εποχής, της Σιδώνος αλλά και αυτής της Αλεξανδρείας επέδειξαν την πλέον **"ευδόκιμον αλκήν"** μιμούμενοι τον Αισχύλο τον Μαραθωνομάχο και πολεμώντας ενάντια στους υποστηρικτές της πολυφυλετικής κοινωνίας και του ανθελληνισμού. Η πολιτιστική επιμειξία των ετών εκείνων, ελληνιστικών και ρωμαϊκών, όπου τάχα πίστεψαν οι "περίεργοι" καλλιτέχνες είναι ένας μύθος. Η βιολογική επιμειξία ένα τεράστιο ψεύδος. Και το εξωτικό κλίμα όπου, κάποιοι ανατρέχουν για να εκτονωθούν, αποκύημα μόνον της νοσηρής τους φαντασίας. Ας είναι ο αντίλογος τούτος ένας ελάχιστος φόρος τιμής στον ηρωισμό των νέων εκείνων και μια αποστομωτική απάντηση στην ηττοπάθεια των "γέρων" που προσπάθησαν να τον υποβιβάσουν.

Αντίοχοι και Μακκαβαίοι

Η αντιπαλότητα Ελλήνων και Φοινίκων απ' τις καταγραφές της γνωστής ιστορίας σηματοδότησε την αρχή της Ελληνο - σημιτικής διαμάχης που συνεχίστηκε στους Καρχηδονιακούς πολέμους, στο βαθμό που οι αμέτρητοι νεκροί μας στη Σικελία να οριοθετήσουν το μακάβριο οχυρό της Ευρωπαϊκής αντίστασης στη σημιτική διείσδυση. Ας μη λησμονούμε φυσικά και την αμείλικτη αποτελεσματικότητα της ναυτικής μας απάντησης κατά τη ναυμαχία της Σαλαμίνος προς τα φοινικικά πλοία της αντιπάλου παρατάξεως των Περσών, αρχομένης απ' τον εμβολισμό του πρώτου εχθρικού πλοίου απ' την τριήρη του Αμεινίου του Παληνέως. Ήδη όμως η αντιπαλότητα είχε διογκωθεί απ' τις τρομακτικές σφαγές των Ελλήνων στην περίοδο του Αμάν του Μακεδόνας απ' τον Ιουδαίο Μαρδόνιο και την Εσθήρ όπως η ίδια η Παλαιά Διαθήκη μνημονεύει. Πότε όμως οι συγκρούσεις Ελλήνων και Εβραίων απέκτησαν το χαρακτήρα μισελληνικής ιδεολογίας; Όταν ακριβώς οι μεταλεξανδρινοί βασιλείς ήσκησαν τα καθήκοντα τους στην περιοχή όπου οι Ιουδαίοι θεωρούσαν προπύργιο της πολιτικής τους εξάπλωσης. Για 4 ή 5 ολόκληρους αιώνες ο Ελληνισμός με τυφλή πίστη στο Αισχύλειο επίγραμμα επέδειξε απαράμιλλη γενναιότητα και εδέχθη τρομακτικές διώξεις σε μια απ' τις πιο κρίσιμες εποχές για την ίδια την εξέλιξη της παγκόσμιας ιστορίας.

Στο Βασίλειο των Πτολεμαίων οι Ιουδαίοι κατόρθωσαν μπροστά στην επικείμενη γι' αυτούς απειλή ν' απαντήσουν με μια ραδιούργα διείσδυση στις υψηλές βαθμίδες της στρατιωτικής και διοικητικής ιεραρχίας και στους χρόνους του Πτολεμαίου ΣΤ να διαθέτουν διακριτική δύναμη στην Αίγυπτο. Μ' έναν επιφανειακό εξελληνισμό απέφυγαν την άμεση αντιπαλότητα, δρώντας πιο πολύ παρασκηνιακά. Ωστόσο, στο βασίλειο των Σελευκιδών τα πράγματα απεδόθησαν διαφορετικά. Με την απότομη εμφάνιση του Ελληνικού Πολιτισμού και την κολοσσιαία του ισχύ οι Εβραίοι διχάστηκαν από απόψεως στρατηγικής τακτικής και διαιρέθηκαν σε δύο τάξεις: Στους Τωβιάδες που υιοθέτησαν έναν ψευδό ελληνίζοντα νεωτερισμό και στους Ασιδαίους που προτίμησαν την προσήλωση στην προγονική τους θρησκεία. Ο απρόσεκτος ερευνητής θεωρεί την διαφοροποίηση αυτή ουσιαστική, πρόκειται όμως για μια πάγια τακτική των Εβραίων να τοποθετούν ανθρώπους τους σ' αντίθετες παρατάξεις για να εκμεταλλευθούν στο μέλλον κάθε πιθανό ενδεχόμενο. Απόδειξη τούτου;

Οι Ασιδαίοι ως φίλοι αρχικά των Σελευκιδών προωθούσαν γα ανώτατο υπάλληλο του ναού των Ιεροσολύμων τον Σίμωνα και αργότερα τον αδελφό του Μενέλαο, ενώ οι Τωβιάδες με τον Υρκανό φίλο των Πτολεμαίων προώθησαν για αρχιερέα τον Ονία Γ και τον Ιάσωνα. Η εμφανής ωστόσο αναζωπύρωση

της εβραϊκής πρωτοβουλίας στην περιοχή προβλη μάτισε έντονα τον Αντίοχο Δ τον Επιφανή, ώστε επιστρέφοντας από την Αίγυπτο το 168 π.Χ. εισβάλλει στα Ιεροσόλυμα εναντίον των φανατικών Εβραίων που προκαλούσαν κι έβριζαν την Ελληνική θρησκεία, κατασφάζει τους Ασιδαίους και περιορίζει τους "ελληνίζοντας" με ισχυρή στρατιωτική φρουρά στην Ακρα επιβάλλοντας πολυθεϊστική θρησκεία. Με διάταγμα του ένα χρόνο αργότερα η εβραϊκή θρησκεία τίθεται εκτός νόμου.

Το 166 π.Χ. οι Εβραίοι επαναστατούν μ' επικεφαλής τον ιερέα Ματταθία και τον γιο του Ιούδα, τον επιλεγόμενο Μακκαβαίο. Πρόκειται για την ομώνυμη επανάσταση με τις αιματηρές της προεκτάσεις. Εξ' αιτίας αυλικών δολοπλοκιών και του θανάτου του ιδίου του Αντιόχου το 165-4 π.Χ., ο μωσαϊκός νόμος αποκαθίσταται ένα χρόνο μετά.

Ο Ιούδας επωφελείται της παρασκηνιακής συνεργασίας Εβραίων και Ρωμαίων που επεδίωκαν σ' αυτήν τη φάση τις αναταραχές στο Ελληνικό βασίλειο, και φονεύοντας και λεηλατώντας στρέφεται τώρα κατά του Δημητρίου Α, νέου πλέον Βασιλέως. Στις σφοδρές συγκρούσεις που επακολουθούν ο περίφημος στρατηγός Νικάνωρ κατορθώνει να εξοντώσει τον Ιούδα που τον αντικαθιστά ο γιος του Ιωνάθαν. Ο Νικάνωρ όμως φονεύεται απ' τους Εβραίους το 160 π.Χ. και ο στρατηγός Βακχίδης σε μια διακλαδωτή συνέχεια σταδιακών συρράξεων που φτάνουν ως το 145 π.Χ. Τότε, επί Δημητρίου Β που είναι ωστόσο ανήλικος, πραγματοποιείται η τρομερή σφαγή από τους Εβραίους (που επωφελούνται της ενδοελληνικής διαμάχης) 100.000 και πλέον Ελλήνων της Αντιοχείας! Στην συγκλονιστική αυτή στιγμή για το βασίλειο ο στρατηγός Διόδοτος επαναστατεί, αρνείται την αυλή του Δημητρίου και φέρνει στην εξουσία τον Αντίοχο ΣΤ. Στην χώρα ο εμφύλιος κυριαρχεί. Οι Εβραίοι απαντούν με νέα δολοπλοκία, απαρνούνται τον Δημήτριο και με τον Ιωνάθαν και τον Σίμωνα και βοηθούν τώρα τον Αντίοχο! Ο Διόδοτος όμως δεν παρασύρεται από τη νέα συνωμοσία, συλλαμβάνει τον Αρχιερέα Ιωνάθαν, παρατείνει την υποτιθέμενη παράδοση του πολεμώντας πάντα τους Εβραίους και το 142-3 π.Χ. τον εκτελεί. Οι Έλληνες που στην εν λόγω περιοχή αντιμετωπίζουν το δράμα της γενοκτονίας αντιστέκονται. Όμως ο εχθρός είναι ραδιούργος και συνεχώς αλλάζει στρατόπεδα.

Νέα στροφή της εβραϊκής πολιτικής από τον Σίμωνα. Στηρίζει τον Δημήτριο Β, και κηρύττει την ανεξαρτησία της Ιουδαίας. Απ' αυτήν τη στιγμή ξεκινά η επίσημη χρονολόγηση του ελεύθερου Ιουδαϊκού κράτους. Η Ρώμη αδιαφορεί πια για τον Διόδοτο και στρέφεται υπέρ του Δημητρίου που τον βοηθούν οι Εβραίοι. Αυτή η ρωμαϊκή στάση θα επιδράσει καταλυτικά λίγο αργότερα τον αγώνα του Αντιόχου Ζ κατά του Ιούδα και του Ιωάννη Υρκανού που πολεμούσαν κι εξόντωναν τον Ελληνικό πληθυσμό, ειδικά με την επίσκεψη του Λυκείου Κορνηλίου Σκιπίωνα Αιμιλιανού το 137 π.Χ. στη Συρία στο σημείο που ο αβοήθητος στρατηγός Κενδεβαίος ηττάται εγκαταλελειμμένος. Οι Εβραίοι ετοιμάζονται να γιορτάσουν την επιτυχία τους. Όμως ο βασιλιάς ανασυντάσσεται και υπερνικά τις διπλωματικές ανισορροπίες. Ο Ελληνικός Στρατός μ' επικεφαλής τον Αντίοχο Ζ τον Σιδίτη εισβάλλει μαινόμενος στα Ιεροσόλυμα κι οι πανάρχαιοι παιάνες ηχούν πάνω απ' τα καταστρεφόμενα τείχη της πόλης. Ένας νέος Αντίοχος καταγράφεται πια στους προαιώνιους εχθρούς των Σημίτων.

Μετά το θάνατο του μεγάλου αυτού ανδρός, ο Δημήτριος Β εν τέλει θα λάβει το στέμμα. Σ' αυτή τη φάση όμως διαδραματίζεται μια νέα δολοπλοκία που αξίζει να βγει απ' το σκότος της υποτιθέμενης συμπτωματολογίας. Ο Πτολεμαίος Η ήθελε να εξουδετερώσει τον Σελευκίδη βασιλιά Δημήτριο Β και προκειμένου να το κατορθώσει προσπάθησε να προωθήσει στο θρόνο των Σελευκιδών έναν άνθρωπο υπό τις δικές του οδηγίες. Πράγματι παρουσιάστηκε κάποιος Ζαβινάς ο οποίος υπετίθετο ότι ήταν γιος του Αλέξανδρου Βαλα κι αυτός με τη σειρά του όντως υιοθετημένος του Αντιόχου, που συνεχίζοντας τον εμφύλιο των Σελευκιδών διεκδίκησε το θρόνο ως τάχα συνεχιστής των Αντιόχων. Ποιος ήταν όμως αυτός ο Ζαβινάς; Τ όνομα του δεν είναι φυσικά Ελληνικό.

Ανήκει στην Αραμαϊκή που χρησιμοποιούσαν οι Ιουδαίοι και σημαίνει "αγορασμένος". Η ιστορία δε, τον αναφέρει ως γιο Αιγυπτίου εμπόρου. Το πόσο ένας μη Έλλην με εβραϊκό όνομα μπορεί να ηγείται Ελληνικού βασιλείου είναι κάτι που δεν χρήζει αναλύσεως. Έχουμε ήδη αναφέρει πως το βασίλειο των Πτολεμαίων δεν κατάφερε ν' αντισταθεί εν γένει στην εβραϊκή διείσδυση.

Με τη νίκη άλλωστε του Ελληνικού κατά τ' άλλα στρατού υπό τις οδηγίες του Ζαβινά και την ήττα του

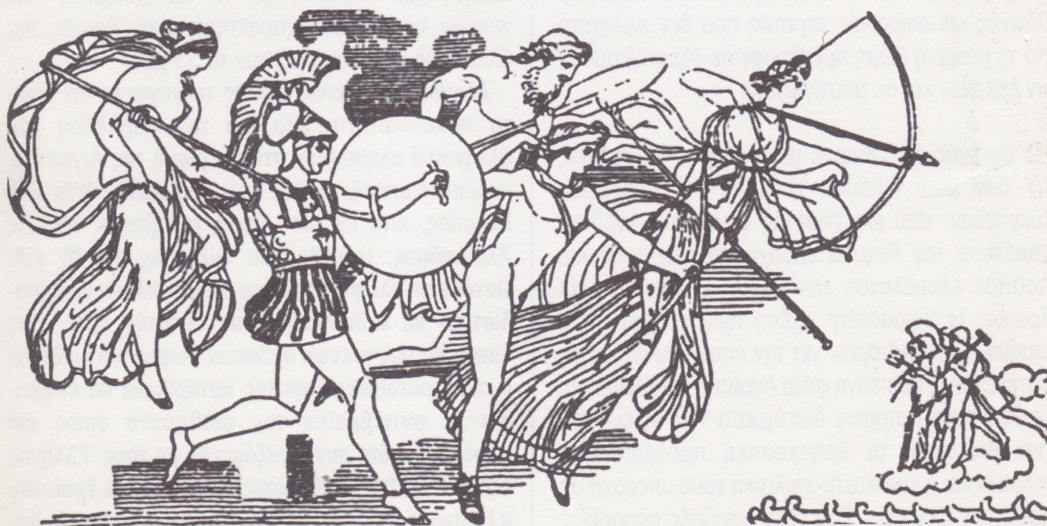
Δημητρίου, το εβραϊκό στοιχείο αποκτά απότομα υψηλότατη θέση και σημαντική ισχύ στο περιβάλλον του νέου βασιλιά, κάτι πραγματικά απίστευτο εφόσον η παράταξη που τον στήριξε ήταν εκείνη των Αντιόχων που πολέμησε τους Ιουδαίους όσο ίσως κανένας άλλος! Η πάγια τακτική της διαιρετικής βασιλείας επιβραβεύθηκε γι' ακόμη μια φορά σε βάρος ενός λαού που έβριθε εμφυλίων σπαραγμών. Αξίζει ωστόσο μια τελευταία αναφορά στον περιβόητο Ζαβινά. Στη συνέχεια ο Πτολεμαίος Η θα πάψει να τον στηρίζει κι ο ίδιος θα αναζητήσει την φυγή. Προηγουμένως βέβαια θα συλήσει τους Ελληνικούς Ναούς - τι περίεργο - και θα κατακλέψει "τα των θεών αναθήματα". Το πλοίο του όμως και τον ίδιο συλλαμβάνουν πειρατές, που τον παραδίδουν στους Έλληνες για να θανατωθεί το 123 - 122 π.Χ.

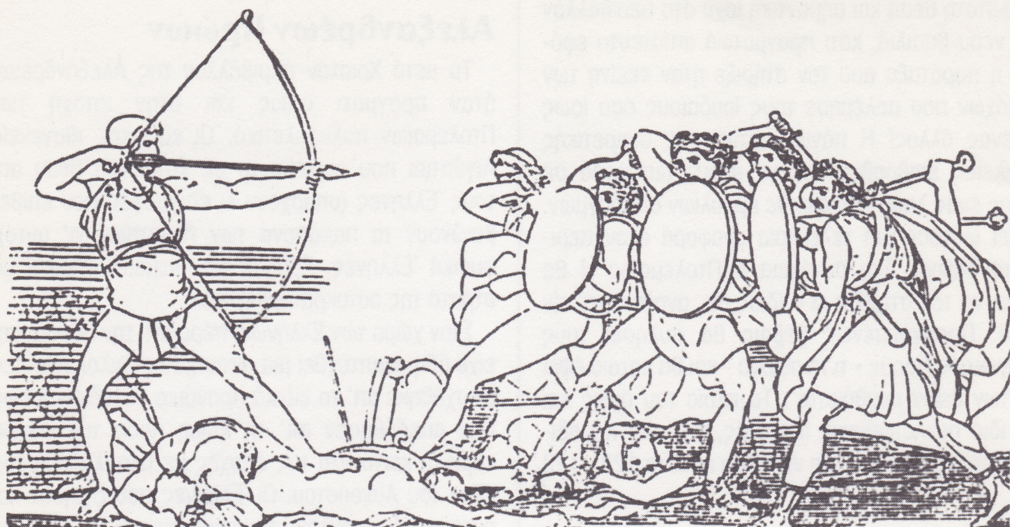
Προσπαθήσαμε μέχρις εδώ να φωτίσουμε μια πτυχή της Ιστορίας μας κατά την οποία μόνο λάτρεις του πολυφυλετισμού δεν γίνεται να μας κατονομάσουν οι περίφημοι λάτρεις του "αλεξανδρινού" περιβάλλοντος και φίλοι των "Νέων της Σιδώνος". Γιατί οι παλαιότεροι αυτών εκείνοι νέοι της Σιδώνος πολέμησαν τους αλλοφύλους εχθρούς τους μ' αναντίρρητη "ευδόκιμον αλκήν". Αλλά είναι σ' αυτό το πραγματικό "αλεξανδρινό κλίμα" που εν συνεχεία και θα αναφερθούμε...

Η αντίσταση των Αλεξανδρέων Ηρώων

Το μετά Χριστόν περιβάλλον της Αλεξάνδρειας ήταν πράγματι όπως και στην εποχή των Πτολεμαίων πολυφυλετικό. Οι κάτοικοι, ιθαγενείς Αιγύπτιοι που ευρίσκοντο σε κατώτερη θέση απ' τους Έλληνες (υπάρχουν κι επιγραφές που επιβεβαιώνουν τα παράπονα των Αιγυπτίων γι' αυτό), φυσικά Έλληνες, Εβραίοι και Ρωμαίοι έποικοι με στρατό της αυτοκρατορίας τους.

Στον χώρο των Ελλήνων, πέρα απ' την παράδοση, είχε ήδη αναπτυχθεί μια αντισημιτική φιλολογία που ενισχύθηκε απ' τα ειδικά προνόμια αυτοδιοικήσεως που απεδόθησαν απ' τη Ρώμη προς την ισχυρή εβραϊκή κοινότητα της εποχής με μεσολάβηση του ιδίου του Αυγούστου. Οι Έλληνες που ζήτησαν και αυτοί ως ήταν εύλογο την ανασύσταση της "Βουλής της Αλεξανδρείας" έλαβαν απαγορευτική απάντηση κι έμειναν να παρατηρούν την ευνοϊκή μεταχείριση του ιουδαϊκού στοιχείου σε βάρος της παλαιότερης θέσης τους. Η αναζωπύρωση όμως της Ελληνο - εβραϊκής διαμάχης πραγματοποιήθηκε στην εποχή του Καλιγούλα. Πληροφορίες για τις νέες αιματηρές συγκρούσεις έχουμε απ' τον εβραίο Φίλωνα, που ενίσχυσε τους Ιουδαίους επαναστάτες, αλλά κι απ' τις "Πράξεις Αλεξανδρινών μαρτύρων" πρακτικών δηλαδή των δικών κορυφαίων Αλεξανδρέων

Ελλήνων ηρώων που, επί Κλαυδίου Τραϊανού, Αδριανού και Κόμοδου, ηγήθησαν των αγώνων κατά των εβραίων.

Το 30 μ.Χ. ο βασιλεύς της Ιουδαίας Ιούλιος Ηρώδης Αγρίππας επεσκέφθη την Αλεξάνδρεια. Οι εβραίοι κάτοικοι βγήκαν στους δρόμους να τον υποδεχθούν με εξαιρετικές τιμές. Παράλληλα όμως διαδήλωσαν και οι Έλληνες την περιφρόνηση τους και τον γελοιοποίησαν. Ακολούθησαν διαμάχες και διωγμοί των Ιουδαίων απ' τους Έλληνες που τους κατηγόρησαν στους Ρωμαίους για την άρνηση ίδρυσης ανδριάντων του αυτοκράτορας στις συναγωγές. Έλληνες και ρωμαϊκός στρατός που δεν ελέγχετο από τη μακρινή Ρώμη προέβησαν σε εξευτελισμούς των εβραίων και σε μαστιγώσεις.

Ο διωγμός θα έπαιρνε μεγαλύτερες διαστάσεις εάν δεν μεσολαβούσε ο ίδιος ο αυτοκράτωρ Καλιγούλας, που ως γνωστός φίλος του Αγρίππα ανακάλεσε τον Ρωμαίο έπαρχο της περιοχής και απαίτησε εξομάλυνση των σχέσεων Ελλήνων και εβραίων. Η "παράδοξη" σχέση όμως εβραίων και Ρωμαίων αυτοκρατόρων για την εποχή συνεχίστηκε με την επίσης περίεργη φιλία Αγρίππα και Κλαύδιου. Με δύο αυτοκρατορικά διατάγματα του τελευταίου αποκαθίστανται τα θρησκευτικά προνόμια των Ιουδαίων και η κοινοτική - πολιτική τους υπεροχή σε βάρος των Ελλήνων. Στις νέες σφοδρές συρράξεις που ακολούθησαν οι εξεγερμένοι προγονοί μας οδηγήθηκαν απ' τις μεγάλες μορφές του Ισιδώρου, του Λάμπωνος και του Διονυσίου, που απετέλεσαν τους ηγέτες ενός τρανού εθνικιστικού αγώνα. Ο Κλαύδιος όμως, όπως και οι προηγούμενοι αυτοκράτορες, αρνήθηκε την ανασύσταση της Αλεξανδρινής Βουλής και στο τέλος κάλεσε τους Έλληνες ηγέτες στη Ρώμη προς απολογία. Εκεί και ενώπιον του οι Ισίδωρος και Λαμπών ενήγαγαν τον αυλοκόλακα φίλο του εβραίο Αγρίππα και ο Κλαύδιος τους καταδίκασε σε θάνατο για το ...θράσος τους! Αμέσως μετά η Αλεξάνδρεια πυρώθηκε απ' τις ελληνικές αντιδράσεις και γέμισε απ' την κυκλοφορία κειμένων με τα κατορθώματα των νεκρών ηρώων που χαρακτηρίστηκαν ήρωες της Ελληνικής αντίστασης. Ήταν το 53 μ.Χ.

Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός ότι παρά τη σπουδαιότητα, όσο και την παράδοση του Ελληνικού πληθυσμού στην περιοχή της Αιγύπτου, ουδέποτε υπήρξε Έλλην έπαρχος. Αυτός ήταν είτε Ρωμαίος, είτε εβραίος όπως ο Τιβέριος Ιούλιος Αλέξανδρος, ανιψιός του Φίλωνος, το 66 μ.Χ. Ωστόσο οι Έλληνες δεν μπορούσαν πλέον να εμποδιστούν να εκδικηθούν τους νεκρούς τους. Στις διακοπές των στενών σχέσεων Ρώμης και Ιουδαίας ο αυτοκρατορικός στρατός κατόρθωνε να εκφράσει τα αντιεβραϊκά του αισθήματα όπως επί Νέρωνος οπότε συνεργαζόμενος με τους Έλληνες εξόντωσε 50.000 εβραίους. Αλλά και επί Τραϊανού η Ελληνική απαίτηση για μεγαλύτερη αυτονομία δεν έπαψε να θέτει υπό διαρκή αμφισβήτηση τα προνόμια των Ιουδαίων, όπως με τον προεξάρχοντα και

σπουδαιότατο για την παρρησία του Ερμαϊσκο.

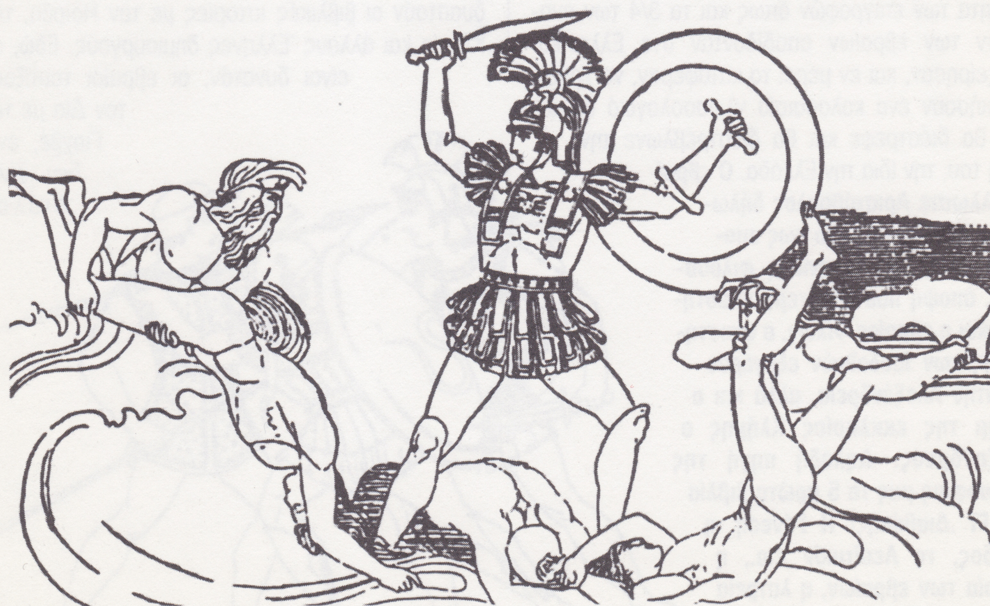
Οι εβραίοι όμως δεν το λησμόνησαν ποτέ. Στην πασίγνωστη επανάσταση της Κυρηναϊκής, το 115 - 117 μ.Χ. με αρχηγό τον Μπαρ - Κοχέβα ή τον Δουκούα ή Ανδρέα εκινήθησαν εναντίον όχι μόνο των Ρωμαίων, αλλά κυρίως εναντίον όλων των Ελλήνων της περιοχής. Και μπορεί μεν η επανάσταση τους να συνετρίβη, οι νεκροί όμως που άφησαν πίσω τους αφήνουν να κατανοηθεί το μέγεθος του ανθελληνισμού τους: **Σύμφωνα με τον Ορώσιο στην Σαλαμίνα της Κύπρου εξοντώθηκαν 240.000 Έλληνες! Στην δε Κυρηναϊκή 220.000 Έλληνες! Πραγματική γενοκτονία! Οι "αντικειμενικοί" κατά τ' άλλα ιστορικοί παραλείπουν τα τρομακτικά αυτά γεγονότα και μας μιλούν για την απάντηση Ελλήνων και Ρωμαϊκού στρατού.** Ε, ναι, απηγορεύθη η κατοικία των εβραίων στην Ιερουσαλήμ, που μετωνομάσθη εις Αιλίαν Καπιτωλίναν, ο δε ναός του Σολομώντος ναός του Καπιτωλίου Διός. Και φυσικά αφανίστηκε η εβραϊκή κοινότητα της Αλεξάνδρειας. Κι ακόμη - εκείνο που ίσως πολλοί δεν γνωρίζουν - στην Οξύρυγχο, παράκτια πόλη του Νείλου, νοτιότερη κι από τη Μέμφιδα, οι Έλληνες εόρταζαν τα "επινίκια" της δίκαιης απάντησης τους για ογδόντα ολόκληρα χρόνια! Όσο για τα αίτια της μνήμης τους ας μιλήσει ο ίδιος ο Δίων ο Κάσιος (αναφερόμενος στις βαρβαρότητες των Ιουδαίων κατά των Ελλήνων):

"Έβραζαν τις σάρκες τους, έφτιαχναν ζώνες από τα έντερα τους, και ρούχα απ' το δέρμα τους. Πολλούς τους πριόνιζαν στα δύο, αρχίζοντας απ' το κεφάλι..."

Η σφοδρότητα των συγκρούσεων εξακολούθησε και επί Αδριανού. Επίσης στοιχεία δικών από την εποχή Κομόδου μας μαρτυρούν διαρκή αντιπαράθεση. Όμως κατά πολύ δύνανται να συγκριθούν οι αξιοσέβαστες αυτές ιστορικές καταγραφές με τη γενοκτονία των Ελλήνων επί Τραϊανού!

Μια ύπουλη παραφιλολογία

Προανεφέρθη πως οι συγκρούσεις που με συντομία περιγράψαμε απέβησαν ουσιαστικές για τη χάραξη του μέλλοντος της παγκόσμιας ιστορίας. Αυτό όμως πέρα απ' τις συγκλονιστικές μάχες που εν μέρει το ερμηνεύουν, θα το εννοήσουμε απ' την θεωρητική και πνευματική τους απόρροια ακόμη καλύτερα. Πρώτα - πρώτα χρειάζεται να επισημάνουμε ότι οι εβραίοι κατόπιν των γεγονότων αυτών και διαμέσου αυτών πρωτύτερα, κατάλαβαν πως η άμεση και ευθεία αντιπαράθεση με τους εχθρούς τους δεν απέδιδε τα μέγιστα. Κατόρθωσαν φυσικά να κατακρεουργήσουν τους Έλληνες στην περιοχή (κοντά στο ένα εκατομμύριο θανατώθηκαν) και να εμποδίσουν την σταδιακή τους μονιμότητα στην

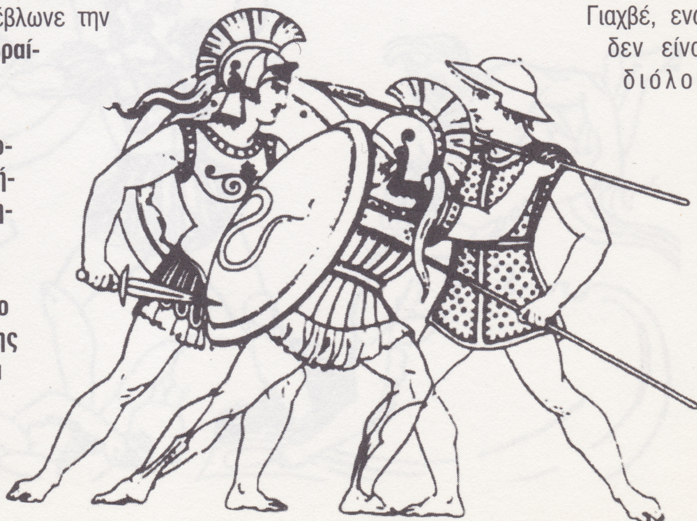
εξουσία. Ας φαντασθούμε πόσος θα ήταν ο Ελληνικός πληθυσμός στην εποχή μας δίχως αυτές τις σφαγές κι ας αναλογισθούμε ακόμη και τι έμψυχο δυναμικό Ελλήνων, αργότερα στο Βυζάντιο θα υπεραμυνόταν των νότιων και ανατολικών επαρχιών στις ξένες επιδρομές. Ωστόσο η μεγάλη διασπορά των Εβραίων και η επίσημη τακτική της κατά τόπους διεισδύσεως ξεκινά να καταγράφεται τότε στα τέλη του 2ου αιώνος μ.Χ. Ας μην πιστέψει κανείς ότι εν γένει απώλεσαν τα προνόμια τους. Όσο και αν φαντάζει οξύμωρο ουκ ολίγοι εβραίοι ακολούθησαν την προς τους εχθρούς τους οδό κι έτσι με ιδιαίτερα προνόμια στους ρωμαϊκούς χρόνους ευρέθησαν στη Λάρισα, στην Υπάτη, στη Θεσσαλονίκη, στη Βέροια και αλλού. Η ενασχόληση τους μάλιστα με τα Ελληνικά γράμματα μοιραία δημιούργησε μια πέμπτη φάλαγγα κατά του Ελληνισμού. Στην αρχή ένας γραμματεύς των "ευσεβών" εβραίων άκουσε στη μισητή γι' αυτούς Καισαρεία (πόλη με εξαιρετικό Ελληνικό πολιτισμό) την προσευχή τους στα Ελληνικά και σκανδαλίστηκε. Όμως ήδη απ' τον 1ο π.Χ. γνωρίζουμε απ' την "επιστολή του Αριστέα" την περίπτωση της "Μετάφρασης των Εβδομήκοντα Ο", σύμφωνα με την οποία ο Πτολεμαίος Β έδωσε στην Αίγυπτο εντολή σε 72 "πρεσβυτέρους" να μεταφράσουν την Παλαιά Διαθήκη στα Ελληνικά (γύρω στο 285-247 π.Χ.).

Επίσης δεν πρέπει να ξεχνούμε πως από την εποχή αυτή του 3ου π.Χ. όλοι οι πάπυροι και η πλειονότητα των επιγραφών όπως και τα 3/4 των ονομάτων των εβραίων αποδίδονταν στα Ελληνικά! Επεχείρησαν, και εν μέρει το κατάφεραν, να χρησιμοποιήσουν ένα κολοσσιαίο γλωσσολογικό όπλο που θα διέστρεφε και θα διεστρέβλωνε την πηγή του, την ίδια την Ελλάδα. **Ο εβραίος άλλωστε Αριστόβουλος δήλωνε για την Πεντάτευχο πως αποτελεί πηγή της Ελληνικής φιλοσοφίας, άποψη που αργότερα υπεστήριξε και ο εβραίος Φίλων, ο υποστηρικτής των Ιουδαϊκών εξεγέρσεων στην Αλεξάνδρεια, αλλά και ο πατήρ της εκκλησίας Κλήμης ο Αλεξανδρεύς. Δηλαδή πηγή της φιλοσοφίας μας τα 5 πρώτα βιβλία της ΓΙ .Διαθήκης! Η Γένεση, η Έξοδος, το Λευϊτικόν κ.α., η ιστορία των εβραίων, η λατρεία του Γιαχβέ, πιο συγκεκριμένα το έργο του Μωυσή. Όλα αυτά όμως στο "Τορά", στον "Νόμο" και πολύ καλά γνωρίζουμε παις η ραβινική παράδοση του "Νόμου" γεννήθηκε στην εποχή του ισχυρότατου μισελληνισμού, όταν οι φανατικοί ραβίνοι τον αντιπαρέθεταν στη μελέτη του Ομήρου και των κλασσικών.**

Αυτή η πολεμική επιβεβαιώνεται στα ανθελληνικά κείμενα, στο "Β' βιβλίο του Ενώχ" (1-50 μ.Χ.) αλλά και στα "Ιωβηλαία" (150 μ.Χ.). Και φυσικά να μην παραλείψουμε την αναφορά του "Ben Siva" (εκκλησιαστικού) και της "Σοφίας Ιησού υιού Σιράχ" με κείμενα που από το 190 - 175 π.Χ. διέστρεφαν τον Αίσωπο, τον θέογνι και τον Ευριπίδη, εκφράζοντας ταυτόχρονα πολεμικό μίσος κατά των Ελλήνων.

Η ύπουλη αυτή ωστόσο εβραϊκή στροφή ξεκίνησε απ' τον Ελληνομαθή Φίλωνα, που διεισδύοντας στους νεοπυθαγόρειους και νεοπλατωνικούς κύκλους επέδρασε αργότερα στους Χριστιανούς Κλήμη, Ωριγένη, Αμβρόσιο, Αυγουστίνο (Είναι θέμα ενός άλλου ίσως άρθρου βέβαια η άποψη του Dodds για το κατά πόσο η νέα διδασκαλία του Ιησού βρήκε το γόνιμο έδαφος μιας προϋπάρχουσας μεταφυσικής, που διευκόλυνε το μονοθεϊσμό, τον δυϊσμό, και την εσχατολογία).

Τον 2ο αιώνα μάλιστα στην "Ευαγγελική Προπαρασκευή" του Ευσεβίου Καισαρείας με τμήματα της προσπάθειας του Αλέξανδρου του Πολυϊστορος και σε μια βρώμικη υπόθεση, όπου ανακατεύεται κι ο Εβραίος Ευπόλεμος, διακρίνουμε το χαμερπές παράγωγο μιας προσπάθειας να συνδυαστούν οι βιβλικές ιστορίες με τον Ησίοδο, τον Κτησία και άλλους Έλληνες δημιουργούς. Εδώ, αν είναι δυνατόν, οι εβραίοι ταυτίζουν τον Δία με τον Γιαχβέ, ενώ δεν είναι διόλου

τυχαίο ότι οι εβραίοι και κρυπτοεβραίοι των χρόνων εκείνων στη Μικρασία αποκαλούν τον θεό τους Σαβάζιο, ακριβώς τροποποιώντας τη λέξη Σαβαώθ, αφού ο Σαβάζιος ουδεμία σχέση είχε με κείνον που κατ' ουσίαν πίστευαν. Η θρακοφρυγική βέβαια αυτή θεότητα με κοντινό του Διονύσου οργιαστικό χαρακτήρα εξυπηρετούσε την συμβολική έκφραση κάποιων θρησκευτικών τους τελετουργιών και δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η Ρώμη προσπάθησε να την καταργήσει.

Αλλά ποιο είναι το αποτέλεσμα κάθε ξένης επιδρομής ή κατάκτησης όπως ήδη απεκαλύφθη στις θρησκείες των Περσών, των Αιγυπτίων και των Βαβυλωνίων; Αρχικά φυσικά μία αναστάτωση και αυτής της θρησκευτικής ζωής και εν συνεχεία με την έστω και μερική αποκατάσταση της τάξης, η γέννηση μιας νέας ιστοριοθεωρίας: Η ιστορική εμφάνιση του Χριστιανισμού. Πρώτοι Χριστιανοί υπήρξαν οι Ελληνιστές Ιουδαίοι. Οι μαθητές Ανδρέας και Φίλιππος είχαν ονόματα ελληνικά, ενώ όλοι γνώριζαν μαζί με τα εβραϊκά και τα αραμαϊκά την ελληνική γλώσσα. Ελληνικά ονόματα είχαν και οι "Επτά Διάκονοι" της πρώτης χριστιανικής κοινότητας. Εβραίος υπήρξε ασφαλώς και ο Παύλος.

Αν σταθούμε όμως στην τρομακτική σφαγή των 240.000 Εθνικών Ελλήνων αργότερα επί Τραϊανού, για ποια αποδοχή του Χριστιανισμού μπορούμε να μιλάμε και για ποιον προσηλυτισμό τόσο στην Κύπρο όσο και αλλού; Ο Χριστιανισμός, απέχοντας ακόμη τραγικά από την ανάμειξη του με το Ελληνικό πνεύμα και την παραγωγή μιας πιο Ελληνίζουσας Ορθοδοξίας, μοιάζει στα μάτια των Ελλήνων ξένος. Ακριβώς αυτή η νέα ιστοριοθεωρία και κοσμοθεωρία, που πηγάζει απ' την αντίσταση στην ελληνική ορμή προς ανατολάς ενέχει το σπέρμα της εβραϊκής Αποκαλυπτικής. Τόσο στην Αποκάλυψη του Ιωάννου, όσο και του Ερμή κ.ά., κυριαρχεί η βιβλική μορφή και το εσχατολογικό πνεύμα. Η εβραϊκή όμως μήτρα της Αποκαλυπτικής παρουσιάστηκε για πρώτη φορά λίγα χρόνια πριν τον πόλεμο των ανθελλήνων Μακκαβαίων στο βιβλίο του Δανιήλ! (Μαζί με εικόνες από την αστρολογία, τη μαντική και την αγγελολογία των γειτονικών λαών κατά την γνωστή τακτική υπόπτου δανεισμού των Ιουδαίων).

Ο ισχυρισμός αυτός θα ολοκληρωθεί με τα εξής: 1 .Εσχατολογία εναντίον κύκλιας θεώρησης χρόνου και ιστορίας. 2. Βιβλικό πνεύμα εναντίον Ελληνικής "αρετολογίας". 3. Άρνηση ατομοκρατίας (κοινόβια κατακόμβες). 4. Προφητισμός. 5. Νόμος - "Τορά" (Αναπαραγωγή του Μωσαϊκού προτύπου). Χάρη σ' αυτό το νομικό πρότυπο οι εβραίοι είχαν αντισταθεί στην παλαιότερη εξελληνιστική προσπάθεια. Αυτό το αντίγραφο του "Τορά" μετέφερε θριαμβευτικά ο Τίτος απ' τα Ιεροσόλυμα και το υποκατέστησε με τις εικόνες της θεάς Νίκης. Όμως από δω και μπρος ο αναπαραγμένος μωσαϊκός νόμος θα επαναδιέφθειρε τους ανατολικούς Ελληνικούς πληθυσμούς και η παγκόσμια ιστορία θ' αναστέναζε από την πλέον ύπουλη μαχαιριά. Ένας μεταλλαγμένος αρχικά ιουδαϊσμός με προπαγανδιστικό όπλο τον Ελληνικό λόγο θ' άρχιζε να κηρύττεται πάνω απ' τα κουφάρια των εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων, που σφαγιάστηκαν απ' τους εβραίους. **Ο Ελληνικός Πολιτισμός της ντροπής (ηθικής αίγλης) λαβωνόταν απ' την Ιουδαϊκή κουλτούρα της "ενοχής" (προπατορικό αμάρτημα - κόλαση).**

Το αποτέλεσμα; Η κατασκευή ενός πολιτισμού "ποινής"!

Περί ευδόκιμου ανδρείας

Λεπτή η ειρωνεία του ευφυέστατου Καβάφη. Ίσως για εκείνα, που δεν μπόρεσε ο ίδιος να προσεγγίσει, ίσως όμως και για τον ίδιο με τον πιο ειλικρινή και αναλόγως αξιοθαύμαστο αυτοσαρκασμό. Αυτό το αναπάντητο όμως ερώτημα για την δική του θέση στο ποίημα των "Νέων της Σιδώνος 400 μ.Χ." ας είναι σημείο προβληματισμού ηττημένων θολοκουλτουριάρηδων και των οπαδών της "μελάνης".

Γιατί για μας κάποια πράγματα δεν ξεχωρίζουν: Με σπαθί και πένα, με μελάνι κι αίμα"! Και το επίγραμμα που ο ίδιος ο Μαραθωνομάχος Αισχύλος απαίτησε να χαραχτεί στον τάφο του μετά θάνατο ας είναι το αιώνιο για μας τραγούδι όπως ήταν και για τους Αλεξανδρινούς μας ήρωες προγόνους ο παιάνας της πάλης τους σε μια απ' τις πιο κρίσιμες ίσως στιγμές του Ελληνισμού.

Για μας που "οι βάρβαροι δεν είναι κάποια λύσις" και "την Αλεξάνδρεια δεν χάνουμε ποτέ!" Ούτε λοιπόν "Αγαμέμνονες", ούτε μόνον "Προμηθέα θαυμαστό". Πρώτα πάντα τούτο:

"ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟ,ΓΙΟ ΤΟΥ ΕΥΦΟΡΙΩΝΑ,ΑΘΗΝΑΙΟ ΥΙΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΣΤΗ ΣΙΤΟΦΟΡΑ ΓΕΛΑ. ΠΑ ΤΗΝ ΕΥΔΟΚΙΜΗ ΑΝΔΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΠΕΡΣΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΥΚΝΗ ΧΑΙΤΗ ΠΟΥ ΤΗ ΓΝΩΡΙΣΕ ΚΑΛΑ...!"

του **Δημήτρη Ζαφειρόπουλου**

Οι Νεοφασίστες

Γ΄ Μέρος

Αγγλία

Η Βρετανία, με την μεγάλη κοινοβουλευτική παράδοση, τον συντηρητισμό της κοινωνίας της και φυσικά με την κατάταξη της σε μία από τις παγκόσμιες υπερδυνάμεις, δεν έδωσε ποτέ μεγάλες ελπίδες για την ανάπτυξη ενός ισχυρού φασιστικού κινήματος.

Παρόλα τα μειονεκτήματα αυτά, τόσο προπολεμικά όσο και μετά τον Β' ΠΠ, στην χώρα αυτή παρουσιάστηκαν ισχυρά πολιτικά κινήματα που τοποθετούσαν τον εαυτό τους στην κατηγορία αυτή. Χωρίς να σημειώσουν κάποια πολιτική επιτυχία, ήταν παρόντα στην κοινωνία της χώρας και πολύ συχνά βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας.

Ένας παράγοντας, που θα αναπτυχθεί διεξοδικά παρακάτω, είναι αυτός της ύπαρξης ενός μεγάλου αντιφασιστικού κινήματος. Από την πρώτη στιγμή της εμφάνισης των διαφόρων φασιστικών σχηματισμών, αυτοί να είχαν να αντιπαραταχθούν με οργανωμένες ομάδες της αριστεράς, οι οποίες αν και ασήμαντες πολιτικά, έδειξαν ένα απίστευτο ζήλο στην καταπολέμηση των φασιστικών ιδεών, ίσως επειδή δεν είχαν άλλο τρόπο να εκφραστούν στην βρετανική κοινωνία, την τόσο εχθρική σε "ακραίες" ιδεολογίες.

Πριν το Πόλεμο: Σερ Όσβαλντ Μόσλεϋ

Το πρόσωπο που υπήρξε καθοριστικό για την εμφάνιση και ανάπτυξη του φασισμού στην Αγγλία είναι αναμφίβολα ο Μόσλεϋ. Γόνος μίας μικρής αριστοκρατικής οικογένειας, πολέμησε και τραυματίστηκε στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Αμέσως μετά στράφηκε στην πολιτική και εκλέχτηκε βουλευτής με τους Συντηρητικούς σε ηλικία σε 22 (ο νεώτερος βουλευτής στην αγγλική ιστορία). Γρήγορα όμως, απογοητεύτηκε από την αδιαφορία των Τόρρυδων στα κοινωνικά ζητήματα και μεταπήδησε στους Εργατικούς. Υπεύθυνος για τα οικονομικά ζητήματα, διακρίθηκε για την εχθρότητα του προς την "οικονομία της αγοράς".

Ακραίος ακόμα και για τους "σοσιαλίζοντες" Εργατικούς, παρατήθηκε το 1930 για να ιδρύσει ένα χρόνο μετά τον δικό του πολιτικό σχηματισμό, πλαισιωμένος από νέους, τόσο Εργατικούς, όσο και Συντηρητικούς. Αυτή η πρώτης προσπάθεια έμελλε να αποτύχει, καθώς από την πρώτη στιγμή αντιμετώπισε την έμπρακτη εχθρότητα της αριστεράς και την διστακτικότητα των συντηρητικών.

Υπήρξε όμως το πρώτο βήμα, για την ριζοσπαστικοποίηση του Μόσλεϋ και την δημιουργία την 1η Οκτωβρίου 1932 της British Union of Fascists.

Η ίδρυση του νέου αυτού κινήματος, συνέπεσε με την παράλληλη άνοδο στην υπόλοιπη Ευρώπη των αντιστοίχων κομμάτων. Η Ιταλία του Μουσσολίνι, με τον οποίον είχε συναντηθεί αρκετές φορές ο Μόσλεϋ, βρισκόταν στο απόγειο της διεθνής αναγνώρισης, οι εθνικοσοσιαλιστές στην Γερμανία ετοιμάζονταν να αναλάβουν τα ηνία της χώρας και παντού ο φασισμός φαινόταν σαν η εναλλακτική λύση για τα προβλήματα της ζωής.

Στην Βρετανία η παρουσία της B.U.F., προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον και σύντομα χιλιάδες νέοι έσπευσαν να την στελεχώσουν. Παρουσιάζονταν σαν κάτι το νέο, αντίθετο στα μεγάλα κόμματα αλλά και συνάμα και πατριωτικό σε αντιδιαστολή με διεθνιστές κομμουνιστές. Ειδικά, οι βετεράνοι στρατιώτες του μεγάλου πολέμου, ένιωσαν πως το νέο αυτό κίνημα ήταν αυτό που τους εξέφραζε περισσότερο από κάθε τι άλλο.

Τα πρώτα αυτά χρόνια της ίδρυσης της B.U.F., σημαντική υποστήριξη παρείχαν και συντηρητικοί κύκλοι, απογοητευμένοι από την αδράνεια τους κόμματος τους. Στο νεανικό αυτό μέτωπο, έβλεπαν το κίνημα που θα καταπολεμούσε την αριστερά με τα ίδια της τα μέσα, την βία και την κοινωνική πολιτική.

Από τις πρώτες ανοιχτές εκδηλώσεις του, οι βρετανοί φασίστες είχαν να αντιμετωπίσουν την οργανωμένη βία των αριστερών, αλλά και των εβραϊκών οργανώσεων, πράγμα το τελευταίο παράδοξο, αφού την πρώτη αυτή περίοδο δεν υπήρχαν αντισημιτικές εκφράσεις στο πρόγραμμα της B.U.F. Τα μέλη του B.U.F. απάντησαν στην οργανωμένη βία με μία σκληρότερη. Καθιέρωσαν τα μαύρα πουκάμισα, σαν διακριτικά για να ξεχωρίζουν από τους αντιπάλους τους και σύντομα οι αριστεριστές ένιωσαν την οργανωμένη βία των πρώην στρατιωτικών αντιπάλων τους.

Ο ίδιος ο Μόσλεϋ, με την φοβερή ρητορική δεινότητα και τα προσωπικά του χαρίσματα, διέτρεχε την χώρα μιλώντας σε ανοικτές και κλειστές συγκεντρώσεις, που σύντομα άρχισαν να τις παρακολουθούν χιλιάδες άτομα.

Το 1934 οι συντηρητικοί κύκλοι απέσυραν την υποστήριξη τους, ύστερα από πιέσεις οικονομικής φύσεως από εβραίους οικονομικούς παράγοντες, γεγονός που επέδρασε καταλυτικά στην στροφή προς τον αντισιωνισμό της B.U.F.

Το '36 και '37 θα δουν μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις του κόμματος με συμμετοχή ακόμα και 100.000 ακροατών, καθώς και επικές συγκρούσεις, όπως η περίφημη στην Cable Street στις 4 Οκτωβρίου 1936.

Ο Μόσλεϋ επιθεωρεί τους άντρες του έξω από τα κεντρικά γραφεία της B.U.F

Ο Μόσλεϋ το 1935

Το επόμενο χρόνο, η B.U.F. θα συμμετέχει για πρώτη φορά σε εκλογική αναμέτρηση στο Ανατολικό Λονδίνο, όπου θα συγκεντρώσει μέχρι και 23%.

Ο πόλεμος όμως πλησιάζει και αυτό θα επηρεάσει καταλυτικά την πορεία του κινήματος. Από την μια μεριά, ομάδα καθαρά εθνικοσοσιαλιστών θα αποχωρήσει, υπό του Τζόϋς, για να ταχθεί ανεπιφύλακτα στο πλευρό της Γερμανίας, από την άλλη η θέση του Μόσλεϋ για ειρήνη θα χαρακτηριστεί "προδοτική" από ορισμένους.

Η B.U.F. υποστηρίζει πως η Βρετανία δεν πρέπει να εμπλακεί σε ένα πόλεμο, από τον οποίο είχε μόνο να χάσει, αλλά να διατηρήσει την Αυτοκρατορία της. Το σύνθημα αυτό εξακολουθεί να συγκεντρώνει πολλούς υποστηρικτές, όπως στις 16 Ιουλίου 1939, οπού μιλώντας σε άνω των 30.000 ακροατών, ο Μόσλεϋ εκφωνεί ένα πατριωτικό αντιπολεμικό λόγο, στην μεγαλύτερη πολιτική συγκέντρωση σε κλειστό χώρο.

Ο πόλεμος όμως θα ξεσπάσει, και το κόμμα θα ταχθεί στις υπηρεσίες του στέμματος. Παρόλα αυτά όμως, τον Μάιο του 1940, η κυβέρνηση Τσώρτσιλ θα φυλακίσει τον Μόσλεϋ και εκατοντάδες άλλα στελέχη του κινήματος. Θα αποφυλακιστούν μονάχα με το τέλος των εχθροπραξιών.

Παράλληλα, με την B.U.F. στην Αγγλία της εποχής έδρασαν και άλλες μικρότερες ομάδες, όπως η Imperial Fascist Union του A. Leese, στελέχη των οποίων θα διακριθούν σε νεοφασιστικές ομάδες.

Μια νέα αρχή

Το 1948 θα σηματοδοτήσει την αρχή του βρετανικού νεοφασιστικού κινήματος. Και σ' αυτό πρωταγωνιστής θα είναι ο Μόσλεϋ, όπου θα ιδρύσει τη British Union. Θα τον στελεχώσουν οι πιο πιστοί από τους προπολεμικούς οπαδούς του και σε λίγο χρόνο θα ιδρυθούν πάνω από 50 παραρτήματα του κόμματος.

Η ιδεολογία του Μόσλεϋ έχει εξελιχθεί από έναν βρετανικό πατριωτισμό σε έναν πανευρωπαϊκό. Όπου η Ευρώπη θα έχει πρωτεύοντα ρόλο στην παγκόσμια πολιτική και φυσικά δεν θα είναι μία οικονομική οντότητα, αλλά πρωτίστως πολιτική και πολιτιστική.

Στην πράξη όμως, το κίνημα αντλεί οπαδούς μέσα από την διαφήμιση που έχει εξαιτίας των συνεχόμενων συγκρούσεων με τους αριστερούς και εβραίους αντιδιαδηλωτές. Η ηγεσία, βλέποντας ότι είναι ο μοναδικό τρόπος να "έχει" το κίνημα δημοσιότητα, ακολουθεί τον δρόμο των προκλήσεων. Πορείες μέσα από αριστερές γειτονιές, όπου σίγουρα θα γίνουν επεισόδια και όταν η αριστερά καταλάβει το παιχνίδι που παίζεται εις βάρος της και αποφασίσει την αποφυγή των ανοικτών επεισοδίων, θα είναι οι οπαδοί του Μόσλεϋ που θα πάνε να βρουν αριστερούς.

Η αρχή της δεκαετίας του '50 θα δει αιματηρές συγκρούσεις στα πλαίσια της αντιειρηνιστικής εκστρατείας του κινήματος. Κάθε σχεδόν συνάθροιση που έχει αντιβρετανικό χαρακτήρα, θα διακόπτεται από τους νεαρούς της British Union.

Αυτή η νέα γενιά νεοφασιστών δεν είναι πια τόσο δεμένη συναισθηματικά με τον Μόσλεϋ και την παράδοση του κόμματος. Πολλοί που θα είναι αυτοί που θα ακούσουν τον παλαίμαχο A. Leese να απολογείται της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας.

Το 1954, παράλληλα θα ιδρυθεί η League of Empire Loyalists από το A. Cesterton. Ο τελευταίος ήταν στέλεχος της B.U.F., αλλά αποχώρησε πριν από τον πόλεμο, διαφωνώντας με την "ναζιστικοποίηση" του κόμματος. Θα ιδρύσει μία συντηρητική οργάνωση, νοσταλγική του βρετανικού αυτοκρατορικού μεγαλείου. Εκδίδει το Candur, ένα καλογραμμένο περιοδικό και θα πλαισιωθεί από απόστρατους αξιωματικούς και μέλη της "μικρής" αριστοκρατίας. Κατηγορεί το κίνημα του Μόσλεϋ σαν ναζιστικό αλλά δεν θα αργήσει να

στραφεί στην πολιτική των προκλήσεων για την απόκτηση δημοσιότητας. Διαθέτοντας περισσότερα μέσα και χιούμορ, θα είναι συχνά τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, ειδικά την περίοδο της επίσκεψης του σοβιετικού Κρούτσεφ στην Αγγλία..

Ο Cesterton δεν επιθυμεί όμως την ανοικτή πεζοδρομιακή δράση και αυτό θα οδηγήσει αρκετά από τα νεώτερα στελέχη του να αποχωρήσουν. Το 1958 ιδρύονται η White Defense League από τον Jordan και το National Labor Party, από τους Bean, Tyndal και Webster. Αυτή θα είναι η νέα γενιά του νεοφασισμού.

Το 1958 θα είναι και η χρονιά σταθμός για τους άγγλους ακροδεξιούς, αφού θα χαρακτηριστεί από τα φυλετικά επεισόδια του Notting Hill. Η δεκαετία του '50 θα δει τα πρώτα συμπτώματα της αποαποικιοποίησης με την εισροή χιλιάδων εγχρώμων στη χώρα. Η αναστάτωση που φέρνουν, θα ξεσπάσει στο Λονδίνο, στην περιοχή του Notting Hill κατά την διάρκεια του καρναβαλιού. Νεαροί άγγλοι θα συγκρουστούν με τζαμαϊκανούς και πακιστανούς μετανάστες, ιδιαίτερα θα διακριθούν οι περιβόητοι "teddy boys", οι οποίοι θα ενισχυθούν φυσικά από τις δυνάμεις όλων των ακροδεξιών κομμάτων. Η βρετανική κοινωνία θα σοκαριστεί από την έκρηξη αυτή του ρατσιστικού μίσους, η οποία όμως θα είναι η πρώτη από πολλές που θα ακολουθήσουν.

Το επόμενο χρόνο, ο Μόσλεϋ θα είναι υποψήφιος στην περιοχή των επεισοδίων και θα συγκεντρώσει το 9%. Η British Union εξακολουθεί να συμμετέχει σε τοπικές εκλογές συγκεντρώνοντας μικρά ποσοστά. Το κίνημα φυλλοροεί προς τα νέα ανταγωνιστικά προς αυτό και με τα χρόνια τα μέλη του "ναζιστικοποιούνται", παρά τις αντίθετες προτροπές του Μόσλεϋ. Η τελευταία του παρουσία θα είναι η υποψηφιότητα του Μόσλεϋ σε μία εκλογική περιφέρεια το 1966, όπου θα συγκεντρώσει λιγότερο από 5%. Ο ηγέτης του κινήματος αποσύρεται από την πολιτική και οι πιστοί του θα περιοριστούν σε εκδοτικές προσπάθειες.

Το 1960 όλα τα μικρά κινήματα των "νεαρών" επιγόνων θα ενωθούν στο British National Party. Αυτό θα είναι το πρώτο "μοντέρνο" ακροδεξιό σχήμα και α προσπαθήσει να αναφερθεί σε σύγχρονα προβλήματα όπως αυτό της ανεργίας και της λαθρομετανάστευσης. Η τάση όμως του Jordan έχει εκδηλωθεί πλέον ναζιστικά και το 1962 οι Jordan και Tyndal αποχωρούν ιδρύοντας το National Socialist Movement.

Το τελευταίο αυτό, θα αποκτήσει γρήγορα μεγάλη

Συγκέντρωση του BNP υπέρ του Ian Smith για τον πόλεμο στη Ροδεσία το 1966

δημοσιότητα πάνω του, επιδεικνύοντας τη σβάστικα σε ανοικτές συγκεντρώσεις του και καλώντας μία "νεοναζιστική διεθνή" στη χώρα με προεξέχοντα προσκεκλημένο τον αμερικανό J. L. Rockwell.

Σύντομα όμως τα στελέχη του θα βρεθούν ενώπιον της αγγλικής δικαιοσύνης. Ο Jordan καταδικάζεται σε 9 μήνες και ο Tyndal σε 6. Ο τελευταίος μετά την αποφυλάκισή του, θα ιδρύσει το Greater British Movement το 1963.

Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '60 θα δουν την γκετοποίηση των νεοναζιστών Jordan και Tyndal και την ανάπτυξη του BNP, το οποίο οργανώνεται σιγά-σιγά προσπαθώντας να ξεφύγει από την κατηγορία του ναζισμού και του αντισημιτισμού.

Θα συμμετάσχει σε τοπικές εκλογές με έντονα φυλετικά προβλήματα και θα έχει μεγάλη αποδοχή η υποστήριξη εκ μέρους του της Ροδεσίας, ενάντια στη πολιτική των αγγλικών κυβερνήσεων.

1967: Ιδρύεται το National Front

Προχωρώντας στην δεκαετία του '60, η αγγλική κοινωνία ανακαλύπτει πως το πρόβλημα της λαθρομετανάστευσης την απασχολεί ολοένα και περισσότερο, καθώς πολυάριθμες είναι οι εκδηλώσεις των φαινομένων της αντίδρασης του λαού προς το αυξανόμενο κύμα μεταναστών. Πολλές θα είναι οι εκλογικές αναμετρήσεις, όπου κυρίαρχο θέμα θα είναι αυτό και πολλοί συντηρητικοί υποψήφιοι θα το εκμεταλλευτούν για να νικήσουν τους "προοδευτικούς" αντιπάλους τους.

Αυτά τα φαινόμενα δεν θα περάσουν απαρατήρητα από τους ηγέτες της άκρας δεξιάς και το 1967 θα κρίνουν πως ήρθε ο καιρός να ξεπεράσουν τις διαφορές τους και να ενωθούν κάτω από το όνομα National Front.

Λίγο καιρό μετά την ίδρυση του κόμματος, ο συντηρητικός βουλευτής Enoch Powell θα εκφωνήσει τον περίφημο λόγο του, στον οποίον προειδοποίησε τους βρετανούς πως ποταμοί αίματος θα χυθούν σαν αποτέλεσμα της αυξανόμενης λαθρομετανάστευσης.

Το National Front θα αναπτυχθεί γρήγορα σε πανεθνικό επίπεδο και τα πρώτα χρόνια του θα δουν μία αυξανόμενη πολιτική δράση που σταδιακά επικεντρώνεται στο θέμα των ξένων.

Η δεκαετία του '70 θα ξεκινήσει πολύ ευνοϊκά με τα πρώτα θετικά αποτελέσματα, την συνεχή δράση και την δημοσιότητα. Όμως, έχουν φανεί και τα συμπτώματα [που θα οδηγήσουν τελικά και στην διάλυση του N.F. οι διαφωνίες ανάμεσα σ' αυτούς που θέ-

Ο Tyndal (στο κέντρο με τον τηλεβόα) σε εκδήλωση του National Front το 1976

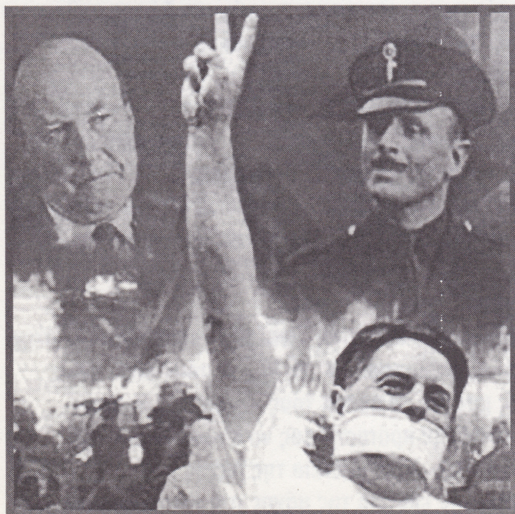
λουν να εκμεταλευτούν στο έπακρο την αντίθεση του αγγλικού λαού στην ύπαρξη των ξένων, μέσω "προβοκατόρικων" ενεργειών και αυτών που θέλουν ένα καθώς πρέπει πολιτικό κόμμα. Στους δεύτερους ανήκουν ο Cesterton και πρώην στελέχη των Συντηρητικών.

Το "πάνω χέρι" θα πάρουν όμως οι "λαϊκιστές" υπό τον Tyndal και τον Webster, οι οποίοι θα φέρουν το NF, πολλές φορές, στη πρώτη θέση της δημοσιότητας και θα του χαρίσουν τις μεγαλύτερες επιτυχίες. Το αποκορύφωμα θα είναι στις τοπικές εκλογές του '77, όπου οι δεκάδες υποψήφιοι του θα συγκεντρώσουν πάνω από 250.000 ψήφους με ποσοστά που θα αγγίξουν το 17%.

Όλα αυτά θα προκαλέσουν την αντίδραση του πολιτικού κατεστημένου, το οποίο θα θεσπίσει αντιρατσιστικούς νόμους και θα οδηγηθούν δεκάδες μέλη του N.F. στις φυλακές. Οι Συντηρητικοί επίσης, θα λάβουν το μήνυμα και το '79 θα παρουσιάσουν ένα σκληρό αντιμεταναστευτικό πρόγραμμα που θα στερήσει πολλούς ψήφους από την ακροδεξιά.

Αυτές οι εκλογές θα σηματοδοτήσουν και την οριστική αποτυχία του NF. Αφενός το εκλογικό του σώμα απομακρύνεται από τους συντηρητικούς, αφετέρου, οι εσωτερικές διαφωνίες οδηγούν σε διασπάσεις. Το NF θα περιοριστεί τα πρώτα χρόνια του '80 σ' ένα κίνημα νεολαίας που θα ενώσει σε αυτό τους χιλιάδες νέους πατριώτες της μουσικής κουλτούρας των Skinhead, οι οποίοι θα εμφανιστούν και θα συνταράξουν την κοινωνία της χώρας με την ωμή λατρεία και πρακτική της βίας.

Οι εθνικοσοσιαλιστές θα ενεργοποιήσουν το British Movement υπό τον Jordan, το οποίο παραμένει ενεργό ακόμη σήμερα. Κάποιοι άλλοι βρετανοί εθνικιστές θα επηρεαστούν από τους ιταλούς πολιτικούς εξόριστους της Terta Posizione που θα βρεθούν στο Λονδίνο και θα ιδρύσουν ένα ανάλογο κίνημα, το Third Position.

Πορεία του British Movement το 1979

Η δεκαετία του '80 θα είναι μια νεκρή περίοδος για την πολιτική εμφάνιση του αγγλικού εθνικισμού. Αντίθετα, θα οργανωθεί και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο το κίνημα των Skinheads, το οποίο από το '86 θα είναι αυτόνομο υπό την ηγεσία του χαρισματικού μουσικού Ian Stuart.

Μονάχα ο Tyndal θα παραμείνει "ενεργός" πολιτικά επανιδρύοντας το '83 το BNP. Με μικρά εκλογικά αποτελέσματα, αλλά αυξάνοντας αργά αλλά σταθερά την οργάνωση του, το BNP θα περιμένει καλύτερους καιρούς.

Η δεκαετία του '90 θα φέρει στο προσκήνιο πολλά κοινωνικά προβλήματα, ανεργία, ναρκωτικά, υποβάθμιση των γειτονιών, περισσότερους ξένους. Το BNP θα κάνει την εκλογική του εμφάνιση συνταράσσοντας τα ΜΜΕ το '95 εκλέγοντας έναν δημοτικό σύμβουλο. Η "αντιναζιστική" δράση θα εκδηλωθεί με την μορφή της ανεξέλεγκτης βίας. Βία, η οποία θα απαντηθεί από την μυστηριώδη οργάνωση C18, η οποία θα "αγκαλιάσει" το μουσικό κίνημα των Skinheads, και θα προσφέρει στην παγκόσμια κοινή γνώμη "ένα όργιο ρατσιστικής βίας".

Η νέα χιλιετία έχει βρει το BNP σε πλήρη οργανωτική και εκλογική άνοδο. Την ηγεσία του έχει η "δημοκρατική" πτέρυγα υπό τον Griffin, διώχνοντας τον Tyndal και τους οπαδούς του C18. Το μέλλον θα δείξει το δίκαιον των επιλογών του.

άρθρο του Φ.Τ.

ΟΙ ΑΡΙΟΙ, ΟΙ ΒΟΡΕΙΟΙ, ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ

"Οι νεοέλληνες δεν κατάγονται κατά κύριο λόγο από Ινδοευρωπαίους. Είναι ανοησία να συζητάμε αν οι Έλληνες είναι ή δεν είναι πλέον Ινδοευρωπαίοι, καθ' όσον οι κάτοικοι που ζουν στα γεωγραφικά όρια της Ελλάδος δεν υπήρξαν ποτέ, κατά κύριο λόγο Ινδοευρωπαίοι εκ καταγωγής. Παρ' όλα αυτά η αριστοκρατία της Κλασσικής Ελλάδος θα μπορούσε πράγματι να προέρχεται από Ινδοευρωπαίους.."

Ετσι ξεκινά ένα άρθρο του, λίβελλο για τους Έλληνες, παραθέτοντας την άποψη ενός Σουηδού νορδιστή, ο Arthur Kemp, Νοτιοαφρικανός Νορδιστής, συγγραφέας του βιβλίου "The march of the Titans: The history of white race". Το βιβλίο του μπορεί κανείς να το διαβάσει απ' ευθείας στο διαδίκτυο στην "www.stormfront.org/whitehistory/, υπό την προϋπόθεση ότι γνωρίζει την αγγλική γλώσσα.

Η ιστορία της Λευκής Φυλής κατά τον Kemp, είναι πραγματικά η ιστορία του "βόρειου" ανθρώπου, ανθρωπολογικά κι όχι γεωγραφικά εννοείται, και δεν παρουσιάζει καμμία πρωτοτυπία. Συνεχίζει εκεί που σταμάτησε ο Hans Gunther και η σχολή του στο παρελθόν, και εκεί όπου σήμερα συναγωνίζονται κι άλλοι γνωστοί Λευκοί μαχητές, όπως ο Richard McCulloch και διάφοροι άλλοι βόρειοι υπεράνθρωποι, που συχνά επικροτούμε όχι για τις θέσεις τους, αλλά για της αντιθέσεις τους με το κυρίαρχο σύστημα, τον σιωνισμό, την παγκοσμιοποίηση, την μετανάστευση.

Σ' ένα μελλοντικό άρθρο θα ασχοληθούμε διεξοδικά με την ανασκευή των όποιων επιχειρημάτων του υποκειμένου αυτού, για όσους όμως βιάζονται προτείνω δύο ιστοσελίδες. Η πρώτη είναι του Διηνεκή Ποντικού, ο οποίος χωρίς να δηλώνει εθνικιστής, έχει κάνει εξαιρετική δουλειά, συγκεντρώνοντας όλα τα διαθέσιμα στοιχεία των σχετικών επιστημών και δή της ανθρωπολογίας και της γενετικής στο διαδικτυακό τόπο: www.geocites.com/dienekesp/.

Ανεξάρτητα με τις όποιες πολιτικές απόψεις του Ποντικού, οι πληροφορίες που παραθέτει και η θέση του για την αξία και την πραγματικότητα της φυλής, όπως κι ο φιλελληνισμός του, τον καθιστούν αυτόματα σύμμαχό μας, στον αγώνα για την διατήρηση της ελληνικής μας ταυτότητας με όρους καταγωγής και βιολογικής συνέχειας.

Η άλλη ιστοσελίδα που προτείνω είναι της Legion Europa, στην διεύθυνση www.legioneuropa.org . Οι θέσεις τους είναι πολύ κοντά στις δικές μας και τα άρθρα τους εξαιρετικά χρήσιμα. Αρκεί να επισημάνω την πρότασή τους να καθιερωθούν δύο Πανευρωπαϊκές αργίες. Στην επέτειο της μάχης των Θερμοπυλών, και στην επέτειο της μάχης στα Καταλανικά Πεδία.

Οι Βόρειοι

Ο βόρειος ανθρωπολογικός τύπος, είναι ένας από τους μορφολογικούς τύπους που παρατηρούμε στην Λευκή φυλή κι αποτελεί ένα ταξινομικό δημιούργημα καθόσον στη φύση οι τύποι υπάρχουν για συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα, όπως παρατηρούμε, διαφορετικά θα είμαστε ακόμη Cro-Magnon ή κάτι άλλο.

Τα κύρια χαρακτηριστικά του τύπου αυτού είναι: Τα ξανθά μαλλιά και τα γαλανά μάτια, η δολιχοκεφαλία, το στενό κρανίο, το στενό πρόσωπο, η υψικρανία, η λεπτορρινία, το ύψος του αναστήματος, χωρίς να υπεισέλθουμε σε λεπτομέρειες για άλλα χαρακτηριστικά όπως τα υπερόφρυα, οι κλίσεις του μετώπου κι άλλα όσα καταγράφουν οι ανθρωπολόγοι.

Ποια είναι η κοιτίδα του Βορείου τύπου; Στην νεολιθική εποχή φαίνεται ότι είναι η περιοχή της Άνω Σαξονίας και Θουριγγίας, με αρχαιολογικό υπόβαθρο τον πολιτισμό των Μονών-Τάφων-Νηματοχάρακτης κεραμικής (Single Grave - Corded Ware). Ο πολιτισμός αυτός είναι γνωστός και ως πολιτισμός του πολεμικού πελέκεως (Battle-axe), λόγω της ανεύρεσης του όπλου αυτού στους χαρακτηριστικούς τάφους.

Από την περιοχή αυτή επεκτάθηκε αργότερα στην Σκανδιναυΐα, ο τύπος αυτός όπου σήμερα αποτελεί το κύριο φυλετικό στοιχείο.

Στο σημείο αυτό χρειάζονται δύο διευκρινίσεις. Η πρώτη αφορά την σχέση του πολιτισμού της Νηματοχάρακτης (ή σχοινωτής) κεραμικής με τους Κουργκάνους (τάφοι Kurgan- Kurgan Graves), που είδαμε σ' ένα προγενέστερο άρθρο να ταυτίζονται ως έννοιες. Ο πολιτισμός Kurgan τοποθετείται στη Νότιο Ρωσσία με πιθανή προέλευση την Στέππα και οι ομοιότητες με τον πολιτισμό της σχοινωτής κεραμικής είναι μεταγενέστερες κυρίως την εποχή του χαλκού και του σιδήρου. Υπάρχουν πολλές απόψεις για την γενεαλογική ή μη συσχέτιση των πολιτισμών αυτών, αλλά για την οικονομία του άρθρου θα τις προσπεράσουμε.

Η δεύτερη διευκρίνιση είναι η χρήση του όρου πολιτισμός. Η έννοια πολιτισμός αποδίδει στην Ελληνική, τους αγγλικούς όρους civilization και culture. Οι έννοιες αυτές δεν ταυτίζονται. Ακριβολογώντας, η έννοια πολιτισμός έχει να κάνει με την πόλη, το άστυ και σε καμμία περίπτωση με τους διάφορους οικισμούς των ημινομάδων αρχιβαρβάρων είτε πρόκειται για Ινδιάνους, Νέγρους ή νεολιθικούς προγόνους μας. Μ' αυτήν την διευκρίνιση θα χρησιμοποιούμε καταχρηστικά την λέξη πολιτισμό για την έννοια culture, μιλώντας π.χ. για τον πολιτισμό της σχοινωτής κεραμικής.

Οι Άριοι

Η εντυπωσιακή ομοιότητα της σανσκριτικής (αρχαίας ινδικής) και ιρανικής γλώσσας με τις ευρωπαϊκές, απασχόλησε τους μορφωμένους ανθρώπους της Δύσης εδώ και δυο-τρεις αιώνες. Όπως έχουμε γράψει πολλές φορές αυ΄τη η γλωσσολογική, αρχικά, αλλά και μυθολογική, θρησκευτική και πολιτιστική ομοιότητα (πατριαρχία - κοινωνικός τριμερισμός) οδήγησε στην αναζήτηση ενός πρωτολαού γενάρχη των Ινδοευρωπαίων όπως συλλήβδην ονομάζονται όλοι οι σχετικοί γλωσσολογικά λαοί της Ιστορίας.

Αυτός ο λαός, οι Πρωτο-Ινδοευρωπαίοι, ονομάστηκαν Άριοι, αρχικώς σε κατάχρηση του όρου άριος που αφορούσε μόνο τον Ινδο-ιρακινό κλάδο της ομογλωσσίας. Άριοι αυτοπροσδιορίζονταν τόσο οι Ινδοί των σανσκριτικών κειμένων, όσο και οι Ιρανοί, για να θυμηθούμε και την επιγραφή που προσδιορίζει τον Δαρείο ως "Άριο των Αρίων λαών".

Η λέξη άριος, σημαίνει ευγενής, και στα ελληνικά το θέμα αρ,

εμφανίζεται στην έννοια άριστος. Η ίδια η λέξη Ιράν προέρχεται από το Άριος, αλλά και το ΕΙΡΕ (Η Ιρλανδία στα ιρλανδικά) από την ίδια λέξη. Οι γλωσσολόγοι σήμερα υποστηρίζουν ότι στους πρωτο-ινδοευρωπαίους άριος σήμαινε, ισάξιος και σύντροφος - συμπολεμιστής, ή ίσως να είχε και εθνική σημασία.

Αυτοί, λοιπόν, οι Πρωτο-ινδοευρωπαίοι, Άριοι, θα έπρεπε να έχουν και μία κοιτίδα. Η αναζήτηση αυτής της πρωτοπατρίδας αποτελεί ως σήμερα άλυτο πρόβλημα, με θεωρίες μερικές φορές εξωφρενικές και παράλογες.

Οι επικρατέστερες θεωρίες τοποθετούν την κοιτίδα, στις στέππες της Ρωσσία και Ουκρανίας, βορείως του Εύξεινου Πόντου. Η Marija Gimbutas αλλά και ο Coon λιγότερο συμπεριλαμβάνονται στους υποστηρικτές αυτής της θέσης ενώ σήμερα ο J.P. Mallory, την θεωρεί ως την λογικότερη λύση.

Στον αντίποδα της θεωρίας αυτής, τοποθετείται ως κοιτίδα η Ανατολία, μεταξύ της Μικράς Ασίας και Μεσοποταμίας, θέση που υποστηρίζεται από τους γλωσσολόγους Gamkrelidze-Ivanov και τον αρχαιολόγο Colin Renfrew, που υποστηρίζει ότι οι γεωργοί που επεκτάθηκαν στην Ευρώπη φέροντας την Νεολιθική επανάσταση της αγροκαλλιέργειας και της μόνιμης εγκατάστασης ήταν οι φορείς των Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών.

Και στις δυο απόψεις τα ανθρωπολογικά και γενετικά δεδομένα δίνουν κάποια ενίσχυση, χωρίς τίποτα να είναι ξεκάθαρο.

Υπάρχουν και υπερασπιστές της θεωρίας της κοιτίδος στην Βόρειο Ευρώπη, οι θέσεις τους όμως βάλλονται από την συντριπτική πλειοψηφία των επιστημόνων. Τέλος ενδιαφέρουσα είναι και η θέση του ιστορικού Diakonov, που προσδιορίζει την κοιτίδα στα Βαλκάνια, την Ελλάδα, τον Αιγαιακό χώρο, χωρίς βέβαια πολλούς υπερασπιστές.

Στο σημείο αυτό θα υπενθυμίσουμε ότι το πρόβλημα των Άριων και της κοιτίδος τους, είναι πρωτίστως γλωσσολογικό πρόβλημα, και οι άλλες επιστήμες έρχονται να συνδράμουν ή μη τις τιθέμενες θεωρίες.

Αποφεύγοντας τις κουραστικές λεπτομέρειες και με κίνητρο να διεγερθεί ο αναγνώστης σε προσωπική μελέτη, θα αποτολμήσουμε μία συνοπτική και αποδεκτή περιήγηση στο γλωσσολογικό σκηνικό.

Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, ζώσες ή μη, μπορούν να ταξινομηθούν από παλαιότερες προς νεότερες μορφές κι αναλόγως της σχετικής συγγένειας μεταξύ τους. Βεβαίως, σε μία τόσο θεωρητική επιστήμη, εμφανίζονται νέες απόψεις, νέοι νόμοι και νέες ταξινομήσεις.

Η παλιά διαίρεση σε ανατολικές και δυτικές διαλέκτους της πρωτογλώσσας δηλαδή σε γλώσσες Satem ή Centum, δεν έχει πια πολλούς οπαδούς.

(Satem και Centum, είναι ο αριθμός εκατό στα Περσικά (Avestian) και στα Λατινικά, και η διάκριση έχει σχέση με την αλλαγή του υπερώϊου φθόγγου Κ σε σ ή άφωνου Κ). Η ανακάλυψη της Τοχαρικής διαλέκτου και των Ανατολικών διαλέκτων (Χεττική, Λουβιακή κλπ.) και η τοποθέτησή τους στην ομάδα Centum (Δυτική) ενώ γεωγραφικά ανήκουν στις ανατολικές διαλέκτους, όπως και κάποιες ανακολουθίες της σλαβικής και Βαλτικής, μείωσαν την αξία του κανόνα αυτού.

Ο νόμος του Grimm που προκαθόριζε νομοτελειακά την προβλέψιμη αλλαγή των σκληρών συμφώνων από σκληρά σε μαλακά (π.χ. από b σε p) αμφισβητείται. Οι Gamkrelidze και Ivanov πρότειναν την δική τους γλοτταλική θεωρία, που επίσης αμφισβητείται.

Οι θεωρίες των Ευρωπαϊκών γλωσσών

Οι θεωρίες των Ευρωπαϊκών γλωσσών και των εσωτερικών ή εξωτερικών διαλέκτων είναι στο προσκήνιο, κι ο λόγος που τ' αναφέρουμε όλα αυτά είναι γιατί αλλάζουν τα δεδομένα της αναζήτησης της πρωτογλώσσας και της κοιτίδας των Αρίων.

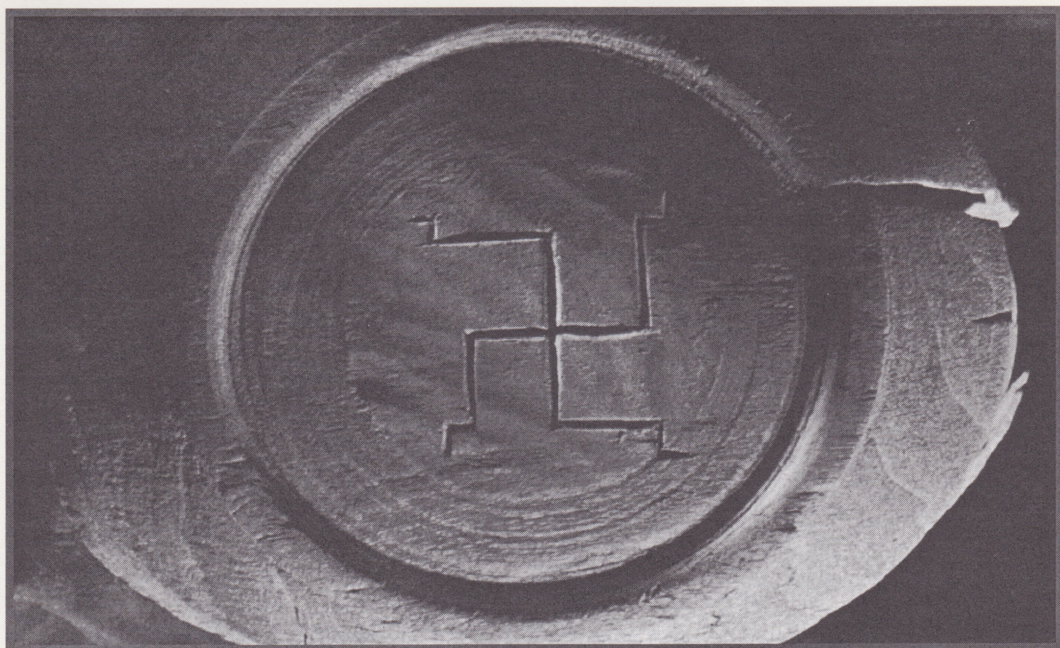
Πάντως χρήσιμο είναι να γνωρίζει ο αναγνώστης ότι από τις ιστορικές γλώσσες αυτές που διατηρούν στο λεξιλόγιό τους τις περισσότερες συγγένειες με την κατασκευασμένη πρωτογλώσσα είναι η Γερμανική με 67%, η Ελληνική με 60% και η Βαλτική με 54% κι όχι η σανσκριτική όπως πίστευαν πριν από εκατό χρόνια.

Οι γλωσσολόγοι είναι σε θέση να υπολογίζουν ότι οι Άριοι διασπάστηκαν από το 5000-3000π.Χ.

Η πρώτη ομάδα γλωσσών που αποχωρίστηκε,

Δισώματος Σφιγξ από το Πανεπιστήμιο Αθηνών

Το σύμβολο των Αρίων ο αγκυλωτός σταυρός βρίσκεται σε ευρήματα ακόμη και στα βάθη της Κίνας

ίσως την 4η χιλιετία, ήταν φανερά η Ανατολική που έδωσε αργότερα την Χεττιτική, Λουβιακή, Παλαϊκή, Λυδιακή κ.α. Ασχέτως με την προέλευση και τοποθέτηση της πρωτογλώσσας στην Ασία ή την Ευρώπη, οι γλώσσες αυτές ανιχνεύονται ήδη περί το 2200π.Χ. στην Μικρά Ασία. 1000 χρόνια αργότερα ο αρχικός κορμός χωρίστηκε σε δύο ομάδες. Η πρώτη έχει μέλη τις Τοχαρική, Κελτική, Ιταλική, Ιλλυρική και Βενετική, η δεύτερη την Ινδική, Ιρανική, Ελληνική, Αρμενική, Σλαυϊκή, Βαλτική, Γερμανική, Φρυγική, Θρακική, γλώσσες. Την εποχή αυτή, οι διαφορές των διαλέκτων αυτών είναι ασήμαντες. Επίσης η πρώτη αποσχισθείσα, η Ανατολική δείχνει συγγενέστερη με την πρώτη ομάδα, συνεπώς οι φορείς τους παλαιότερα γειτνίαζαν περισσότερο μεταξύ τους. Στην συνέχεια αποχωρίστηκε η Τοχαρική, από τον κορμό της πρώτης ομάδος. Η επόμενη διάσπαση έγινε αρκετά αργότερα στα μέλη της δεύτερης ομάδος, που χωρίστηκε σε δύο υποομάδες Α και Β.

Α. Ινδική, Ιρανική, Αρμενική, Φρυγική, Ελληνική.

Β. Βαλτική, Γερμανική, Σλαβική.

Πιθανολογείται ότι η Ελληνική, η Αρμενική και η ινδοϊρανική ομάδα, μετά την 3η χιλιετία έζησαν μαζί κάποιο καιρό, ενδεχομένως στις στέππες της Νότιας Ρωσσίας, αν δώσει κανείς βάση στην πρόσφατη ανακάλυψη τοπονυμίων και υδρονομίων (ποτάμια, λίμνες) σαφώς Ινδοάριας προέλευσης βορείως του Ευξείνου Πόντου (π.χ. το όνομα Κανκουτός στον κάτω Δνείπερο). Μπορεί όμως η τοποθέτηση στις στέππες να αποδειχθεί λανθασμένη.

Μετά τις διαιρέσεις αυτές που ολοκληρώθηκαν ως την 2ηπ.Χ. χιλιετία, οι επόμενες οδήγησαν σε διαιρέσεις του τύπους.

Α. 1. Ινδοϊρανική 2. Αρμενική 3. Ελληνική.

Β. 1. Βαλτο-Σλαβική 2. Γερμανική

Και στην πρώτη ομάδα: 1. Ιταλική-Βενετική-Ιλλυρική 2. Κελτική.

Αξιοσημείωτο είναι ότι οι διάσημες καταλήξεις σε -νθ- (Κόρινθος, Τίρυνθα) και -σσ- (Παρνασσός), που είναι πελασγικές, προελληνικές, ταυτοποιήθηκαν πρόσφατα ως ινδοευρωπαϊκές, ανήκουσες στον Ανατολικό κλάδο και συγκεκριμένα είναι Λουβιακές. (Αυτό και σαν απάντηση στους νορδιστές, που πίστευαν ότι το φυλετικό υπόστρωμα των Πελασγών είναι Σημίτες ή Αφρικανοί).

Επικρατέστερη θέση για την Ινδοευρωπαϊκή κοιτίδα, πρέπει να είναι οι στέππες της νοτίου Ρωσσίας, άσχετα αν δεχθούμε την υπόθεση της δευτερογενώς κοιτίδας στις στέππες με την πρωτογενή στην Ανατολία. Για το ότι δεν μπορεί η βόρειος Ευρώπη να είναι γλωσσολογικά η κοιτίδα των Αρίων, σας παραπέμπω στο γνωστό βιβλίο του J.P. Mallory "In

Μια κοιτίδα στις Στέππες, πέρα από το γεγονός ότι εξηγεί ικανοποιητικά τις μετακινήσεις των φορέων των αρίων γλωσσών προς την Ευρώπη και προς την Ασία, δίνει απαντήσεις και σε ερωτήματα σχετικά με την χλωρίδα, την πανίδα, τον υλικό πολιτισμό, το άλογο, το άρμα και πλείστα όσα οι γλωσσολόγοι θεωρούν σημαντικά.

Για να ανιχνεύσουμε βέβαια τις μετακινήσεις αυτές θα πρέπει να έχουμε ανθρωπολογικές αποδείξεις. Όμως, το βέβαιο είναι ότι μαζικές μετακινήσεις στην προϊστορία δεν συνέβησαν. Η ανθρωπολογία είναι κατηγορηματική σ' αυτό παντού, σε Ευρώπη και Ασία ανιχνεύεται περιοχική συνέχεια.

Η σύγχρονη γενετική επιβεβαιώνει το γεγονός αυτό για την Ευρώπη. Τόσο οι μελέτες των σωματικών χρωμοσωμάτων όσων και των Χ και Ψ, δείχνουν ότι οι σύγχρονοι πληθυσμοί στην Ευρώπη σε ποσοστό πάνω από 80% είναι γηγενείς από την Άνω Παλαιολιθική, εδώ δηλαδή και 50.000 χρόνια.

Από την άλλη γνωρίζουμε, ότι η Τοχαρική ομιλείτο στο Κινεζικό Τουρκεστάν προ 1000 ετών. Το εντυπωσιακό είναι ότι στην ίδια περιοχή στην λεκάνη του Tarim επαρχία Ξινγιάγκ βρέθηκαν 100 και πλέον μούμιες με καθαρά Ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά, θα λέγαμε κελτικά. Η μελέτη του DNA πιστοποίησε ότι πρόκειται για Ευρωπαϊκό πληθυσμό, χωρίς περαιτέρω διευκρινίσεις. Οι σκελετοί αυτοί, προγονικοί των Τοχαρίων, χρονολογούνται στο 2000π.Χ.

Έτσι παραμένει η πεποίθηση ότι η εξάπλωση των λαών αυτών έγινε σε μικρούς αριθμούς, αλλιώς θα είχαμε σκελετικά ευρήματα. Παραδείγματος χάριν δεν υπάρχουν εύρωστοι σκελετοί ανθρώπων της Στέππας ούτε στην Ινδία ούτε στο Ιράν.

Αλλά και στην Ευρώπη οι Κουργκάνοι του πολιτισμού της Yamna, που για πολλούς θεωρούνται οι φορείς των Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, έφτασαν το πολύ μέχρι την Ουγγαρία, στην Κεντρική Ευρώπη (βρέθηκαν 3000 τάφοι, εκεί) έφτασαν σίγουρα στα Βαλκάνια και μάλλον στην Ελλάδα.

Οι σκελετοί των ευγενών του ταφικού κύκλου Β' στις Μυκήνες

Το εντυπωσιακό είναι ότι οι σκελετοί των ευγενών του ταφικού κύκλου Β' στις Μυκήνες, που ανήκουν στο 15ο αιώνα όπως γνωρίζουμε, ομοιάζουν μετρικά με τους σκελετούς των τάφων Όχρας της Ρουμανίας που χρονολογούνται μεταξύ της 4ης και 2ης χιλιετίας π.Χ. Πρόκειται για Kurgan εισβολείς,

σαφώς διαφοροποιημένους από προγενέστερους πληθυσμούς, που με την σειρά τους μοιάζουν μετρικά με τους σκελετούς του πολιτισμού Yamna βορείως του Ευξείνου Πόντου, στην στέπα.

Αν λοιπόν αυτοί είναι οι φορείς της Ελληνικής Γλώσσας, έχουμε χειροπιαστή απόδειξη για μαζική μετακίνηση ανθρώπων της Στέππας στην Ελλάδα και όχι απλώς για μια περιορισμένη πολεμική ελίτ, που γίνεται κυρίαρχη τάξη.

Όσον αφορά τώρα την Βόρειο Ευρώπη, οι Κουργκάνοι δεν φαίνεται να διείσδυσαν μαζικά πουθενά, καθόσον όπως είδαμε, δεν σχετίζονται με τον πολιτισμό της σχοινωτής κεραμικής που είναι ο ανθρωπολογικός (όχι ο γλωσσικός) προγεννήτορας των Κελτών-Γερμανών-Βαλτών-Σλάβων.

Η ανθρωπολογία είναι ακόμη πιο κατηγορηματική. Τα κρανία των φορέων του πολιτισμού της σχοινωτής κεραμικής είναι ψηλά, και στενά, όπως και τα πρόσωπα στενά, ενώ τον Κουργκάνων του πολιτισμού Yamna είναι χαμηλά και πλατιά, όπως και τα πρόσωπα είναι πλατιά.

Η μόνη ανθρωπολογική συγγένεια των φορέων της σχοινωτής κεραμικής είναι με τους φορείς του πολιτισμού LBK (γραμμωτής κεραμικής) της πρώιμης νεολιθικής, που όπως ξέρουμε με την τοπολογική ανθρωπολογία επρόκειτο για μεσογειακούς ανθρώπους.

Ας μη ξεχνάμε ότι ο Coon επέμενε ότι οι Βόρειοι είναι αποχρωματισμένοι Μεσογειακοί κατά κάποιον τρόπο.

Δεν γνωρίζουμε ποια γλώσσα μιλούσαν οι πρόγονοι των Γερμανοσκανδιναβών πριν εξαριανιστούν. Οι σύγχρονοι μελετητές ανιχνεύουν ένα διακριτό φινοουγγρικό υπόστρωμα στην γερμανική γλώσσα, και υπάρχει και η θεωρία που υποστηρίζει ότι οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες εκτόπισαν τις προγενέστερες μεσολιθικές γλώσσες των γηγενών της Ευρώπης, με ζωντανά υπολείμματα στην Δύση τα Βασκικά και στην Ανατολή τις φινοουγγρικές γλώσσες.

Το αν οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες ήρθαν στην Γερμανία από τον νότο μέσω της εξάπλωσης των γεωργών, μεσογειακού τύπου, ή αν ήρθαν μέσω της κυριαρχίας Αρίων της Στέππας, όπου ως κατακτητές έγιναν άρχουσα τάξη που μετέδωσε την γλώσσα της στους υπηκόους, ή αν αντάλλαξαν την γλώσσα τους μέσω στενών επαφών, συναλλαγών, γειτνίαση με τους Κουργκάνους του Ευξείνου Πόντου είναι άλλο θέμα.

Αυτό που θέλαμε να δείξουμε είναι ότι η ταυτοποίηση των Αρίων η πρωτοϊνδοευρωπαίων με τους Βορείους είναι δύσκολη έως και αδύνατη.

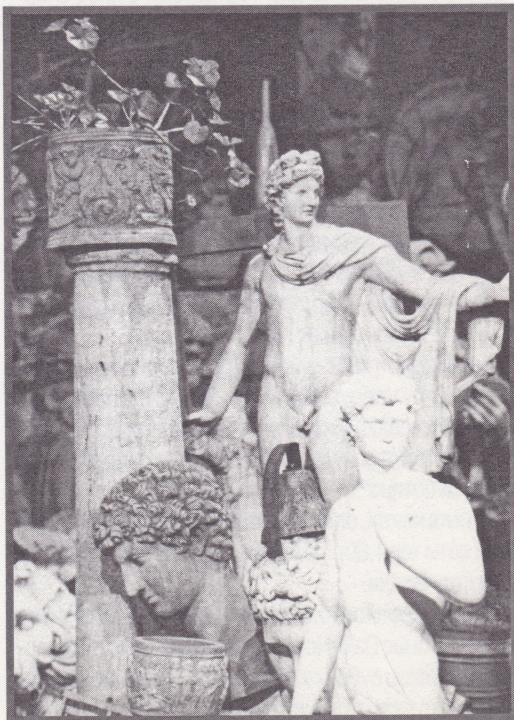
Το Τρίτο Ράιχ και η Νορδική σχολή

Ένα από τα συνηθισμένα λάθη λόγω παραπληροφόρησης είναι των Νορδικών θέσεων με τις εθνικοσοσιαλιστικές, στην Γερμανία του Χίτλερ.

Ο όρος nordic, βόρειος, έγινε του συρμού μόλις στην δεκαετία του '20. Προγενέστερα, οι διάφοροι μελετητές συζητούσαν για Αρίους, Ινδοευρωπαίους, Ινδογερμανούς, ή Τεύτονες. Η πρώτη ανθρωπολογική αναφορά έγινε από τον Deniker το 1902, αλλά η επικράτηση του όρου σχετίζεται με τον Hans Gunther και το πολύκροτο βιβλίο του "Φυλογνωσία του Γερμανικού λαού" 1922.

Εκεί λοιπόν, που υπήρχε ο ευρύς και μη σαφώς ανθρωπολογικά σχηματισμένος όρος Άριος που χρησιμοποιούσαν οι διανοούμενοι της εποχής κυρίως για να αντιδιαστείλουν τις αρχέγονες αξίες και αντιλήψεις των προγόνων των Ευρωπαϊκών λαών με τις σημιτικές αντιλήψεις που επικάλυπταν τις πρώτες μέσω της επίδρασης του Ιουδαιοχριστιανισμού, εμφανίσθηκε ο σαφώς καθορισμένος "βόρειος" ως ο καθαρός φορέας αυτών των αντιλήψεων.

Ο βόρειος γίνεται ο καθαρός άριος. Όλοι οι άλλοι Ευρωπαίοι είναι μπάσταρδοι λίγο ή πολύ των Βορείων με άλλους ιθαγενείς, σημίτες ή οτιδήποτε. Η παρουσία του Βορείου ανθρώπου, είναι ο βασικός καταλύτης του πολιτισμού.

καταλύτης του πολιτισμού.

Ο βόρειος είναι ειλικρινής, ευθυκρινής, δραστήριος, ανεξάρτητος, ρεαλιστής, περήφανος, γενναίος, καθαρός, δίκαιος, εφευρετικός, πειθαρχικός, με αίσθημα καθήκοντος και άλλα πολλά.

Η ακμή και παρακμή του Ευρωπαϊκού πολιτισμού, ακολουθεί την αντίστοιχη του Βορείου ανθρώπου.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Χίτλερ στον "Αγώνα μου" δεν κάνει την παραμικρή μνεία σε συγκεκριμένο ανθρωπολογικό τύπο.

Ο Χίτλερ γράφει για Άριους γεννήτορες του πολιτισμού στην Ευρώπη. Ο Χίτλερ αναφέρεται στον Τσάμπερλαιν επιδοκιμαστικά. Ο τελευταίος πάλι, αν και δείχνει συμπάθεια στον ξανθό δολιχοκέφαλο τύπο, δεν προσδιορίζει περισσότερο τον Γερμανό του και σε γενικές γραμμές αυτό που τον ενδιαφέρει είναι: "***Το να είσαι Άριος, δεν είναι το ζητούμενο, το να γίνεις Άριος είναι αυτό που έχει σημασία***". Εξάλλου, υποστήριζε ότι μερικοί από τους γνησιότερους Γερμανούς είναι καστανοί ακόμη και μελαχρινοί.

Όσο για τον Alfred Rosenberg, που χρησιμοποίησε τον όρο Nordic, να πως τοποθετείται: "***...Τίποτα δεν μπορεί να είναι πιο ρηχό, από το να μετράει κάποιος την αξία ενός ανθρώπου από την φυσική εμφάνιση μ' ένα χάρακα και κεφαλικούς δείκτες. Μια πιο σωστή εκτίμηση της αξίας του είναι η διαγωγή του...***".

Από το 1930 μέχρι το 1934 διανύουμε την δεύτερη φάση της εθνικοσοσιαλιστικής φυλετικής θεωρίας όπου οι απόψεις του Gunther κυριαρχούν. Ο ίδιος απέρριψε, προσωπικά, την χρήση του όρου Άριος, που προτιμούσε ο Χίτλερ και την υποκατέστησε με τον όρο "βόρειος". Μολονότι δεν παρουσιάστηκε έστω και μία σοβαρή ανθρωπολογική εργασία τον καιρό αυτό, από τον ίδιο ή τους μαθητές του, εμφανίστηκαν πλείστες θεωρίες και υποθέσεις γεμάτες υπερβολή και αλαζονεία.

Αρκούσε το παραμικρό εύρημα ή αναφορά σε κάποιο αρχαίο κείμενο, τοιχογραφία της παρουσίας κάποιου ξανθού ή γαλανομάτη ανθρώπου, για να θεωρηθεί ο πολιτισμός αναμφίβολα βορείας προελεύσεως ακόμη κι αν πρόκειται για τους Ίνκας ή τους Αζτέκους.

Η αξιολόγηση κάθε ανθρώπου γίνεται από την εμφάνισή του. Όταν υπάρχει πρόβλημα όπως στην περίπτωση του καστανομάλλη Γκαίτε και του μαυρομάτη Ιούλιου Καίσαρα, επιστρατεύονται έννοιες όπως το "βόρειο πνευματικό ανάστημα".

Αν είναι κοντοί, όπως ο Ναπολέων ή ο Νέλσων, αμφότεροι κάτω του 1,60μ., ευτυχώς που στην παιδική τους ηλικία ήταν ξανθοί.

Ο βραχυκέφαλος Χίντεμπουργκ, δεν μπορεί παρά να ταξινομείται ως Dalo-Nordic (μια βραχυκέφαλη παραλλαγή του βορείου ανθρώπου) έστω κι αν εμφανώς ο Χίντεμπουργκ ανήκει στον Ανατολικοβαλτικό τύπο (κατά τον

Η Συνέχεια των Ελλήνων
Φωτογραφία του 1936 με σύγχρονο Έλληνα (κ. Ζαφειρόπουλος) δίπλα στο άγαλμα του Ερμή του Πραξιτέλους. Η φωτογράφηση έγινε από Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές για του Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου του 1936

Coon). Ο δε Μουσσολίνι, μπορεί εύκολα να παρουσιαστεί ως βόρειος με σκούρα χρωστική κι άλλες ανοησίες.

Μετά απ' αυτά εύκολα γίνεται αντιληπτή η υπερβολή στον χαρακτηρισμό κάθε αρχαίας Ελληνικής η Ρωμαϊκής μορφής ως "βόρειας". Στα μεσοκέφαλα και βραχυκέφαλα κρανία των Ελληνικών και Ρωμαϊκών αγαλμάτων και ανδριάντων ο Gunther βλέπει δολιχοκέφαλους.

Ο Ιταλός ανθρωπολόγος Sergi είχε γράψει: "***...οι τύποι των Ελληνικών και Ρωμαϊκών αγαλμάτων δεν θυμίζουν στον ελάχιστο βαθμό τα χαρακτηριστικά της βορείου φυλής, στην λεπτότητα των κρανιακών και προσωπικών μορφών, στην απαλότητα της επιφάνειας, στην απουσία υπερβολικών μετωπιαίων κυρτωμάτων και υπεροφρύων τόξων, στην αρμονία των καμπυλών, στο ωοειδές πρόσωπο, στα σχετικώς χαμηλά μέτωπα, θυμίζουν τα όμορφα και αρμονικά κεφάλια της καστανής μεσογειακής φυλής...***".

Έχουμε ξαναγράψει στο παρελθόν για τον φυλετικό τύπο των Αρχαίων Ελλήνων πιστεύοντας ότι

όντως υπήρχε μια κάπως πιο αυξημένη ξανθότητα σχετικά με την σημερινή εποχή. Το ότι κυριαρχούσαν οι καστανοί, αυτό φαίνεται από τα ερυθρόμορφα και μελανόμορφα αγγεία και λυκύθους.

Πρέπει εδώ να γίνει κατανοητό ότι η λέξη ξανθός στα αρχαία ελληνικά σημαίνει οτιδήποτε από το κίτρινο ως το καστανό, για παράδειγμα οι μέλισσες είναι ξανθές. Όταν οι Έλληνες ήρθαν σ' επαφή με πραγματικά ξανθούς βόρειους, είχαν δυσκολία να τους περιγράψουν, αποδίδοντας τους ως ασπρομάλληδες όπως τους ηλικιωμένους.

Είναι τραβηγμένο να συζητάμε άκριτα για ξανθό ιδεώδες όταν είναι γνωστό ότι οι Έλληνες φυσιογνωμιστές όπως ο Πολέμων, αλλά και ο Αριστοτέλης δεν έδειχναν κάποια ιδιαίτερη έλξη γι' αυτό.

Να τι αναφέρει ο Πολέμων τον 20μ.Χ. αιώνα, στον οποίο οι Νορδιστές συχνά αναφέρονται:

"Ξανθά και υπόλευκα μαλλιά όπως αυτά των Σκυθών υποδηλώνουν σκαιότητα (ηλιθιότητα), κακότητα κι αγριότητα".

"Οι άνθρωποι με γλαυκούς και λευκούς οφθαλμούς είναι δειλοί".

Τέλος τόσο ο Coon όσο κι ο Baker, γράφουν ξεκάθαρα ότι ο αποχρωματισμός, σποραδικά παρατηρείται σ' όλες τις φυλές χωρίς να χρειάζεται η συνδρομή γονιδίων από βορείους ανθρώπους γι' αυτό.

Οι υπερβολές των Νορδιστών

Οι υπερβολές των Νορδιστών δεν κράτησαν πολύ. Οι εθνικοσοσιαλιστές γρήγορα κατάλαβαν ότι είχαν πάρει λάθος μονοπάτι και διόρθωσαν τα πράγματα. Ακόμη κι αφοσιωμένοι φυλετιστές όπως ο Ferdinand Clauss έκαναν σχόλια του τύπου:

"Είναι αλήθεια ότι οι Βόρειοι άνθρωποι είναι ικανοί να κρίνουν. Ουδείς το αρνείται. Ουδείς αρνείται για τον ίδιο λόγο ότι οι Βόρειοι άνθρωποι περιπτωσιακά τρώνε, πίνουν και κοιμούνται - απλά είναι αμφίβολο αν αυτά τα χαρακτηριστικά μπορούν να τους ξεχωρίσουν από τις άλλες φυλές".

Οι ακαδημαϊκοί φυλετιστές όπως ο Fischer, ο Bauv κι ο Lenz έγραψαν:

"...Πολλοί από τους ανθρώπους που γενικά θεωρούνται ως οι σπουδαιότεροι της ιστορίας, (για παράδειγμα ο Σωκράτης, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Λούθηρος, ο Γκαίτε κι ο Μπετόβεν) ήταν φανερά μικτού φυλετικού τύπου. Γενικά το να βρεθεί άνθρωπος τέτοιου μεγέθους που να εκφράζει ένα καθαρό φυλετικό τύπο είναι εξαίρεση...".

Τα ερωτήματα πλήθαιναν:

"Γιατί λοιπόν η Βόρεια φυλή, εκεί όπου είχε διατηρηθεί στην καθαρότερη μορφή της, στην Σκανδιναυΐα και την Βόρειο Ευρώπη γενικά, έπρεπε να περιμένει ώσπου να διεγερθεί από τους μπασταρδεμένους λαούς της Μεσογείου, πριν αναπτύξει κάποιον δικό της προχωρημένο πολιτισμό; Ή γιατί δεν υπάρχει έστω κι ένας φιλόσοφος κάποιου μεγέθους από τις Σκανδιναυϊκές χώρες;".

Η συντριβή του νορδισμού στην Γερμανία όμως επήλθε για πρακτικούς λόγους. Στους ακαθόριστους Αρίους του Χίτλερκ και του Ρόζεμπεργκ, ο Gunther προσέφερε ένα καθορισμένο τύπο, που τον παρουσίασε με χιλιάδες φυλλάδια, εγχειρίδια και κάθε μέσο στον κομματικό μηχανισμό.

Στο ερώτημα, ποιοι ήταν οι Άριοι, ο Gunther απάντησε: **"Οι βόρειοι"**. Με μετρήσεις, αναλογίες, δείκτες, ταξινομήσεις. Στο ερώτημα όμως, που είναι αυτοί οι βόρειοι, ο Gunther απάντησε ότι δεν πρέπει να τους συγχέουμε με τους Γερμανούς.

"Οι Γερμανοί", είπε, "είναι ένα συνοθύλευμα από πέντε ευρωπαϊκούς και δύο εξω-ευρωπαϊκούς τύπους. Η βόρεια κληρονομιά αντιστοιχεί το πολύ στο 40-50%, ενώ καθαρά βόρειοι συναντώνται μόλις σ' ένα 6-8% στην Γερμανία. Κι αυτό όσον αφορά τα εξωτερικά χαρακτηριστικά γιατί αν υπολογίσουμε και τα ψυχικά, κι εξαιρέσουμε τους ψευδο-βόρειους το ποσοστό πέφτει...

...Από φυλετικής απόψεως, είναι ευγενής μικτού φυλετικά τύπου, δεν εξισούται με μία βόρεια χωριατοπούλα...".

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ο Gunther

Γλαυξ από την Ακαδημία Αθηνών

όλοι οι μη καθαροί βόρειοι (δηλαδή το 95% στην Γερμανία) θα έπρεπε να θεωρούνται πολίτες δεύτερης διαλογής.

Γίνεται φανερό, αναγνώστη, ότι κάτι τέτοιο ήταν τελείως απαράδεκτο για έναν συνειδητοποιημένο εθνικοσοσιαλιστή. Το κίνημα που ανέτειλλε στην Γερμανία με την υπόσχεση να ενώσει τον λαό, που είχε υποσχεθεί την εξαφάνιση των ταξικών διαφορών ως διχαστικων παραγόντων, βρέθηκε να ασπάζεται ανεξίτηλα διχαστικές απόψεις, πιο βαθιές και μόνιμες από κάθε προϋπάρχουσα ταξική διάκριση. Ο Gunther απορρίφθηκε. Η "Νορδική υπόθεση" που τόσο είχε ενθουσιάσει τους εθνικοσοσιαλιστές τα πρώτα χρόνια κυρήχτηκε αντιεπιστημονική και βιολογικά εσφαλμένη.

Πρώτος ο Χίτλερ, το 1933, στη Νυρεμβέργη, έδωσε το στίγμα:

"Δεν συμπεραίνουμε για τις ικανότητες ενός ανθρώπου βλέποντας τον φυσικό του τύπο, αλλά αντίθετα από τα επιτεύγματά του συμπεραίνουμε για την φυλή του".

Τα επιτεύγματα κι όχι ο φυσικός τύπος, επρόκειτο να είναι το μέτρο αξιολόγησης.

Από το 1935 η αρχή αυτή γενικεύτηκε. Να τι έγραφε ο ανθρωπολόγος Thieme:

"Οι άνθρωποι που φέρουν της αξίες του ηρωϊσμού, της δύναμης της θέλησης, της ετοιμότητας να θυσιαστούν, της πίστης, έχουν παίξει ένα αποφασιστικό ρόλο στον καθορισμό του Γερμανικού πεπρωμένου και θα συνεχίσουν να το κάνουν ακόμη κι αν δεν είναι όλοι ψηλοί, ξανθοί ή γαλανομάτηδες". Αλλού διαβάζουμε: "Από τα έργα του αναγνωρίζει κανείς τον βόρειο άνθρωπο - όχι από το μήκος της μύτης του και το χρώμα των ματιών του".

Η τρίτη και τελική φάση της εθνικοσοσιαλιστικής φυλετικής θεωρίας

Σ' αυτήν την τρίτη και τελική φάση της εθνικοσοσιαλιστικής φυλετικής θεωρίας, επικράτησε η πλήρης απόρριψη του Gunther και του "νορδισμού". Η κίτρινη φυλή αποκαταστάθηκε ως δημιουργός του ασιατικού πολιτισμού κι ο μεσογειακός τύπος ξαναπαρουσιάστηκε ως γενήτορας των υψηλών πολιτισμών της μεσογείου. Όλη η κλασσική τέχνη δεν θεωρείτο πλέον βόρεια αλά μεσογειακή.

Το 1939 ο Dr. Walter Gross, επικεφαλής του τμήματος Φυλετικής πολιτικής του NSDAP καθόρισε την επίσημη θέση για την εθνικοσοσιαλιστική φυλετική θεωρία:

"...Μία σοβαρή κατάσταση δημιουργήθηκε, γιατί εξαιτίας των Γερμανικών Φυλετικών Νόμων, άλλοι λαοί και κράτη αισθάνθηκαν προσβεβλημμένοι και δυσφημισμένοι... Για παράδειγμα, ολόκληρος ο κόσμος της Άπω Ανατολής παρέμεινε για αρκετό καιρό με την εντύπωση ότι οι Γερμανοί, έχοντάς χαρακτηρίσει ως μη-Άριους, τους θεώρησε ως κατώτερο όχλο, ότι τους χαρακτήρισε ανάξιους, ανθρωπότητα δεύτερης διαλογής, όπως επίσης με την εντύπωση ότι οι Γερμανοί φαντάζονται τον εαυτό τους ως τους μόνους φορείς του πολιτισμού...

Τι θα μπορούσαμε να πούμε σ' εκείνους που είδαν μέσα στον Γερμανικό φυλετισμό μια ουσιαστική δυσφήμιση των ανθρώπων άλλων φυλών;

Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο παρά να επαναλαμβάνουμε, με επιμονή και πειθώ ότι ο Γερμανικός φυλετισμός δεν αξιολογεί ούτε απαξιώνει τις άλλες φυλετικές ομάδες... Παρά μόνο αναγνωρίζει, επιστημονικά, ότι

υπάρχουν διαφορές... Μας έχει ενοχλήσει η αδιακρισία ή ακόμη και η ηλιθιότητα στην ίδια μας την πατρίδα που αφού είχαμε προσεκτικά ξεκαθαρίσει σε κάποιους ανθρώπους κι άλλους, τους οποίους σεβόμαστε και τιμούσαμε... για την φυλετική τους αξία κι αρετές, κάποιοι θεότρελλοι κατασκεύασαν δικές τους ιδέες για την φυλή και δήλωσαν ότι αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι ήταν κατώτεροι, ταξινομημένοι κάτω από την αγελάδα και τον γάιδαρο, κι ότι τα χαρακτηριστικά τους ήταν εκφυλισμένα και νοθευμένα και κύριος οίδε τι άλλο! Με τέτοιους ηλίθιους ισχυρισμούς, απωθήθηκαν και προσεβλήθησαν όχι μόνον ξένοι λαοί στα πέρατα του κόσμου, αλλά ακόμη και γείτονές μας στην Ευρώπη, πολλές φορές ακόμη και φίλοι της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας δεμένοι μαζί μας στην ιστορία και το πεπρωμένο...".

Οι αλλαγές αυτές στην γερμανική φυλετική θεωρία έκαναν αίσθηση. Ο Dr. Guido Landra, Ιταλός ανθρωπολόγος κι απεσταλμένος για μια προσέγγιση και επαναθεώρηση των φυλετικών απόψεων Ιταλών και Γερμανών, παρατήρησε άμεσα τα αποτελέσματα της επιλογής αυτής π.χ. στα SS ***"Δεν εξαρτάται πια από το χρώμα μαλλιών ή τον κεφαλικό δείκτη, αλλά από το αν έχουν την ψυχολογική ποιότητα ν' ανήκουν στο ιδανικό και ηρωϊκό πρότυπο της Γερμανικής φυλής".***

Έτσι επίσης εξηγείται ακόμη και η στρατολόγηση Σλάβων στα Waffen SS. Η ήττα της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας ανέκοψε την δυναμική αυτή εξέλιξη της φυλετικής θεωρίας. Από το έργο μιας δεκαετίας απέμεινε η κωμικοτραγική εικόνα του νορδισμού, να επανεμφανίζεται ξανά και ξανά ως μία παγιωμένη λαϊκή παρανόηση για την εθνικοσοσιαλιστική φυλετική θεωρία.

Είναι τουλάχιστον θλιβερό τόσα χρόνια μετά να εμφανίζονται "Λευκοί υπερασπιστές" της πιο χαμένης υπόθεσης, αυτής του νορδισμού. Η νορδική θεωρία δεν είναι μια επιστημονική υπόθεση έστω ζωής και θανάτου για μια φυλή, είναι ένα είδος μυστικιστικής λατρείας, έχοντας τους πιστούς της. Όλοι τους είναι καθηλωμένοι σ' ένα προ-δαρβινικό μύθο δημιουργίας και πτώσης, με έντονο πεσσιμισμό. Ακόμη και το φυλετικό τους πρότυπο είναι αθεράπευτα στατικό όπως στατικές είναι και οι αντιλήψεις των οπαδών της.

Για να επιστρέψουμε στους Kemp και McCullough, και τους όποιους σύγχρονους νορδιστές, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι εμείς δεν έχουμε τίποτα εναντίον της "βόρειας" φυλής ούτε προάγουμε την επιμειξία των φυλετικών τύπων της Ευρώπης. Έτερον εκάτερον.

Είναι λυπηρό όμως να φτάσουν αυτοί οι νορδιστές ν' αποτελούν για τον Ελληνισμό έναν ακόμη εχθρό. Δεν μας έφταναν οι Αφροκεντριστές με τους Εβραίους προμάχους των, τον Martin Bernal και τον Richard Poe, έχουμε και τους "Λευκούς υπερασπιστές" να μας κατηγορούν ως μπάσταρδους.

Τους καταδικάζουμε γιατί:

1) Υπονομεύουν κάθε έννοια φυλετικής συνειδητοποίησης στην Ευρώπη, με τον διχαστικό τους λόγο για βόρειους "σούπερμεν" και νότιους μπάσταρδους.

2) Δίνουν τροφή στους αλλοφύλους παρουσιάζοντας τους ΝοτιοΕυρωπαίους περίπου ως μπάσταρδους με Αφρικανούς και Σημίτες.

3) Γιατί διαιωνίζουν τον γελοίο μύθο των "ξανθών Αρίων", της αντεθνικοσιαλιστικής προπαγάνδας λες κι ο Χίτλερ κι ο Γκαίμπελς ή ο Χίμμλερ ήταν ξανθοί!

4) Γιατί προσπαθούν να υποκαταστήσουν την αυτονόητη υπεροχή του Ελληνικού και Ρωμαϊκού προτύπου για τον Ευρωπαίο άνθρωπο, μ' ένα ομιχλώδες, ακαθόριστο σαφώς βαρβαρικό πρότυπο "νορδικών" αξιών και έχουν μόνο αξία ίσως στην Βόρειο Ευρώπη.

Η δική μας φυλετική θεωρία δεν είναι στατική. Ο Von Gickstedt ήδη είχε χαράξει τις νέες αρχές, εν μέσω της νορδικής κυριαρχίας:

"...Οι φυλές μας προμηθεύουν τα πρωταρχικά θεμέλια της ιδιοσυστασίας και των εκφράσεών μας. Καθορίζουν την συλλογική φυσική και ψυχική έκφραση του λαού μας. Αλλά ο λαός μας (folk) είναι μία νέα βιολογική ενότητα, τα μέλη της οποίας είναι συνδεδεμένα με τα επιβλητικά δεσμά της κοινότητας του αίματος και της κοινής πατρίδας. Μέσα σ' ένα λαό, οι δυσνόητοι βιολογικοί νόμοι της ανθρώπινης εξέλιξης, της κληρονομικότητας και της επιλογής, της προσαρμογής και της γενετικής παρέκκλισης, γίνονται πραγματικότητα. Η φυλή είναι συνεπώς ένα αποτέλεσμα. Ο Λαός (Volk) είναι μία αρχή στην βιολογική εξέλιξη των ανθρωπίνων πληθυσμών".

Ο Eugen Fischer είπε κάποτε, χαράζοντας το νέο φυλετικό δόγμα στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία:

"Οι Γερμανοί είναι το προϊόν μιας χιλιόχρονης διαδικασίας βιολογικής και πνευματικής συγχώνευσης".

Παραφράζοντας τον θα μπορούσαμε με την σειρά μας να πούμε:

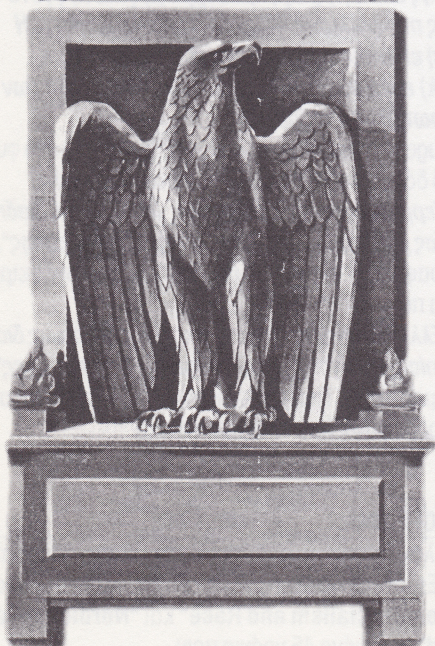
"Οι Έλληνες είναι το προϊόν μιας τρισχιλιόχρονης διαδικασίας βιολογικής και πνευματικής συγχώνευσης". Αυτό μας αρκεί. Πιστοποιητικά ινδοευρωπαϊσμού ας τα πάρουν αυτοί που τα έχουν ανάγκη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

Για λόγους χώρου αποφεύγω την αναφορά των πηγών. Επισημαίνω δύο άρθρα του Dr. James Gregor **"Nationalsocialism and Race"** και **"Nordicism revisited"** γραμμένα 45 χρόνια πριν.

Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ

Ο Ιούλιος Έβολα του οποίου η εκατοστή επέτειος απο την γέννηση του τιμήθηκε τον περασμένο Μάιο, υπήρξε μια από τις μεγαλύτερες μορφές της Ιταλικής διανόησης του μεσοπολέμου. Στα έργα του πραγματεύεται την πρωταρχική Ινδοευρωπαϊκή παράδοση και την αντιπαραθέτει στα σύγχρονα παρακμιακά δόγματα της κυριαρχίας των μαζών και της οικονομίας. Είναι ελάχιστα γνωστός στο Ελληνικό αναγνωστικό κοινό ,όπως και πολλοί άλλοι συγγραφείς που η σύγχρονη "διανόηση" θεωρεί επικίνδυνους.

Julius Evola

ΒΟΥΛΗΣΙΣ ΓΙΑ ΕΜΠΡΟΣ

Όποιος αντιλαμβάνεται πραγματικά τι σημαίνει το να ανήκει στην Ευρώπη και πιστεύει σταθερά σε αυτή την Ιδέα - αυστηρά, ζωντανά, χωρίς επιμειξίες και αλλοιώσεις, βλέπει σήμερα να πλησιάζει δίπλα στον υλισμό ένας νέος και πιο ύπουλος κίνδυνος: ο κίνδυνος του πνευματισμού. Πράγματι σε λίγες εποχές, όπως και στη σημερινή στάθηκε τόσο δύσκολο στην Ευρώπη να χαράει έναν ακριβή προσανατολισμό σύμφωνο με την Παράδοση της. Και αυτό εξ'αιτίας ενός μοναδικού φαινομένου στο οποίο η ίδια η Ευρώπη παραδόθηκε.

Σήμερα διακρίνουμε στη Ευρώπη, από τη μια πλευρά έναν κόσμο καταδεκτικό, εξατομικευμένο, ξεκάθαρου ρεαλισμού (επιστήμη) και ακριβούς εφαρμογής της τελευταίας (τεχνολογία) αλλά αυτός ο κόσμος δεν γνωρίζει το Φως, ο νόμος του είναι εκείνος του πυρετώδους άγχους και της δραστηριοποίησης, το όριο του είναι η ύλη. Από την άλλη αρχίζει να εμφανίζεται μια τάση για κάτι το "ανώτερο", για κάτι διαφορετικό - αλλά μια τέτοια τάση αγνοεί τον νόμο της κατάφασης, την αξία της εξατομίκευσης και του ρεαλισμού και ξεσπάει σε μορφές αόριστες, μυστικές, αφηρημένης καθολικότητας ή ονειρώδους θρησκευτικότητας. Εκεί όπου η Ευρώπη ορίζει την αρχή της δράσης και του μάχεσθαι, που αποτελούν αναντίρρητα κομβικά σημεία της παραδόσεως της, απουσιάζει το πνεύμα, κι εκεί που εμφανίζεται μια τάση προς το πνεύμα, εκεί παύει να είναι παρούσα εκείνη η ρεαλιστική αρχή της Ευρώπης, δίνοντας την θέση της στο αντίθετο της: εκεί κατέρχεται το σύννεφο του νεοπνευματισμού με τις αισθητικό ανατολικίζουσες επιδράσεις του, θεοσοφιστικο - πνευματιστικές, διαισθητικές εβραίο -χριστιανικές, ηθικιστικές, ανθρωπιστικό βουδιστικές που όλες έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους, σαν μία νέα εξωτική εισβολή βαρβάρων, στο ανδροπρεπές πνεύμα της Ευρώπης.

Αυτό το γεγονός επιτελέστηκε σαν ένα είδος φετιχιστικού διλήμματος, και αποτελεί μία από τις βαθύτερες ρίζες της κρίσης του σύγχρονου Ευρωπαϊκού Κόσμου. Το να κατανοήσουμε το δίλημμα αυτό, είναι το πρώτο βήμα. Το να σπάσουμε το αδιέξοδο είναι η αναγκαία και ικανή συνθήκη της εξυγίανσης.

Η αντίδραση του πνευματισμού στον ρεαλισμό του σύγχρονου κόσμου έχει μία δικαιολογημένη προέλευση: όχι όμως όταν μέσω αυτής της άρνησης εξομοιώνει διαφορετικά πράγματα μεταξύ τους, παραμερίζοντας την σημασία και το περιεχόμενο αυτών τα οποία η Ευρώπη υλοποίησε, μέσω της εμπειρίας του ρεαλισμού, με την μορφή ενός σχεδόν γενικού επιπέδου συνείδησης.

Ο σύγχρονος ρεαλιστικός κόσμος, ως περιεχόμενο, είναι βαθειά Ευρωπαϊκός. Η πραγματοποίηση του ξεσπάει τόσο στο αρειμάνειο βασίλειο της μηχανής, του χρυσού, του αριθμού, των ατσάλινων και τσιμέντινων πρωτευουσών όπου πεθαίνει κάθε επαφή με το μεταφυσικό, όπου σβήνει κάθε έννοια περί αοράτων και υπαρκτών δυνάμεων των πραγμάτων: αλλά δια μέσω όλων αυτών η ευρωπαϊκή ψυχή εκδηλώθηκε και ενδυναμώθηκε σε μια "μορφή", που αποτελεί μία αξία, και σύμφωνα με την οποία το επίπεδο και οι μορφές της καθαρά υλιστικής πραγματοποίησης - οι οποίες, μόνες τους, διακρίνονται αμέσως - μπορούν να θεωρηθούν σαν ένα πιθανό κάστρο, απ' όπου μπορεί κανείς να παραβλέπει, που μπορεί να επιτεθεί και να χτυπήσει, χωρίς μεγάλες απώλειες.

Είναι η αντίληψις της Επιστήμης, σαν εμπειρική γνώση, θετική και μεθοδική απέναντι σε κάθε ενστικτώδη διαισθητισμό, σε κάθε ενδιαφέρον για το ανεξήγητο, για το ανέκφραστο και το "μυστικό".

Είναι η αντίληψις της Τεχνολογίας, σαν ακριβής γνώση αναγκαίων νόμων στην υπηρεσία της δράσης, όπου σε συγκεκριμένες αιτίες ακολουθούν προκαθορισμένα και συγκεκριμένα αποτελέσματα χωρίς την μεσολάβηση ηθικών, συναισθηματικών ή θρησκευτικών στοιχείων αντί της προσευχής, του φόβου της θείας χάριτος και

"σωτηρίας" όπως επίσης και κάθε ασιατικού φαταλισμού και κάθε σημιτικού μεσσιανισμού.

Είναι η αντίληψις του ατομικισμού, υπό την μορφήν αυτονομίας, υγιούς αγωνιστικής διαθέσεως, ελεύθερης πρωτοβουλίας απέναντι στην κομμουνιστική και ισοπεδωτική επιμειξία, στην παραδοσιακή εξάρτηση, σ' έναν απρόσωπο ουνιβερσαλισμό όπου η έκσταση κυριαρχεί στην δράση και ο πλουραλιστικός κόσμος των μορφών διάγεται σαν ο θάνατος της "Μονάδος".

Έτσι, σε όλες τις; χαρακτηριστικές εκφράσεις του σύγχρονου κόσμου δρα μία τάσις σύμφωνα με αυτές τις τρεις θεμελιώδεις διαστάσεις του ευρωπαϊκού πνεύματος, αν και σε πολύ διαφορετικές μορφές και βαθμούς. Το λάθος ήταν ότι τις μπερδέψαμε με τον υλισμό των εκφράσεων στις οποίες εφαρμόσθηκαν: από τότε, κάθε αντίδραση στον υλισμό, κάθε επιθυμία να ξεπεράσουμε τον υλισμό συνδέθηκε με μία παραγνώριση του πνεύματος της Ευρώπης (Δύσεως): η αφύπνισις της "πνευματικότητος" μεταφράσθηκε σαν μία αναζήτηση αυτής ή εκείνης της εξωτικής πίστης, με μία βαθμιαία επιρροή από τους ευρωπαϊκούς ρεαλιστικούς νόμους της δράσεως και του ατομικισμού, δίνοντας τη θέση της κατ' αυτόν τον τρόπο σ' εκείνον τον σύγχρονο νέο - πνευματισμό, ο οποίος ακόμη κι αν διατηρεί κάτι το αληθινά πνευματικό, ακόμη και εμείς δεν διστάζουμε να το δηλώσουμε πάντα σαν έναν κίνδυνο και ένα στοιχείο εκφυλισμού, σύμφωνα μ' αυτό που είναι η πνευματικότητα για εμάς τους Ευρωπαίους.

Ιδιαίτερα μετά τον ευρωπαϊκό πόλεμο (και αυτό μπορεί εκ νέου να είναι η αρρωστημένη και αρνητική ρίζα), οι μορφές ενός τέτοιου πνευματισμού είχαν μια ιδιαίτερα εντυπωσιακή εξέλιξη. Πρόκειται για τις χίλιες αιρέσεις που κηρύσσουν το δόγμα των υπεράνθρωπων σε συλλόγους γυναικών και υπανθρώπων που φυτρώνανε στην προτεσταντική χώρα, μέχρις την New Thought και την Christian Science. Είναι το ξέθαμα ανατολικών παρανοημένων δογμάτων, προσαρμοσμένων στις χειρότερες δυτικές προλήψεις, μέχρις τον αισθητισμό του Ραμπιντρανάθ - Ταγκόρ ή ψευδοσοφιστικής μορφής και στις αποκλίσεις θεοσοφιστικού γούστου. Είναι το αρρωστημένο ενδιαφέρον για τα προβλήματα του υποσυνείδητου (ψυχανάλυση) και της υποβολής, αλλά προπάντων για την ενδιαμεσότητα (μέντιουμ) και την μεταψυχική, η οποία από το επίπεδο της καθαρής εμπειρικής διαπίστωσης καταχρηστικά μεταφέρθηκε σε εκείνο μιας νέας πνευματιστικής και προληπτικής θρησκείας. Είναι ο δρόμος της "επιστροφής" στον Ιουδαίο - χριστιανισμό και τον καθολικισμό, επικίνδυνος όχι τόσο υπό την μορφή συνειδητοποιημένων αποτυχιών κεκαλυμμένων από τον αδρανή και νεκρό δογματικό - παραδοσιακό μύλο του σημιτισμού, όσο εκείνη όπου προσπαθεί να τα ξαναζωντανέψει με προσμίξεις μοντερνιζόντων ή ακόμη και απόκρυφων μορφών. Είναι τελικά και σε γενική μορφή, το θέμα ενός μυστικισμού περισσότερο ή λιγότερο πανθεϊστικού, ανοικτού, προσηλυτιστικού, αισθησιακού, ανθρωπιστικού, ακρεωφάγου. Όσο μεγάλη και αν μπορεί να είναι η ποικιλία όλων αυτών των μορφών, όλες υπακούουν σε μια ίδια έννοια, που αντανακλά μόνον μία μορφή εισβολής, ευδαιμονισμού και κούρασης. Είναι η ψυχή της Ευρώπης που κλονίζεται, ξεφλουδίζεται, μαλακώνει.

Το μάτι δεν την βλέπει να υφίσταται παρά από τον κλειστό και τυφλό κόσμο των κάτωθεν: πίσω από τους κρύους και βερνικωμένους κυρίους των αλγεβρών που αλυσοδένουν τις δυνάμεις της ύλης.

Του χρυσού που υπαγορεύει τον νόμο σε ανθρώπους και κυβερνήσεις. Των μηχανών όπου μέρα με την ημέρα γίνονται νέοι ηρωισμοί που

στερούνται όμως Φωτός, τόσο στους δρόμους του ουρανού όσο και του ωκεανού. Η έλλειψις κάθε ανάτασης χάριν της οποίας οι αξίες που ζουν σ' αυτό το επίπεδο θα απελευθερωνόταν από αυτό το επίπεδο και θα εκδηλωνόταν και θα ολοκληρωνόταν σε μία ανώτερη τάξη, υπό την μορφή μιας αντιθρησκευτικής και αντιμυστικιστικής πνευματικότητας - η έλλειψις μίας τέτοιας ανάτασης στον σύγχρονο κόσμο αποτελεί το αληθινό του όριο, τον παράγοντα απολίθωσης και παρακμής αυτού. Η ευρωπαϊκή Παράδοση δεν θα αναγεννηθεί, παρά μόνο όταν μια νέα "κουλτούρα", όχι πια δεμένη από τη ψευδαίσθηση της υλιστικής πραγματικότητας και της ανθρώπινης ψυχολογίας, θα δημιουργήσει προοπτικές της επιστήμης, της απόλυτης δράσης και της ολοκληρωμένης ατομικότητας πέρα από το σύννεφο του "πνευματισμού" και πέρα από εκεί όπου - γενικότερα - εκτείνεται ο θρησκευτικός κόσμος, ο κόσμος του ουνιβερσαλισμού και της απρόσωπης "γνώσης". Και μην κατανοώντας τίποτα περισσότερο από αυτήν την αντίληψη στην έννοια της λέξεως μαγεία, εμείς δηλώνουμε: είναι μέσα από μια μαγική εποχή που η Ευρώπη , στη θέση της παρακμάζουσας Ανατολής, θα λύσει το δεσμό της "σκοτεινής εποχής" Kali-yuga, "εποχής του σιδήρου". Καμία "επιστροφή", καμία νοθεία: σε μία εποχή ενεργού ρεαλισμού, ολοκληρούμενου και βαθειά ατομικιστικού, η παράδοση μας θα ξαναγεννηθεί από την ίδια της τη ρίζα. Ρίζα η οποία δεν έχει καμία σχέση με εκείνη της ασκητικής και ουνιβερσαλιστικής - θεωρητικής αλήθειας της Ανατολής, η οποία είναι εκείνη του αρχαίου αρκτικόατλαντικού πνεύματος, φως το οποίο από τον Βορρά κατέβηκε στον Νότο, από τη Ευρώπη εξαπλώθηκε στην Ανατολή, παντού, φέρνοντας μαζί με τα σύμβολα ένα κοσμικό συμβολισμό και τα λόγια στα οποία περισσότερο από τους ανθρώπους δονούσε "η μεγάλη φωνή των πραγμάτων", η καταγωγή ενός Ηρωικού Αίματος, δραστήριου και κατακτητικού. Μαζί με τον νόμο του ξεκάθαρου βλέμματος και της ακριβούς δράσεως στον ίδιο πνευματικό κόσμο, η νέα εποχή της Ευρώπης, μακριά από κάθε είδος ρομαντισμού, οποιαδήποτε μέθης για το "μέλλον" και κάθε ουτοπία για "πρόοδο" θα ξανακυριαρχήσει αυτό το σύνθημα: ΒΟΥΛΗΣΙΣ ΓΙΑ ΕΜΠΡΟΣ!

"Βούλησις για εμπρός" είναι η αδιαφορία για το ονειροπόλο ξέσπασμα του "ΕΝΟΣ", απ' όπου εξορμεί η πλειοψηφία των θεών και των ηρώων σε ανοδικούς και καθοδικούς δρόμους: "αθάνατοι θνητοί, θνητοί αθάνατοι" (ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ΕRΜΕ-ΤΕ). Είναι η παύσις της νοσταλγίας, του πόνου της ύπαρξης, της θέλησης για ειρήνη και εγκατάλειψη, του βλέμματος που επιστρέφει στις "μητέρες" ή διαλύεται στον νιρβανικό αιθέρα "της καθαρής γνώσης". Είναι η έννοια του ερευνητή, που προχωρεί ανοίγοντας νέους δρόμους και νέα περάσματα, σημειώνοντας νέα όρια κυριαρχίας εκεί όπου άλλοι δεν φτάνουν ή πέφτουν. Αυτή η αντίληψις στην επερχόμενη εποχή θα διατηρήσει την ίδια επαφή με το αόρατο: μην ξεκινώντας παρά από αυτό που είναι το πνεύμα της παγκόσμιας κατάκτησης και της αποικίσεως της σύγχρονης Ευρώπης. Του ιπποτικού και φεουδαρχικού έπους, την πιο καθαρή μορφή του ρωμαϊκού παγανισμού και του Ελληνικού, ομηρικού και Οδυσσεϊκού πνεύματος.

Τέλος από τους απόηχους των θαλασσοπόρων και των πρώτων λευκών εξερευνητών εκείνους με "τις μεγάλες ξενικές βατσέλες" με τα σύμβολα του "πέλεκυ" και του "ηλιακού ανθρώπου με υψωμένα τα χέρια" συνδεδεμένο με το αρρενωπό και Αιώνιο σύμβολο του Κριού που κατήλθαν από τις αρκτικές έδρες μέχρις τις αρχαϊκές τέτοιες του κοσμικού ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Αυτό, σήμερα, πρέπει να το κατανοήσουμε.

Προς τέτοια κατεύθυνση πρέπει να στραφεί η δράσις όποιου δεν νοιώθει να εξαντλείται στον εαυτό του η έννοια της ζωής του, για την "άμυνα της Ευρώπης".

Να ξαναπάρουμε στα χέρια μας τα σύμβολα της Αιωνιότητας. Πρακτικά, σε εκλεκτές ομάδες, σαν νόμους της επιστήμης, της δύναμης και ανώτερης ατομικότητος, ικανές να μας μεταφέρουν σε νέους αόρατους κόσμους. Βιώνοντας, στο πνεύμα μιας "βούλησις για εμπρός" μια μαχητική και ρεαλιστική αντίληψη, αντιθρησκευτική και αντιμυστικιστική, που καθιερώνεται δημιουργικά σε όλες τις μορφές της Ζωής. Μεταξύ των μεγάλων σκιών, των αρρωστημένων γαιών και των αρειμάνιων λάμψεων του σύγχρονου κόσμου, ας είναι αυτό το ακριβές σημείο αναφοράς -για να ελευθερώσουμε την Ευρώπη χωρίς αναβολή.

Το Αιώνιο πνεύμα και η προφητική βούληση μιας μαγικής εποχής, με γαλήνια ρωμαϊκή αφοσίωση στέκονται σήμερα αντίθετες σε όλα αυτά που είναι πνευματιστική εισβολή και ανθρωπιστική κατάπτωση, σαν δήλωση στην άρνηση, σαν Παράδοση στην αντιπαράδοση, σαν πραγματικότητα στην μη πραγματικότητα.

"KRUR"-Ρώμη 1929

Μάιος 1945 - Μάιος 2003
58 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στις 8 Μαΐου του 1945, έληξε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, ένας πόλεμος με δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς, ο οποίος σημάδεψε και καθόρισε την μετέπειτα εποχή και σημαδεύει και καθορίζει τις τύχες των λαών μέχρι σήμερα. Μας είπαν τότε ότι η νίκη αυτή ήταν μία νίκη της "δημοκρατίας" και ότι μετά τον πόλεμο αυτό οι λαοί θα ζουν ειρηνικά και ελεύθερα...

Σήμερα 58 χρόνια μετά το τέλος αυτού του πολέμου δικαιούμεθα ζώντες εάν μη τι άλλο στον κόσμο, που αυτοί εξουσιάζουν, να κρίνουμε όσα εξήγγειλαν, όσα υποσχέθηκαν στον κόσμο και όσα συνέβησαν στα 58 αυτά χρόνια, που ακολούθησαν το 1945.

Ας δούμε πως η δεξιά εφημερίδα, η "ΒΡΑΔΥΝΗ" παρουσίαζε το τέλος του πολέμου στις 8 Μαΐου του 1945. Κάτω από τις φωτογραφίες των Τσώρτσιλ, Τρούμαν, Ρούσβλετ και Στάλιν, τοποθετούσε τα λόγια:

"Οι κυριώτεροι συντελεσταί της νίκης προς τους οποίους οι Λαοί όλου του κόσμου εκφράζουν από τα βάθη της ψυχής των την ευγνωμοσύνην των δια το μεγάλο δώρον που τους εχάρισαν την Ειρήνην και την Ελευθερίαν. Εστάθησαν οι μεγάλοι και φωτισμένοι ηγέται που δεν εκάμφθησαν από καμμίαν δοκιμασίαν και πρωτοπόροι εις τον τιτάνειον αγώνα του πνεύματος του δικαίου κατά των δυνάμεων του σκότους ωδήγησαν την ανθρωπότητα εις την νίκην των ελευθέρων θεσμών".
ΒΡΑΔΥΝΗ ΤΡΙΤΗ 8 ΜΑΪΟΥ 1945

Ώστε έτσι, λοιπόν, πρωτοπόρος του πνεύματος δικαίου και των ελευθέρων θεσμών και ο Στάλιν!

Η Ελλάς

Είναι γνωστόν ότι η Ελλάς, και με το ζήτημα έχουμε ασχοληθεί εκτενώς με λεπτομερή δημοσιεύματά μας σε προηγούμενα τεύχη, συμμετείχε στον πόλεμο αυτό στο πλευρό των νικητών. Τα όσα ακολούθησαν από το 1945 μέχρι σήμερα στην πατρίδα μας είναι γνωστά. Εμείς απλώς θα παραθέσουμε ένα δημοσίευμα από την εφημερίδα "ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ" της 30ης Απριλίου του 1945. Το δημοσίευμα αφορά τον λόγο του Αντιβασιλέως Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού, στο Μεσολόγγι, στην εορτή προς τιμήν της ηρωϊκής εξόδου. Έγραφε, λοιπόν, τότε ο "ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ":

"ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ της Ελλάδος
ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ και τα Δωδεκάνησα
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ, 30. (Του απεσταλμένου μας)-Επειδή ο λόγος του Αντιβασιλέως ήτο πολύ αισιόδοξος σχετικά με το κεφάλαιον των εθνικών διεκδικήσεων ερωτηθείς ούτος αν έχει λόγους ιδιαιτέρους οι οποίοι να δικαιολογούν την αισιοδοξίαν του, απήντησεν ότι έχει απλώς ελπίδες και μεγάλην αισιοδοξίαν. Παρεμβάς ο υφυπουργός Τύπου κ. Ζακυνθινός προσέθεσεν ότι όσον αφορά τας Ελληνικάς διεκδικήσεις δια την Β. Ήπειρον και τα Δωδεκάνησα, η Ελλάς δεν θα δεχθή να γίνη και η παραμικρά συζήτησις. Η Ελλάς, συνέχισε ο κ. Υφυπουργός, χάρις εις το ενδιαφέρον που επιδεικνύουν οι σύμμαχοί μας ταχέως θα αποκτήση ισχυρόν στρατόν και θα είναι ως χώρα υπολογίσιμος και κατά την περίοδον της ειρήνης".
"ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ" ΔΕΥΤΕΡΑ, 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945

Ώστε έτσι λοιπόν δεν ετίθετο θέμα για την Βόρειο Ήπειρο και τα Δωδεκάνησα... Μόνον που τα Δωδεκάνησα τα πήραμε το 1948 και μάλιστα κατόπιν επιμονής της Σοβιετικής Ενώσεως, γιατί οι σύμμαχοί μας τα παζάρευαν με τους Τούρκους! Όσο για την Βόρειο Ήπειρο γνωστή είναι η σκληρή τύχη της κάτω από το καθεστώς Χότζα. Τύχη που συνεχίζεται και σήμερα στις ημέρες της δημοκρατικής Αλβανίας... Ας μη μιλήσουμε για την Κύπρο... Λίγα χρόνια μετά το τέλος

του πολέμου οι σύμμαχοί μας Άγγλοι κρεμούσαν 18χρονα Ελληνόπουλα στην Λευκωσία.

Η περίπτωση της Πολωνίας

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε τον Σεπτέμβριο του 1939. Αγγλία και Γαλλία εκήρυξαν τον πόλεμο στην Γερμανία γιατί παραβίασε την εδαφική ακεραιότητα της Πολωνίας. Μετά το τέλος του πολέμου Πολωνοί εξόριστοι του κινήματος αντιστάσεως κατά των Γερμανών επιστρέφουν στην πατρίδα τους και τα Σοβιετικά στρατεύματα τους συλλαμβάνουν. Ας διαβάσουμε πως καλύπτει το γεγονός η εφημερίδα "Βραδυνή" της 8 Μαΐου του 1945:

"ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΑΡΧΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Η ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ 16 ΠΟΛΩΝΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Της ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

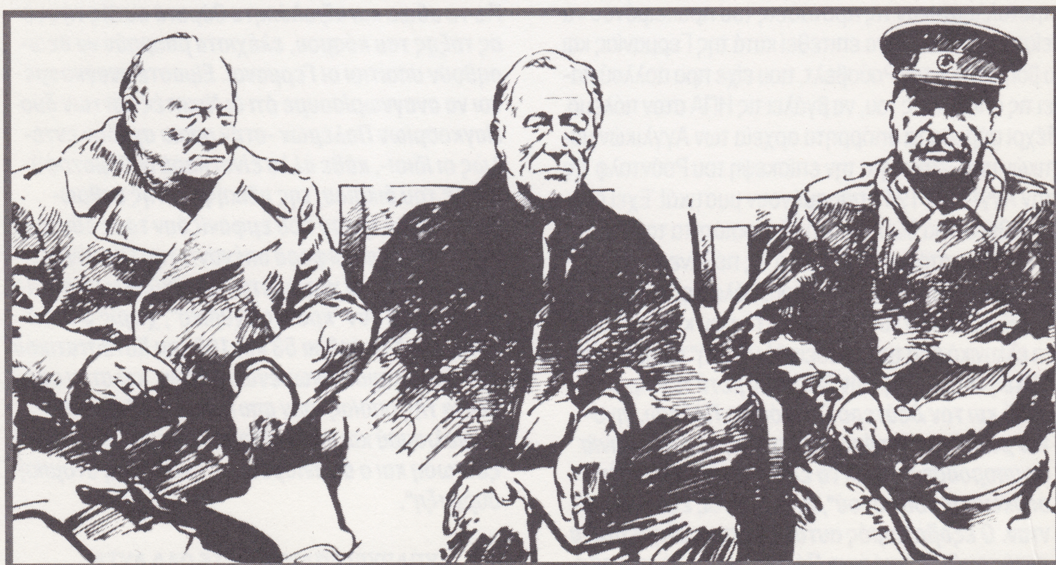
ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 8 Μαΐου (Τηλεγράφημα του Διευθυντού μας). -Μετά την διακοπήν των συζητήσεων μεταξύ των κ.κ. Στετίνιους, Ήντεν και Μολότωφ, το πολωνικόν παραμένει εν εκκρεμότητι. Εγνώσθη σήμερον ότι το ζήτημα ετέθη υπό των κ.κ. Στετίνιους και Ήντεν επί καθαρώς "ηθικής" βάσεως, ως ζήτημα στοιχειώδους πολιτικής τάξεως και αξιοπρεπείας.

Οι δύο υπουργοί των Εξωτερικών ετόνισαν εις τον κ. Μολότωφ ότι η κοινή γνώμη της Αγγλίας και της Αμερικής δεν δύναται επ' ουδενί λόγω να δεχθή την κατάργησιν των βασικών κανόνων δικαίου και ν' ανεχθή την υπό των Σοβιέτ φυλάκισιν των 16 αντιπροσώπων των πολωνικών δημοκρατικών κομμάτων και του κινήματος αντιστάσεως, οι οποίοι μετέβαιναν εις την Βαρσοβίαν ακριβώς δια να συνεννοηθούν περί του σχηματισμού της νέας πολωνικής Κυβερνήσεως. Τούτο είνε απαράδεκτον εις οιανδήποτε ελευθέραν δημοκρατικήν χώραν.

Μεταξύ των 16 συλληφθέντων υπό των σοβιετικών αρχών καταλέγεται ο Γιανκόσκι, αντιπρόεδρος της πολωνικής Κυβερνήσεως, ο οποίος ευρίσκετο εις την Πολωνίαν ως ένας εκ των ηγετών του εκεί κινήματος αντιστάσεως, ο Βικέντιος Βίτος, πρώην αρχηγός του κόμματος των χωρικών και σπουδαίος επίσης παράγων του πολωνικού κινήματος αντιστάσεως, ο στρατηγός Οκουλίτσκι, και ο στρατηγός Μπορ, ο οποίος προ ολίγου μόλις είχεν απελευθερωθή εκ του στρατοπέδου όπου εκρατείτο υπό Γερμανών συλληφθείς υπ' αυτών κατά την περυσινήν ηρωικήν εξέγερσιν και πολιορκίαν της Πολωνίας.

Μόνον τα 4 αυτά ονόματα έχουν επισήμως ανακοινωθή. Περί των υπολοίπων 12 είνε γνωστόν ότι ο 8 είνε αρχηγοί πολωνικών πολιτικών κομμάτων, ως του σοσιαλιστικού κόμματος των χωρικών, του δημοκρατικού καθολικού κόμματος, είτε ανώτεροι αξιωματικοί, μετασχόντες εις τον αγώνα αντιστάσεως του πολωνικού λαού. Άλλοι 3 είνε μέλη της εν Λονδίνω πολωνικής Κυβερνήσεως υπό τον κ. Τ. Αρτσιτσέφσκυ.

Οι περισσότεροι εξ αυτών ευρισκόμενοι εις πολωνικά εδάφη είχαν ήδη προ μηνός έλθει εις επαφήν με σοβιετικάς στρατιωτικάς αρχάς και συνεζήτησαν μετ' αυτών περί του τρόπου της συγκροτήσεως της νέας πολωνικής κυβερνήσεως, επί τη βάσει των αποφάσεων της Γιάλτας.

Επρόκειτο δε αμέσως κατόπιν να μεταβούν εις την Μόσχαν δια να συζητήσουν μετά των πρεσβευτών Αγγλίας και Αμερικής, κ.κ. Κλαρκ Κερ και Χάρριμαν, εις τους οποίους η Διάσκεψις της Γιάλτας είχεν αναθέσει την διεξαγωγήν των σχετικών με την σύνθεσιν της νέας πολωνικής Κυβερνήσεως συνεννοήσεων.
Έκτοτε όμως εχάθησαν τα ίχνη των. Και ήδη ο κ. Μολότωφ ανήγγειλε προ τετραημέρου εις τους κ.κ. Στετίνιους και Ήντεν ότι αντί της Μόσχας, οι 16 Πολωνοί ευρίσκονται εις την φυλακήν και θα εισαχθούν εις δίκην επί "σαμποτάζ"!
Καθ' α εγνώσθη, τόσον ο Πρόεδρος Τρούμαν όσον και ο κ. Τσώρτσιλ είνε απολύτως σύμφωνοι ότι οι Κυβερνήσεις Αγγλίας και Αμερικής δεν δύνανται να συνεχίσουν την συζήτησιν επί του πολωνικού εφ' όσον δεν απελευθερώνονται οι κρατούμενοι 16 Πολωνοί ηγέται, καθ' όσον άλλως θα ενεφανίζοντο ως υιοθετούσα μεθόδους απαραδέκτους εις όλον τον πολιτισμένον κόσμον".
Λ. ΜΠΟΡΤΟΛΗΣ
Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΤΡΙΤΗ 8 ΜΑΪΟΥ 1945

Ήταν λοιπόν ζήτημα αρχής για Αγγλία και ΗΠΑ το θέμα της Πολωνίας και ήταν τόσο συνεπείς στις αρχές του, που εγκατέλειψαν την Πολωνία, για την οποία δήθεν έκαναν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στην σταλινική κτηνωδία για 45 ολόκληρα χρόνια!

Ο Ρούντολφ Ές

Στις 10 Μαΐου του 1941, το δεύτερο πρόσωπο στην ιεραρχία του Γ' Ράιχ, ο Ρούντολφ Ές, πηγαίνει στην Αγγλία προκειμένου να υποβάλλει μια έντιμη πρόταση ειρήνης. Στην πραγματικότητα ο Ρούντολφ Ές είχε παγιδευτεί απ' τις μυστικές υπηρεσίες του Λονδίνου, που εκμεταλλεύτηκαν τις προτάσεις του προκειμένου να πείσουν τον Στάλιν να επιτεθεί κατά της Γερμανίας και να βοηθήσουν τον Ρούσβελτ, που είχε προ πολλού πάρει τις αποφάσεις του, να βγάλει τις ΗΠΑ στον πόλεμο. Μέχρι σήμερα τα απόρρητα αρχεία των Αγγλικών μυστικών υπηρεσιών για την επίσκεψη του Ρούντολφ Ές στην Αγγλία το 1941 παραμένουν μυστικά! Έχει ανακοινωθεί ότι θα δωθούν στην δημοσιότητα το 2030, ενώ είναι γνωστό ότι ο Ρούντολφ Ές πέθανε στην φυλακή. Γράφει και ερωτά, ο γιος του, Βόλφ Ρούντιγκερ Ές, στο βιβλίο του "Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ", που κυκλοφόρησε στα ελληνικά από τις εκδόσεις "Δωδώνη" τα παρακάτω:

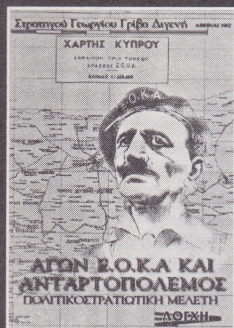
"Όλες οι πράξεις των Νικητών μετά τον Πρώτο αλλά και τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, γινόταν με ηθικό ελατήριο το ότι ειρήνη και αρμονία θα μπορούσε μονάχα να επικρατήσει, αν οι "ενσαρκώσεις του κακού", οι Γερμανοί, εξοβελίζονταν. Ο εξοβελισμός αυτός επέτυχε πληρέστατα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η "ειρήνη" που επεκράτησε στον κόσμο είναι εντυπωσιακή: 40 εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι τώρα, σε περίπου 140 πολέμους και "διαμάχες" - τον μοντέρνο όρο για τους πολέμους. Στην Αφρική μόνο, 5 εκατομμύρια παιδιά το χρόνο πεθαίνουν από πείνα, ενώ ταυτόχρονα, εκατομμύρια τόννοι τροφίμων καταστρέφονται, για να διατηρηθούν οι τιμές τους. Είναι και αυτό μέρος της νέας παγκόσμιας τάξης ευθύτητας και δικαιοσύνης των Νικητών.

Για τα αθώα και αξιολύπητα θύματα αυτής της νέας τάξης του κόσμου, ελάχιστα μπορούν να θεωρηθούν υπαίτιοι οι Γερμανοί. Είμαστε αναγκασμένοι να αναγνωρίσουμε ότι οι Νικητές και των δύο Παγκοσμίων Πολέμων -στην ουσία σχεδόν εντελώς οι ίδιοι-, κάθε άλλο είναι παρά οι θεματοφύλακες του δικαίου, της ηθικής και της ανθρωπιάς, με τον τρόπο που εμφανίζουν τους εαυτούς τους στη συμπεριφορά απέναντι της Γερμανίας, την οποία, όπου χρειάζεται, συνεχίζουν να μεταχειρίζονται σαν "κράτος εχθρικό", χωρίς δικαιώματα, κατά τα άρθρα 53 και 107 του Καταστατικού του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, και στον ορίζοντα της οποίας -σαν αποτέλεσμα εδαφικού διαμελισμού και αποστέρησης- διαφαίνεται η εξόντωση και ο αφανισμός, με την πρώτη ατομική σύρραξη".

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ;

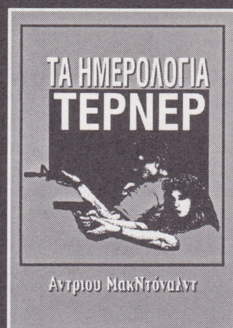
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΣΚΑΛΩΝ - ΛΟΓΧΗ

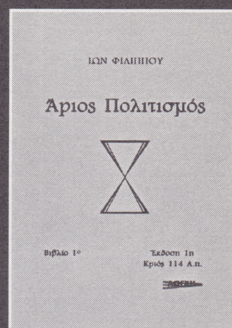
Γεωργίου Γρίβα-Διγενή,
"ΑΓΩΝ ΕΟΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ"
8 ευρώ

Νικολάου Γ. Μιχαλολιάκου
"ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ"
8 ευρώ

Α. Μακντόναλντ
ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ
15 ευρώ

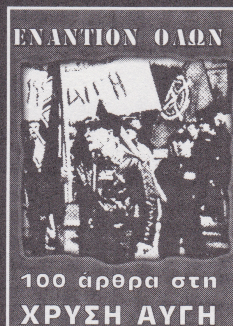
Ίωνος Φιλίππου
"ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ"
12 ευρώ

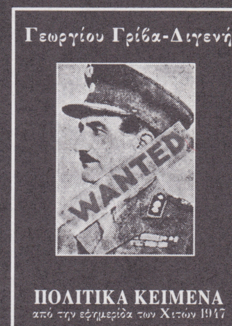
Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ 8 ευρώ

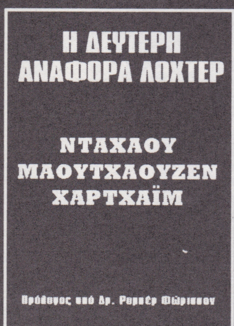
Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ 6 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
9 ευρώ

Γεωργίου Γρίβα Διγενή
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
6 ευρώ

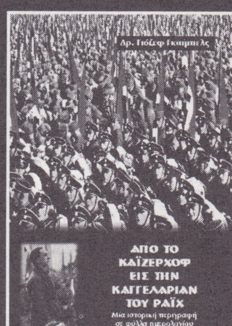
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΛΟΧΤΕΡ 6 ευρώ

Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ 8 ευρώ

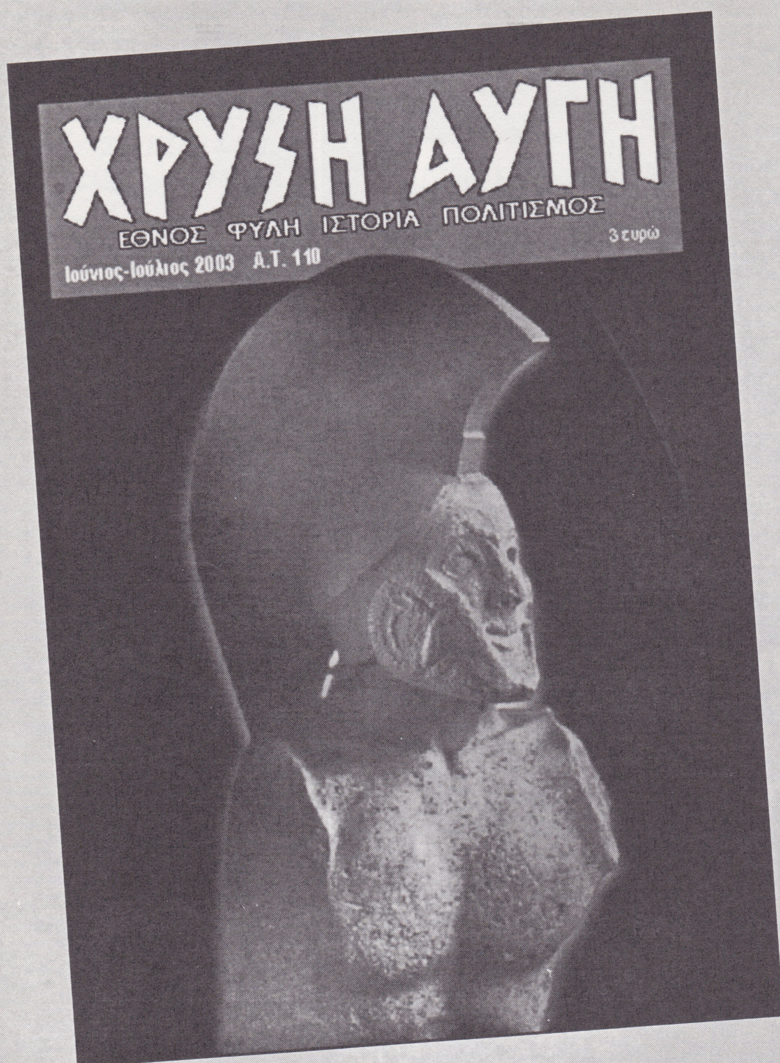
ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ
6 ευρώ

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς **ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΝ** 12 ευρώ

τηλεφωνικές παραγγελίες 6942416220

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Στο επόμενο τεύχος που
θα κυκλοφορήσει στις αρχές Ιουλίου

Αφιέρωμα στην Προδοσία της Κύπρου Μας το 1974

Για τον ΛΑΟ και την ΠΑΤΡΙΔΑ

Εάν *Πίστη σου είναι ότι το πολιτικό κατεστημένο είναι ανίκανο, ανήθικο και διεφθαρμένο. Εάν και εσύ πιστεύεις ότι αυτό το ένοχο κατεστημένο στηρίζει η συμμορία των "προοδευτικών", που ελέγχει τα ΜΜΕ.*

Εάν *και εσύ νιώθεις ανησυχία και θυμό γιατί εκατομμύρια ξένοι βρίσκονται σήμερα στην Πατρίδα σου χωρίς κανείς να σε ρωτήσει εάν τους θέλεις. Εάν και εσύ θέλεις να σταματήσουν να παίρνουν τις δουλειές των Ελλήνων και να φύγουν από την χώρα μας οι εγκληματίες.*

Εάν *και εσύ θέλεις να σταματήσει να είναι η Πατρίδα μας "ξέφραγο αμπέλι" για εκατομμύρια λαθρομετανάστες, εάν θέλεις πραγματικά η Ελλάδα να ανήκει στους Έλληνες.*

Εάν *και εσύ θέλεις να σταματήσει να είναι η πόλη σου καταφύγιο εγκληματιών και να ξαναγυρίσει στη γειτονιά σου η κοινωνική ειρήνη.*

Εάν *και εσύ με θλίψη παρατηρείς ότι ΟΛΑ τα εθνικά μας θέματα έχουν ξεπουληθεί. Έχουν χαρίσει το όνομα της Μακεδονίας ΜΑΣ στους Σκοπιανούς, όλοι τους έχουν ξεχάσει την Βόρειο Ήπειρο και την Κύπρο, το Αιγαίο έγινε πλέον "γκρίζο" και στην Θράκη οι Τούρκοι πράκτορες αλωνίζουν.*

Εάν *και εσύ βλέπεις ξεκάθαρα ότι χωρίς καμμία σοβαρή κρατική αντίσταση έχει αφεθεί η νεολαία να σαπίζει στα ναρκωτικά, στην ανεμελιά και την αδιαφορία.*

Εάν *και εσύ έχεις διαπιστώσει ότι η παιδεία που προσφέρεται σήμερα στους νέους δεν είναι ΕΛΛΗΝΙΚΗ, δεν έχει κανένα εθνικό και κοινωνικό προσανατολισμό.*

Εάν *επιπλέον βλέπεις και εσύ ότι το πρότυπο ζωής που προσφέρεται στη νέα γενιά σήμερα είναι το φτηνό και χυδαίο πρόσωπο του αμερικάνικου τρόπου ζωής.*

Εάν *και εσύ πιστεύεις ότι η περίφημη Ευρωπαϊκή Ένωση θα είναι η ταφόπλακα της Εθνικής και Φυλετικής μας ταυτότητος.*

Εάν θέλεις να πολεμήσεις την διεφθαρμένη πλουτοκρατία, που ξεπουλά την Πατρίδα μας και καταπιέζει τον λαό.

ΤΟΤΕ ΕΧΕΙΣ ΔΕΚΑ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΛΑΪΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΘΗΝΑ Σολωμού 74, 2ος όρ. τηλ. 0976751738 **ΠΕΙΡΑΙΑΣ** Γούναρη 21-23, 6ος όρ. τηλ. 2104125695 **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ** Συγγρού 25, 3ος όρ. τηλ. 2310539604

www.xrushaugh.org

Πλατεία Κολοκοτρώνη 2003

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΜΙΑ '96 ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

